79

SAN-ANTONIO

Evadare în Canada

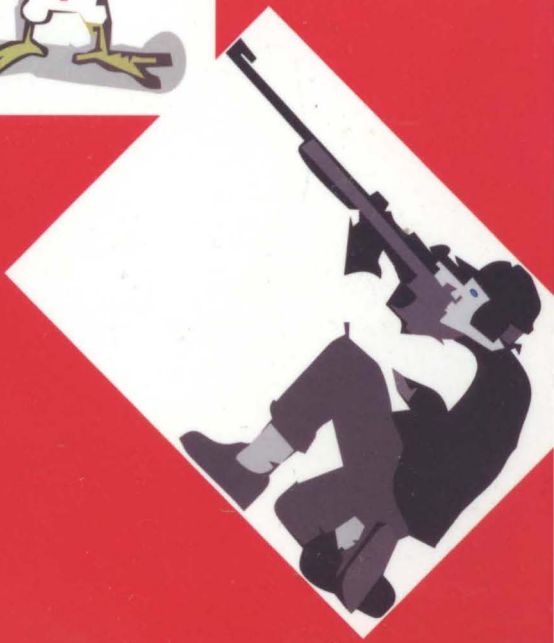

Editura FORUM

SAN - ANTONIO

Evadare în Canada

In colecția SAN-ANTONIO au apărut:

1. MERGE, SAN-ANTONIO
2. AM ÎNCERCAT, SE POATE
3. LICHIDĂM ŞI NE LUĂM VALEA
4. ADEVĂRUL FĂCUT VARZĂ
5. ARHIPELAGUL MITOCANILOR
6. LICHIDAŢI-L
7. ÎNCEPE ACŢIUNEA
8. SPLINĂ ÎN SUC PROPRIU
9. URMĂRIŢI, PRINDEŢI ŞI ADUCEŢI WHISKY
10. GALANTERII PENTRU DAME FRIVOLE
11. PIEPTĂNÂND GIRAFA
12. SIROP PENTRU VIESPI
13. VINO CU LUMÂNAREA PREGĂTITĂ
14. SĂRUTĂRI UNDE ŞTII TU
15. CINE TRAGE PRIMUL
16. SE ÎNGROAŞĂ GLUMA
17. CIRCUL SIFILITICILOR
18. SALUTARE PĂRINTELE
19. DESCĂLECA ŞI DU-TE
20. O CRUNTĂ SPARGERE DE NUNTĂ
21. BERURJER ÎN SERAI
22. DE LA „A" LA „Z"
23. TE-AM TRIMIS PE LUMEA AILALTĂ
24. PROFEŢIILE LUI NOSTRABERUS
25. UNORA LE PLACE CHEALĂ
26. ĂSTA-I MORT ŞI HABAR N-ARE
27. STRADA CADAVRELOR
28. JOS LABELE
29. DRAGĂ, PASEAZĂ-MI MICROBII TĂI
30. DACĂ TANTI LE AVEA
31. DĂ BUNĂ ZIUA LA DOAMNA
32. TOMBOLA PUNGAŞILOR
33. SERENADĂ PENTRU O PIPIŢĂ DEFUNCTĂ
34. ĂSTA-S EU ŞI NU MĂ SCHIMB
35. ALTMINTERI AR FI SFÂRŞITUL LUMII
36. ŞI DAMA CREDEA CĂ...
37. DEZMĂŢ LA BANCA ÎNDRĂGOSTIŢILOR
38. FOC DIN PLIN LA CARALIU
39. TÂLHĂRIA DE LA UNCHIUL TOM
40. BULION PE CANAPEA
41. INFERNUL VERDE
42. MĂNÂNCĂ IAURT DACĂ MAI AI CHEF
43. LUPUL DEGHIZAT ÎN BUNICUŢĂ
44. ÎN MENIU, UN CURCAN FRIPT
45. VIVATBERTAGA!
46. COADA BĂŢ
47. MUTRE DE ÎNMORMÂNTARE
48. PE SOCOTEALA PRINŢESEI
49. REDU PRESIUNEA CĂ PLESNESC
50. UN ELEFANT... TE-AR PUTEA ÎNŞELA
51. AI SĂ JOCI CUM ÎŢI CÂNT EU
52. SARABANDA RĂPOSAŢILOR
53. BRAVO, DOCTORE BERU!!
54. TEMPERAMENTALI. TIPII
55. CIRCULAŢI! N-AVEŢI CE VEDEA
56. CLIENTELĂ PENTRU MORGĂ...
57. OBSEDATUL
58. ANTIGEL PENTRU CONIŢA
59. E PERICULOS SĂ PORŢI COARNE
60. PUNE-ŢI SLIPUL, GONDOLIER!
61. COLIVIA FĂRĂ GRATII
62. VALSAŢI, JÂRFULIŢELOR
63. NU-I PĂCĂLEALĂ DE 1 APRILIE! EOTRAVĂ
64. SĂ FIM LOGICI
65. SI.SIGNORE!
66. VOTAŢI-LPEBERURIER!
67. FĂŢE LA DEZGHEŢAT
68. UN CRIMINAL PERFID
69. MERGE CA PE BUTUCI SAU TRAGEDIA INFERNALĂ
70. BOMBE ŞI BOMBOANE
71. COTU'..., LABELE ŞI BOTU"
72. CÂNTEC DE LEAGĂN PENTRU BERU
73. NU TE APUCA DE PORNO
74. TRAGE-MĂ ÎN POZĂ
75. DOAMNELOR, VĂ PLACE TARE
76. UDĂ-MI COMPRESA
77. BACANALĂ LA COANA TATZI
78. EUNUCII NU-S NICIODATĂ PLEŞUVI

SAN - ANTONIO

Evadare în Canada

Carte frumoasă

Versiune românească: de George Anania

Editura FORUM
Bucuresti 2006

ISBN 972 – 584 – 399 – 4

©SAN – ANTONIO – Ma cavale au Canada
Édition **Fleuve Noir**, 1989, Paris
Pentru versiunea românească toate drepturile sunt rezervate editurii FORUM, Bucureşti, str. I. Câmpineanu nr. 20, tel/fax (021) 312 67 31

AVIZ CITITORULUI

Îți anunț un eveniment cu incalculabile consecințe: căsătoria mea cu Wolinsky.

Coperta prezentei cărțulii va ține loc de invitație. De acum încolo, toate cele ce vor urma vor fi datorate acestui genial desenator, căruia îi urez bun-venit la bord. Astfel ți se vor oferi două capodopere, la preț de una singură.

Cei constipați sau lipicioşi la tărtăcuță să se abțină!

SAN-ANTONIO

În sfârşit, trăiesc în prezent, fiindcă posibilitățile nu-mi mai permit s-o duc altfel.

San-Antonio

„Nu încerca totdeauna să înțelegi; încrede-te în disprețul meu."

*

„Ura e o mămică."

*

„Ia spune tu, prostuțule, de ce nu eşti prost cu adevărat? Aş fi putut să te uit."

*

„Nu mai spera nimic de la ceea ce scria. Doar firava uşurare de a fi scris."

San-Antonio
(Prostii răzlețe)

Lui Germain Lapierre,
în amintirea unei plimbări
vioaie prin zăpezile din Québec
şi ca să-l încredinţez de prietenia mea.

San-Antonio

– Soţul dv. nu e aici, doamnă Eiffel?
– Nu, s-a dus să facă o tură[1].

[1] În original, *faire un tour:* „să dea o tură" şi *faire une tour,* „să facă un turn" (n. tr.)

CÂND EVA AJUNGE ÎN PORTUL POTRIVIT

Justin şade pe un scaun prea fragil pentru dosul lui barosan. Din fericire, mobila e de aramă sau nu-ştiu-ce-altceva metalic, iar spătarul îi e plin de motive ornamentale ascuţite, în care îţi hărtăneşti ţoalele şi cărniţa. Mi se pare că trebuie să fii tembel ca să fabrici asemenea scaune. Sau visător. Să nu te gândeşti la utilitatea practică a chestiei. Dacă pierzi din vedere funcţionalul obiectelor, acestea demisionează, e fatal.

Vasăzică, Justin stă jos. Şi-a păstrat haina şi cravata imprimată. Şi-a păstrat şosetele şi bărcuţele. Nu şi-a scos decât burlanele şi izmenele lungi, stil preşedintele Fallières. Amândouă zac pe podele, unde continuă să-şi povestească despre mizeriile comune: pârţurile lui Justin, hemoroizii, micţiunile lui rasolite.

Justin cântăreşte vreo două sute douăzeci de livre. Spinarea îi e ca un panou de afişaj electoral. Gâtul aproape că-i lipseşte. Capul îl are cât o cască de coafor şi pe creştetul lui, luptând împotriva luciului unei calviţii roz, se zbârlesc nişte smocuri gen coadă de vacă, mânjite grijuliu cu secotină.

Şade în chip bizar Justin. Cu un genunchi la Paris şi altul la Lyon. Între ei, cu fundul pe călcâie, Mirella, strălucitoarea,

tocmai îi aplică o ciocuială, scoțând zgomote de restaurant napolitan cu meniu fix, la momentul spaghetelor. Justin are cuperoză. Nas borcănat, buze groase şi lucitoare, pleoape ca nişte cochilii peste o pereche de ochi placizi şi resemnați, de nătărău asfixiat de preaplinul mâncărilor bogate.

O contemplă pe fata care se înverşunează asupra marafetului său. Are tehnică şi hotărâre Mirella. Specialitatea ei e lumea cinematografului şi a televiziunii. În schimbul unei mici proceduri suplimentare aplicate regizorului, ea îşi face apariția la bordul vechii tărăboanțe americane cu geamuri fumurii şi al cărei spate e amenajat ca budoar. Trage lângă grupurile electrogene iar defilarea începe, fiindcă un tam-tam de junglă îi anunță sosirea, şi întreaga echipă năvăleşte să se pună la coadă (dacă pot spune aşa), ca să i se stoarcă glandele. Conjunctura ideală pentru a târfui în linişte.

Toți bărbații ăia care traversează perioade de inactivitate, care trag la măsea povestindu-şi chestii de păsărică în aşteptarea rândului când să intre în pâine, îți dai seama cum toate astea îi îndeamnă să-şi lustruiască bastonul! În afară de realizatorul supravoltat, toată lumea vine să-şi dea obolul (cum zice Béru). Uneori, la sfârşitul nopții, Mirellei i se întâmplă chiar să le „facă" şi pe secretara de platou şi pe machioze. E o 4 x 4 roşcata. De asta, ca să se deplaseze, trebuie să agonisească la greu, e logic, nu? La încheierea parcursului, solul din jurul rablei a devenit alunecos, ascultă la mine.

Bun, ca să ne întoarcem la această zână a ciocuielii, dânsa se luptă în prezent cu sparge-jetul băiatului Justin. Din spatele oglinzii străvezii dintre salon şi odaia ei, Béru şi cu mine asistăm la operație.

– Auzi, amicul tău nu prea pare un tenor al moştroflonțului! rânjeşte Béru. De atâta străduință, fata asta o să-şi paradească maxilarul.

Într-adevăr, ştiința (totuşi foarte avansată a) boarfei nu

pare să-l poarte pe Justin spre apoteoză. Cu crăticioara înclinată, ceea ce îi procură o bărbie suplimentară, acesta urmăreşte operaţia de morfolire a chiştocului atipit.

Mirella e o vitează de nici nu-ţi închipui. În loc să se lase păgubaşă, cuplează sistemul turbo; dar nu o turbomaioneză. Eforturile îi rămân sterile.

Înţelegându-le deşertăciunea, fata îşi recuperează darul vorbirii, ca să întrebe:

– Auzi, iubiţel, nu cumva ai băut prea multă bere?

– Nu cred, răspunde Justin.

Mirella priveşte melancolic bietul mătiguş atârnând, care îi aduce atingere reputaţiei.

– Găseşti că te-ar ajuta dacă ţi-aş înfige un deget în ochiul de bronz?

Justin are nevoie de timp ca să traducă. E provincial, şi argoul n-a ajuns încă (exceptând câţiva termeni, de altfel admişi de când lumea şi pământul de către Larousse) în al său Ardèche natal. Totuşi descifrează amabila propunere a Mirellei şi îşi scutură capul.

– Pe bune, nu e cazul să vă deranjaţi, o asigură cumsecadele bărbat.

Găoaza nu reprezintă lungimea lui de undă. Obişnuitele languroziţăţi îl poartă către alte delicii.

– Atunci ce ne facem? întreabă scumpa fătucă. Aş încerca vibromasorul, dar mă îndoiesc că e stilul tău, iubiţel. Tu ai un coit rural; te sui pe partenere în stilul fermier. Principalele tale fapte de arme au loc într-un staul, ca naşterea Micului Iisus. Eşti frecător de bipoşti babane. Mă înşel? Adevărul e că te intimidez, matahala mea. Se crede că portjartierul negru reprezintă panaceul universal, dar e un truc la care numai intelectualii funcţionează. După cum văd, ţie nu-ţi ţine nici de frig, nici de cald. Ciorapii nici atât. Tu te dai în vânt după lenjeria groasă şi cinstită, care face cute între fese şi pe care o dai la o parte ca pe obloane. Ciocuiala, la fel,

nu-ţi spune nimic, nu-i slăbiciunea ta. Pun pariu că asta e prima dată când ţi se ia cocoşelul la bani mărunţi. În tufărişurile de la tine de acasă, scumpule, vă dedaţi desfacerii crăcanelor, ca artileriştii. Înfigerea gen taur. Abia ajuns în poziţie, îţi şi arunci marfa pe piaţă. Doar mai apuci să strigi, după aceea: „Hai!", pentru ca partenera să elibereze ringul. Eşti un copil al naturii, ce mai! Absolut deloc pervertit. Te orientezi după căldură. O dată ajuns la faţa locului, nu pierzi vremea; abia dacă gesticulezi o ţâră din poponeaţă, şi însămânţezi care încotro[2]. Ţăranca n-are decât să se descurce în materie de pitulice; pentru ea, orgasmul e chestie de post negru. Voi, băieţii dintr-o bucată, nu faceţi dragoste – vă reproduceţi. Coţăiala, fiule, e o artă. Fiindcă ai de-a face cu o profesionistă, ar trebui să te prinzi ce-ţi lipseşte, iubiţel. N-ai să mori înainte de a avea o trecere în revistă. Semănătura e bună, nu zic nu, dar nu cu aşa ceva compui o operă. Nu ştii asta? Fiindcă ţi-ai plătit şedinţa şi n-ai avut parte de ea, îi vom cere domnului Alexandre-Benoît, care se află în salon, să vină să-ţi facă o demonstraţie, iubiţel. Bărbatul ăsta e un adevărat ospăţ ambulant. Codirişcă nobiliară. Ca să-i înghiţi ştromeleacul, nu e cazul să ai bimbirica precum o butonieră pentru decoraţii. O să-l vezi pe acest senior al paraipanului. Şi pe urmă tehnica – jos pălăria! Eu una, când vreo novice vine să-mi ceară sfatul ca să se lanseze în frichineală, o branşez fără ezitare la domnul Alexandre-Benoît. Nu poţi găsi şcoală mai bună. Ciocăneala domnului Alexandre-Benoît e o mare raritate în materie de preducea. Partidele sale de dute-vino – o apoteoză a senzorialului.

Cine se umflă în pene lângă mine, dacă nu mister Béru? Laudele îi merg drept la inimă. Smorcăie o umiditate vecină

[2] În original, *tu sémes à tout ventre*, „însămânţezi prin orice pântec", perifrază a cunoscutului proverb ce figurează pe coperta dicţionarelor Larousse, *Je séme à tout vent*, „însămânţez în toate vânturile" (n. tr.).

cu lacrimile.

– Drăguț din parte-i, murmură. Uite o câștigătoare ce știe să-i acordeze lui Béru cevașilea de-i aparține lui Mozart. Omagul unei adevăratelea profesionale vine să mă emoționeze. Are dreptate Mirella; prostănacul tău de țărănoi trebă să-i facem o demostranție, cum ca să știe la ce corăspunde egzact o partidă de jamboane din prima recoltă.

Și trece încântat în camera de alături, cu burta înainte.

– Tocmai vream să vă chem, domnule Alexandre-Benoît! se extaziază roșcățica.

Grasul îl bate pe umăr pe Justin.

– Care va să zică, suntem în pană de aprindere, dom' Justin? Aveți motorină în rezervor, în loc de super? Rămâneți pe scaun, vă rog. Vă voi înlocui cu capul sus, e cazul s-o spui. Domșoara Mirella, cât e ea de știoarfă, o s-o fac să zbiere de fericire, nu, fecioara mea? Și totuși nu tânjește după cocoșel. Îl bate pe Mermoz, făcând, în caz de urgență, zece noduri[3] pe oră.

Tot pălăvrăgind, se dezbrăcă aproape de tot, păstrându-și numai șosetele, pantofii și pălăria.

Mirella preia ștafeta.

– Ai să vezi, iubițel, anunță punându-se de-a curmezișul patului, domnul Alexadre-Benoît mă va începe cu o degustare de pițipoancă; și fii sigur că nu e vorba de lipăiala unui senator astmatic. Ci înfulecarea integrală, domnul e un adevărat cameleon în materie de limbă. I-ai remarcat coada de măgar? Spune-ți că limba îi e pereche. Pingea de cizmă și nimic mai mult. Uită-te cum mă pun ca o broscuță. Cu prăjitura căscată cât poarta șurii tale, iubițel. Apleacă-te, să vezi mai bine. Bagi de seamă cum îmi adresează mici avertismente îngerașul? De jur împrejur. Hop! Și hop! Iar acum va face pâlnia gigantică. În spirală! Asta a adus

[3] *Noeud*, „nod", dar și „gland", „imbecil, nătărău" (n. tr.).

prestigiul domnului Alexandre-Benoît. Cum? Nu vezi din cauza pălăriei? A, ăsta e drăgălaşul păcat al domnului Alexandre-Benoît, găina. Un rege care ţine mai puţin la coroană şi mai mult la pălărie. Fii atent la demonstraţie, iubiţel. Mâinile! Îi vezi mâinile? Remarci manevrele degetelor? Unul în bibilică, celălalt în bibiloi. Şi stânga! Ia aminte la manevrele stângii. Îmi malaxează emisferele, adevărată ştiinţă de brutar. De n-aş fi o blazată, aş striga-o pe mama.

Eu, stând într-un fotoliu pluşat, cu picioarele lungite, cu lopeţile încrucişate pe burtă, contemplu amabilul spectacol, carele e cu mult mai atrăgător decât multe casete porno.

Poate, fiindcă sunt un romancier conştiincios, ar fi timpul să te înştiinţez cu privire la obiectul prezenţei noastre la Mirella. Corect, nu-i aşa?

Află deci, amicul meu cartezian, că totul a început alaltăieri. Lâncezeam la Curcănărie, în faţa unui *L'Événement du Jeudi,* cel mereu bogat în informaţii, când centralista mi-a anunţat un apel din provincie. Un anume Justin Petipeux, din Goguenars[4], Ardèche, voia să-mi vorbească. Acest nume nefigurând în carnetele mele, era gata să refuz legătura, dar ştii, noi, împătimiţii poliţiei, deţinem un al şaselea simţ ce ne alertează cu bună-credinţă.

Împins de un reflex scăpat de sub control, am rugat-o pe Narcisse Suave, funcţionara, să mă branşeze. Şi aşa am obţinut acel frumos glas stingherit, îngălat, cu un debit lent şi uşor cântat, care nu-i poate aparţine decât unui om al pământului sau, cel puţin, al ogorului (de vânătoare).

– Sunteţi comisarul Santantonio?

Cioflingarii ăştia îmi vâră mere un „t" în San şi-mi suprimă liniuţa.

– Pe de-a întregul! îi răspund.

[4] *Petipeux,* aprox. „Puţinpot". *Goguenars; gogues,* „closet" (n. tr.).

– Ăla de scrie cărți? insistă vocea câmpiilor.

– Exactamente! îi confirm.

Urmă un capăt de tăcere. Omul răsufla zgomotos, căutându-și cuvintele odată cu respirația.

– Am citit două, îmi dezvălui.

– Sunt măgulit.

– Anul trecut, m-am lăsat operat de peritonită, reluă ardeșezul.

– Bine ai făcut, zisei. Dacă nu ne îngrijim de ele, chestiile astea pot degenera în gripă severă.

– Știu! mă asigură vocea rurală.

Interlocutorul tuși gras, adună, înghiți și urmă:

– Cât eram la spital, v-am citit alea două cărți.

– Am scris mai multe! mi-am făcut un punct de onoare din a preciza.

– A, da?

– Îți putem trimite lista de titluri, dacă nu cumva citești doar când te operează de peritonită?

– Da, așa e!

– Așa e ce, dragă domnule? Vrei lista cărților mele complet incompletă, slavă Domnului, ori ai încetat să citești?

– Am încetat să citesc. Nu mai am motive să continui.

– Într-adevăr. Ei bine, sunt încântat că m-ai onorat cu acea dublă lectură, dragă domnule.

El simți că aveam să închid și strigă:

– Așteptați!

Am așteptat.

Glasul lui își reluă drumul întortocheat spre înțelegerea mea.

– Din cauza celor două cărțulii vă telefonez. Mi-am spus că, poate, dumneavoastră nu mă veți lua de prost. Dacă m-aș duce la jandarmerie, m-ar socoti nebun. Am fost la școală cu

brigadierul Chauducq[5] şi-mi cunosc marfa. Mi-am zis că băiatul care scrie în felul dumneavoastră poţi să umbli cu el de-a dreptul.

Emoţionant! Sunt emoţionat.

– Spune-mi ce nu-ţi dă pace, îl poftesc.

El îşi curăţă pe dată mucoasele, în propriul beneficiu.

– Ieri îmi dădeam cu îngrăşământ lichid ogorul dinspre Surda. Când cisterna s-a golit, am hotărât să iau o gustare şi m-am instalat lângă şirul de nuci de pe marginea drumului.

– Era o idee excelentă, i-am zis ca să-l încurajez. În locul dumitale, aş fi făcut la fel.

– Da, răspunse el. Când îmi mâncam prepeliţele, o maşină s-a oprit de cealaltă parte a nucilor. Un tip a coborât să se uşureze. Chiar am primit o stropeală pe prepeliţe.

– Iată o gustare compromisă prosteşte! l-am compătimit.

– Nu chiar, reluă interlocutorul. Dacă ne-am împiedica de lucruri de-astea...

Îşi recurăţă gâtiţa, înghiţi în forţă şi zise:

– În timp ce-şi scutura trandafirul, tipul vobea cu cineva rămas în maşină. I-a spus: „Ar trebui să deschizi radioul pentru buletinul de ştiri, azi sau mâine îl vor mătrăşi pe generalul Chapedelin[6].” N-am auzit ce răspundea persoana din maşină; n-aş putea să vă spun nici măcar dacă era bărbat sau femeie. Omul meu auzise însă, fiindcă i-a răspuns: „O să-l omoare la Bruxelles. Imediat după asta, va trebui să mă duc la Montreal, pentru restul operaţiilor.” Şi a adăugat: „Urâtă treabă! Acolo riscăm să curgă valuri de sânge.” Pe urmă persoana rămasă în maşină a deschis radioul şi n-au mai vorbit. Omul şi-a terminat picurarea şi au plecat amândoi.

---

[5] *Chauducq, chaude-du-cul,* aprox. „dobitoc rău famat” – derivat de la *trou-du-cul,* „imbecil”, cu *chaude,* „rău famat” (n. tr.).

[6] Chape de lin, „mantie *preoţească* de in” (n. tr.).

Trecu iar un timp. Corespondentul meu fornăia pe nas, fiindcă se îngrijora de reacţia lui mandea.

– Iată, bâigui, asta e tot. Nu ştiu dacă am făcut bine să vă previn?

– Ai făcut foarte bine. Eşti domnul Justin...

– Petipeux, fermier din Goguenars, lângă Privas. Să vă dau numărul meu de telefon?

– Vă rog.

– În caz că aveţi nevoie de mine, nu vă jenaţi.

Ne-am despărţit. Eram indecis. Cumsecadele nătărău ardeşez părea foarte zguduit de cuvintele stropitorului de prepeliţe. Dar auzise cu adevărat cuvintele pe care tocmai mi le transmisese?

Ca să-mi împac conştiinţa, i-am telefonat amicului Harry Rigting, corespondentul lui *Newsweek* la Paris. Un american convertit la bordo şi care a abandonat hamburgerii stropiţi cu ketchup, pentru fasolea cu ciolan, înecată în Saint-Émilion.

– Ascultă, Harry, cunoşti un anume general Chapedelin?

– Desigur! Ataşatul militar al Canadei la Bruxelles.

– Ce fel de om e?

– Un tip cumsecade, destul de oarecare. Îşi încheie cariera într-o sinecură de toată încrederea.

– Am primit informaţia cum că zilele i-ar fi în pericol.

Harry a izbucnit în râs.

– Dacă o fi aşa, e numai din cauză de whisky. Probabil mântuieşte o butelcă pe zi. În cazul lui, cuperoza a dat în negreală.

Am mai schimbat două-trei palavre despre vreme şi despre doamna Thatcher, la fel de impuţabile şi una şi alta. Apoi am închis telefoanele.

A doua zi, generalul Boniface Chapedelin a fost ciuruit de o rafală de pistol-mitralieră, pe când ieşea din vila sa de la

Bois de Lacante[7]. Atentatul clasic: doi motocicliști purtând căști. Cel din spate manevrează stropitoarea. Boniface Chapedelin a supraviețuit doar o oră rănilor și a decedat în timp ce era transportat la spital.

Deloc rău, nu? Dintr-odată Justin Petipeux dobândea o importanță incontestabilă. Când l-am sunat, auzise deja la televizor faptul divers și era fericit ca unul care traversase Atlanticul într-o pubelă sau inventase leacul împotriva Sida.

– Vedeți, ai? Ai, domnule comisar, vedeți?

– Va trebui să discutăm despre asta în profunzime, domnule Petipeux.

– Pot veni la Paris, dacă-mi plătiți călătoria; n-am mai fost niciodată.

Nădăjduia de moarte acest voiaj. În general, fermierilor nu le place din cale afară să-și lase exploatațiile, mai cu seamă când montează vitele.

– Ar fi perfect. Sari în primul tren și vino încoace, ți se vor deconta orice cheltuieli.

– Nu mi-o spuneți de două ori, domnule comisar! a exultat el.

Apoi, scăzând tonul, ca și cum fermiera nu i-ar fi fost departe:

– E adevărat că acolo târfele îți fac niște chestii speciale?

– Cât se poate de adevărat, domnule Petipeux; îți aranjez eu ceva.

A venit. Am vorbit. I-am „aranjat ceva". Și vezi: cucu! Și el care sperase atâta să i se lustruiască surcica, scumpul grăsan!

Bérurier a încetat să o deguste pe gagica Mirella. Se șterge, delicat, la gură cu propriul slip (ceea ce reprezintă un

[7] *Lac*, „vulvă" (n. tr.).

exercițiu periculos) și declară:

– Băgați aminte, dom' Justin, astea e aperetivele, cum s-ar zice, pen'ca să-ți faci un gust. N-ai putea să ți-o permiți cu prima putoare venită, da' don'șoara Mirella e casă serioasă, modă veche, de nu se dă-n deoparte de la spălături cu hipermângălat de prostațiu. Acu', deși Gogu mi-e taman la punt fix, dom'șoara o să mi-l slugărească, pentru ca să-i eviteze supraîncingerea. Nu că gura de canal al acestei amabile ar fi ca găuricea unei fătuci la prima împărtășanie. De multă vreme îi aduce omagiuri peșterii de la Padirac; totuși un marafet bine scuipat e ca o barbă bine săpunită înainte de ras, restul se face ca-n palmă. Iată, don' Justin, chiombiți-văți ce mare își cască ciocul persoana. Intrare de metrou, nu alta. Și nu-i nimic egzagerat, dat fiind diametrul modulului meu lunar. Priviți: e obligată să-și strângă trenul de aterizare al danturii, ca să mi-o tragă înăuntru fără pericol de zgârieturi. Mama dracilor, că bine mai lucrează fata asta! O matahală ca a mea, nu-ți vine a crede, nu? Când îmi vezi chelbosul cu guler întors, pare ireal că poate să-l înghită până la parter. Îi deplâng poliglota lu' Mirella. Nu e cazul să ai amigdalitele umflate ca să-ți intre performanța asta! Și nici urmă de vărsături, constatați! De-aș avea un bec în capul problemei, i-aș lumina plămânii. Nu-mi dau seama, Justin, cum de ești insensibilos la o ciocuială de așa anvergură. Să-ți ții ciomăgelul ruşinat, când o damicelă așa formidabibilă te estrapolează, asta denotă, să știi, Justin. Îl locul matale mi-aș controla diabetul. Nu e uman! Aoleo! Dacă o ține așa, o să-mi deflagreze traista cu semințe. Iavaș, Mirello! Iavaș, puico, doar nu vrei să dau în strănut precoce, ia zi! Nu-i genul meu. Asta-i bună, mă seacă dama, nu altceva! Păzea, mămică! Dacă deschiz odăile de balastru, mori sufocată, vârât până unde sunt. Știi ceva? Eu îmi recuperez bunurile. Refuz omuciderea voluntară! Uf! Acușica, Justin, eu și madama o să-ți interpretăm stingerea lămânării. Uite: mă întinz pe

crivat. Te prinzi ce mai catarg de Gasconia? De-ar vedea asta Tabarly, ar transversa Atlanticul la bordul meu. Agăți o pânză de Gogu și-ai plecat cu vânt din pupa. Așază-te la picerele mele, Justin, miss Mirella va igzecuta numărul ei favorit: încălicarea războinicului. Cât e ea de boarfă, le are în draci cu orgazmul. Când îmi adăpostește sfeșnicul în morișca de paraipane, se petrece nește chestii în senzorialul ei. Mint eu, Mirella? Nea Justine, ia uite ce escaladă! Ce mai tehnică! Văzută de unde ești matale, trebă să fie o ferie! Scumpa asta practică delicat. Naufragiul *Titanescului,* Justine taică! O să intre cu totul, n-avea grijă! Numa' de nu le-ar trage și pe surorile Broante odată cu tot restul. Vezi cum dispare cârtițoiul în mușuroi? Acuma pretina noastră se ține în frâu, dar e gata să slobozească maioneza, fii sigur. Absoarbe în tăcere, gen boa constructor, ca să ia măsurătorile înainte de marele start. După care va fi prea târziu, dameza va pistona cu bucălatul ca o smintită, și nici cu furtunul de pompieri n-ai s-o mai poți opri. Se cheamă drumul fără întoarcere. Dar ce mi-ți văz eu? Dom' Justin se apucă să se umfle! L-a lovit încoțopenirea! Ia uite-mi-l pe monstrulică ce se sumețește! Nu-i coloana Vendôme, dar bâtâie din cap. Vrei să te bagi în ciorbă, Justin? E foarte posibil, în poziția posturii în care șade mamzel Mirella. Care la o adică o ia cu dragă inimă prin poponeață, și un micuț scărpinător ca al lui matale nu-i un capăt de țară ca să ne întrerupă conversația. Doar să-i umezești tărtăcuța, nea Justine. Dacă n-ai scuipat, suflă-ți cartoafa în dește, cum făcea tata-mare înainte s-o umple pe fata Marchandise, în satul nost', Sân-Bolându. Mucoasa aia, speriată să nu se aleagă cu vreo burtă, fincă pe atunci nu se egzista pilula, o lua absolut numai în pușculița cu galbeni. Dar grăbește-te, că mamzel Mirella începe să fiarbă pe la reșeu. De mai aștepți, o să bați din buze, pencă nu poți sări în ea din mers!

Dezgustat de combinațiile copulatorii ale acestei treimi dubioase, îmi părăsesc fotoliul de la tribună ca să mă servesc cu o vodcă poloneză.

Sorbind băutura, mă gândesc la afacerea Chapedelin.

Călătoria la Paris a lui moş Petipeux nu mi-a adus nimic notabil. Tot ce-a putut preciza Justin e că omul care i-a stropşit prepeliţele avea un glas foarte grav, cu accent străin. De care? N-a fost capace să mă lămurească în privinţa asta. Hodoroaga o întrezărise, printre crengile nucilor, la plecarea acesteia. O maşină sport, joasă, de culoare galbenă, cu portbagaj exterior unde fusese legată o mare valiză metalică. E puţin, totuşi mai mult decât nimic.

Mi-am notat grijuliu aceste date în carneţelul cu coperte de muşama neagră, din care răposatul meu tată îşi constituise un stok şi care „mă vor ţine toată viaţa", în mai mare măsură decât pe cea a descendenţilor mei, dacă voi avea vreodată aşa ceva.

Când mă întorc în faţa oglinzii transparente care îmi serveşte drept ecran pentru o casetă porno în stil mare, domnii Béru şi Justin joacă o partidă de dublu prin intimităţile lui miss Mirella. La început, pistonează cam în contratimp, ceea ce dăunează executării acestei simfonii sălbatice, dar muza cu poponeţ fumegând potriveşte pendulele la ora exactă, ca o perfectă tacticiană a amorului în ciorchine.

– Auziţi, bărbaţilor, trebuie să vă acordaţi arcuşurile, fiindcă dacă trageţi unul hăis şi altul cea, fesele mele declară faliment. O ruptură în vreo parte sau alta e de ajuns ca să mă facă şomeră, fără nici un salariu compensatoriu. Terminaţi cu năvala soldăţească şi porniţi din nou, în acelaşi ritm.

Ascultători, cei doi incriminaţi îşi conjugă mai bine asalturile şi se aruncă iarăşi în frenezii pătimaşe.

Mirella e copleşită. Şi nu e un eufemism. Banda ei sonoră, în priză directă, e mai emoţionantă decât

postsincroanele filmelor cu porcărele. Gemetele îi sunt pline de suflet. Marele scâncet infinit al foflencii asaltate de la un capăt la altul. Un lamento, melopeea frichinitului.

Şi atunci mă loveşte o idee. Mă voi alătura lor. În nici un caz ca să iau parte la serbare, ci fiindcă aş vrea să-l întreb ceva pe Justin Petipeux. Fără îndoială că o conversaţie serioasă e inoportună, ba chiar necuviincioasă într-un asemenea moment, dar nerăbdarea a fost întotdeauna principalul meu defect şi calitatea mea dominantă.

Gâfâind, cu marile lui carabe înfipte în bucălatul damicelei, moş Justin pătrunde cu maşi mari în acel premiu de consolare, acea strapontină de carne pe care Matahală, mereu generos, i-a dezvăluit-o. De data asta, viteazul mocârţan e încoţopenit ca lumea. Nu lasă să se piardă nimic. Onoarea îi e salvată! O raşpileşte în cadenţă de trap englezesc pe madama a cărei bipoaşcă se destrăbălează cu ţepuşa bérureeană. Umblă prin câmpia imensă, se duce, se întoarce, aruncă sămânţa departe; îşi deschide iar palma şi o ia de la început; iar eu, martor obscur, meditez.

Întreaga veche şi dragă ţărănime franceză în acţiune! Béru, ţăranul de oraş, e pe vecie inadaptat; Justin, cel de la ţară, e frust şi sănătos ca o pâine coaptă la foc de lemne.

– Continuă, continuă, domnule Justin! zic binevoitor. Vreau să-ţi pun o întrebare, dar nu e cazul să te despuţezi pentru asta. Mulţi dintre muzicienii fanfarelor noastre cântă mergând; sunt convins că şi dumneata poţi vorbi sodomizând. Mi-ai spus că n-ai înţeles ce zicea persoana rămasă în maşină şi că nu poţi preciza dacă era bărbat sau femeie. Eu cred că era femeie, fiindcă un al doilea bărbat probabil că ar fi coborât să-şi golească băşica împreună cu prietenul lui. Nu contează. Acea persoană, că era bărbat sau femeie, vorbea. N-ai auzit ce zicea, fie. Presupun că, prin asta, ai vrut să spui că-ţi era imposibil să-ţi dai seama de înţelesul cuvintelor ei...

– Nu-l călca pe coadă, tipule, mormăie Bérurier, vezi

bine că e gata să înceapă sprintul final! Dacă îl bârâi în clipa când îşi va strănuta creierii, e în pericol să rămână ţuţ. Deja s-a chinuit ca hoţii de cai până să-şi facă rost de încoţopeneală, bietul drăguţ. Nu eşti milostiv. Iată un om care voia s-o pună în stil parizian. Îl aducem la Mirella, care îi mestecă bibironul până la piele (e şi cazul s-o spunem) şi taman în momentul când reintră în ploton, vii tu, cu întrebări sticleţoase, pentru ca să-i ofileşti efectele marafetului!

– Lăsaţi, nu-i nici o supărare! bolboroseşte amabilul Justin. Ce vreaţi să spuneţi dom' com... comi... comis... aarrr, ahh! Uhaaa! Nie, băiatu'! Ptrrru! Ho, hoo! Suriccc! Aşa, aşaa! Pascamenţii ei! Mamăă! Da' ce se duşe, de nici n-o văzui când plecă!

Face un pas de degajare şi continuă să admire poponelul Mirellei atacând vergeaua Grasului într-un ritm pe care ochiul omenesc nu are posibilitatea să-l umărească. La fel cum, dintr-un tren de mare viteză, nu poţi citi numele gărilor traversate.

– Ce vream să te întreb, domnule Justin, reiau cu stoicism, este dacă, gândindu-te bine, n-ai fi în stare să-mi redai un cuvânt sau măcar o silabă rostită de tovarăşul (sau tovarăşa) de călătorie al (a) scuturătorului de trandafir.

Petipeux, care deţine noţiuni limitate în materie de igienă, ori e prea timid ca să se intereseze unde e baia, îşi reintegrează izmenele cu mânecă lungă. Apoi, loial, se adânceşte în gânduri.

– Ascultaţi! murmură.

– Ascult.

– În cel mai bun caz, am impresia că am auzit două cuvinte sau bucăţi de cuvinte. Adică „port" şi „Eva".

Acum îşi pune pantalonii, cu gesturi ostenite, de cvincvagenar cu biluţele proaspăt stoarse.

– Port şi Eva? repet.

– Sau ceva asemănător. Dar sub toate rezervele, da? Erau

mai degrabă sunete decât cuvinte.

– Şi erau apropiate? Vreau să spun, făceau parte din aceeaşi frază?

– Foarte apropiate, domnule comisar. Practic, fuseseră spuse unul după altul.

– Port-Eva.

– Fusese între ele doar un căpeţel de cuvânt sau o pauză foarte scurtă.

– Port-Eva, mă încăpăţânez eu.

Mirella scoate un urlet de intensă satisfacţie, care ne face să tresărim de bucurie până la propriile noastre temelii. Dar borfelinele sunt formidabile la capitolul stăpânire de sine. În loc să se prăbuşească peste Mamut, ea îl descalecă, cu un zvâcnet îndărăt, fără mersi, nici ruşine.

– Pe toţi dracii! bombăne Grasul. Ia uite cum îl lasă baltă pe centaurul venit în descindere! Ei, cu mine nu-ţi merge, puiule! Nu ştii că un tembel oarecare poate să şi moară dacă îl disjunctezi în felul ăsta? Să tot faci o embolie de paraipan!

– Vă cer iertare, domnule Alexandre-Benoît, reacţionează, zăpăcită, amazoana. M-am lăsat în voia simţurilor. E un lucru rarisim să juisez în prezenţa clientului. Staţi pe loc, vă voi finaliza *a mano*. O lunecătoare de cele după care vă daţi dumneavoastră în vânt.

Şi, debordând de conştiinţă profesională, Mirella se pune pe reparat stricăciunile dezinvolturii sale.

Justin e năucit. Nu se gândise că un asemenea dezmăţ ingenios e un lucru obişnuit la Paris. Când îmi dezvăluise ambiţia de a se cocoţa pe o ştoarfă, nu prevedea nimic atât firoscos în materie de simţuri. Ambiţia lui era, pur şi simplu, o micuţă coţăială, ca să-şi mai schimbe fermiera, caprele şi servitoarele. Dar o asemenea ciocnire, gen vânătoare cu copoi, şi într-o cameră-budoar de un lux rafinat, o asemenea străpungere bicefală (toroipanic vorbind), această deşuchere

neînfrânată îl lasă perplex pe nenică. Viața nu-i va mai fi niciodată la fel, acum când ştie că „asta" există. Pavăza cea mai sigură a noastră, depravabilii, e ignoranța. Iată-ne în pierzanie imediat ce am încercat chestia prohibită.

Eu repet cu glas scăzut „port" şi „Eva". Dacă nu cumva e vorba de „porc" şi „porno". Trei silabe ieşind în evidență din debitul inauzibil al unei fraze. De ce cred că sunt importante?

Mirella face minuni cu dextra înmănuşată în Cadum. Îi smulge Maiestății-Sale un foc de artificii impresionant, care împroaşcă împrejurimile cu jerbe grele, însă armonioase.

Totul e bine când se termină cu bine. O dată săvârşit (destul de josnic) acest imn adus amorului, iată-ne disponibili pentru viitoare performanțe. Existența merge mai departe, şchiopătând, şchiopârțâind. Ți-o pui, aştepți, ți-o repui. Fără sfârşit, fără pauză. Sau ar trebui să ne decodăm. Să ne pricopsească lumea cu un nou program, din care să fie excluse puitoarea, clămpăul şi ambițiile sordide. Ne-am etera, am deveni spirit pur.

Îi acordăm un supliment Mirellei pentru vitejeştile ei prestații. Trăiască fondurile secrete!

– Şi dumneavoastră, domnule comisar, plecați fără să vă fi făcut comod? deploră scumpa roşcată.

– Rămâne pe altă dată, îi promit.

Reuşitele celor doi găgăuți, departe de a mă excita, m-au întristat. Mă gândesc la Marie-Marie, pe care am regăsit-o în *Tăticule, cumpără-mi o boarfă,* capodopera precedentă prezentei. Am hotărât să ne căsătorim, Chițcanul şi cu mine, în cel mai scurt timp. Deocamdată, ea participă la o comisie asupra foametei în lume, la Geneva. Îndată ce se va întoarce, o s-o...

– Ce-ai pățit? întreabă Grasul, văzând că mă opresc pe scara Mirellei, cu un picior în gol.

– Justin! chem încetişor, cu voce de zombie.

– Domnule comisar?

– Aeroportul din Geneva.

– Ce spuneți?

– Spun aeroPORTul din GenEVA. „Port" – „Eva". Nu s-ar putea să fie astea cele trei silabe prinse din zbor?

Justin Petipeux şi-a regăsit echilibrul de francez profund. Acum, după ce şi-a degajat chinezul, mansarda îi funcționează perfect. Uite că-şi închide pe jumătate un ochi, ca atunci când tocmeşte o vacă la târgul de la Aubenas. Lasă îndelung să-i umble mintea.

Apoi încuviințează.

– Exact, domnule comisar. Acuma e ca şi când aş auzi fraza în întregime: *la aeroportul din Geneva!* Da, da, taman cum ziserăți. Drace, drace, vasăzică reputația nu vă e uzurpată. E chiar ca în cărțile dumneavoastră!

UN PISTOLET POATE ASCUNDE ALTUL

Fata e la tribună.

Mamă, ce mă zguduie vederea ei! Taior niţel parma, chemisier galben. Microfoane în semicerc în faţa pupitrului. Vorbeşte. Bine! Despre lucruri dure, care îţi irită vârful inimii. Le declară imbecililor docţi din auditoriu că lumii a treia nu hrană trebuie să i se trimită, ci mijloacele de a o produce. Adaugă că acela care acţionează din milă faţă de dezmoşteniţii planetei ar face mai bine să se ducă să şi-o tragă singur. Flămânzilor, afirmă Marie-Marie, nu daruri le trebuie, ci drepturile lor. Iar moşnegii îi punctează declaraţiile cu aplauze grase (au şi de unde!). Te rog să bagi de seamă că babalâcii arată la fel. Numai indochinezii sunt învinşi pe pământurile lor ingrate.

Pe mine, minunata mă fascinează. Personalitatea i s-a afirmat. O simţi vibrând de energie. Pasionată. Făgăduită unui mare destin.

În fundul sălii, lângă mine, un tip stă în picioare. Un prefăcut, ai cărui ochi stau cu braţele încrucişate şi ale cărui sprâncene n-au mai fost coafate de opt zile. Mormăie chestii. Îl aud protestând. Murmură: „Gagica asta se crede Marie-France Garaud. Mai bine ar pune-o de nişte ciocuieli!"

Socotind că atenţia pe care i-o acord izvorăşte dintr-un interes complice, face greşeala de a mă lua drept martor:

– Târfele astea care jonglează cu marile sentimente umanitare eu simt nevoia să le înfig coada în mestecătoare, ca să le amuţesc. Ar face mai bine să şi-o umple decât să ne interpreteze cântece de leagăn. Cu atât mai mult cu cât asta e şi bine croită, nu ţi se pare?

– Ba da! convin, cu maximum de sinceritate.

– Nu i-ai pune-o pe deşelate?

– Ba da! repet.

– Şi eu! I-ai văzut dindărătul, când a urcat la tribună? Vrei să-ţi zic una? Că văd că matale poate să-ţi vorbească omul. Ce m-aş da eu în vânt e s-o pun capră. Mă şi văd lucrând-o.

– Eu nu! îl asigur.

– Pe dumneata nu te vezi?

– Pe mine da, dar pe tălică nu te văd în postura asta, bătrâne. Nu-i genul de puştoaică să-şi administreze cimpanzei.

El încetează să zâmbească şi să turuie. Aşteaptă să număr până la zece şi, în cele din urmă, îmi aruncă:

– Poftim?

– Ce? îl întreb.

– Ai zis că nu-i genul de fată care să şi-o pună cu cimpanzei?

– Ei bine, da. Dacă un mocârţan-deloc-proaspăt ca mata i-ar face o propunere, şi-ar vărsa gustarea de la ora patru, sărmănica.

– Îmi cauţi râcă?

– Absolut deloc.

– Poate crezi că mă mulţumesc cu atât?

– Dacă nu e de ajuns, pot adăuga asta.

Fiindcă stau alături de el, aşa cum ţi-am spus, fac o jumătate de pas în faţă, ca să mă desprind de dumnealui, îmi

îndoi brațul drept și-i reped un cot în cartoafă. Dar știi, unul ca lumea. El recepționează, cu un țipăt escamotat, încărcătura de oase.

– Șșt! zic. Nu o deranja pe oratoare!

Ceea ce îl impresionează cel mai abitir e că nici nu m-am întors să apreciez eventualele stricăciuni. Rămân mai departe lângă el, expus represaliilor.

– Ieși afară! mă îndeamnă, cu glas ciobit.

– Dacă ies afară, te bag înăuntru! râd, ceea ce nu e nou ca umor, dar își face totdeauna treaba.

Atunci el se crede autorizat să-mi administreze un ghiont în stomac. Joc de copii să-l evit, cu o minusculă eschivă pivotantă. Amintindu-mi în mod oportun că port un răpitor trenci ofițeresc, cu epoleți, care-mi dă un aer de mare reporter de pagina întâi, îmi pipăi buzunarele. Unde se află mănușile de piele îmblănită. O selecționez pe cea dreaptă și mi-o pun tacticos, în timp ce gloaba de joasă speță îmi aplică un bombeu în papainoagă. Abia clintit din loc, îmi îndrept în direcția șlițului său dextra înmănușată și, nu fără repulsie, îi înhaț nestematele. Băiatul se trambalează cu un pachet de toată frumusețea, gen subprefect[8]. Apuc ansamblul cu puternica mea palmă și mă dedau, simultan, unei duble acțiuni: comprim și răsucesc.

Întotdeauna amicul tău Sana s-a bucurat de o ieșită din comun forță a mâinilor. Rupe ca pe un plic cu chibrituri pachetul de cincizeci și două de cărți de joc și strivește un pumn de nuci pentru a extrage din ele doi litri de ulei!

Departe, la tribună, scumpa mea Marie-Marie își lansează concluzia, cu frumosul ei glas cald și armonios.

– Să fim bine înțeleși, zice. Orice copil din lume care suferă de foame devine, în mod automat, copilul nostru.

– Bruhhhaa! face asistența cucerită, aplaudând de rupe

[8] *Michel Simon îmi spunea că subprefecții posedă ditamai biloaiele* (n. a.).

pământul, cum se zice.

De mă şi întreb ce-o fi însemnat, la început, acest „a rupe pământul".

– Aoaoaoleoleoleo! urlă nenicul, căruia îi storc sucul din măslinuţe.

El unul nu aplaudă; leşină sub intensitatea durerii şi lunecă între mai multe persoane şi mine.

– E bolnav! exclamă un belgian oportun, cu prezenţă de spirit.

Îmi pun înapoi mănuşa, lângă cealaltă.

– Căldura! îi spun belgului. Una lume nu o suportă.

– Face spume! observă vajnicul fiu al regelui Boudin[9].

– Atunci trebuie să fie delirium, diagnostichez.

– Trebuie să mergem după ajutoare! conchide belgianul[10].

– Inutil, îl asigur. Îi va trece la fel cum i-a venit.

– S-a înverzit de-a binelea.

– Fiindcă simptomele îi sunt acompaniate de un puseu clorofilic cu degajare poroasă.

– Sunteţi doctor?

– În epifanie concentrată; l-am operat pe conservatorul turnului Eiffel când a avut o inflamaţie de vârf.

Interlocutorul meu îmi dedică o mimică de consideraţie. După care păşim peste prefăcut, ca să ne retragem, deoarece conferinţa a luat sfârşit.

Rămân în imensul hol al palatului pălăvrăgelilor, până o să apară preaiubita mea. E înconjurată de o armată de hodorogi, care o complimentează şi o solicită pentru alte prestaţii.

---

[9] *Boudin*, „caltaboş". Numele regelui e Baudouin (n. tr.).

[10] *Un anume Aloïs Van Kontrer, din Liège, unde are o fabrică de dopuri; ceea ce nu-l împiedică să se ocupe de opere caritative, aşa cum vezi* (n. a.). *Aller à l'encontre*, „a merge împotrivă"; *liège*, „plută (material din care se fabrică dopurile)" (n. tr.).

Îmi fac drum prin mulțimea admiratorilor.

– Domnișoară, zic, mașina dumneavoastră e trasă la scară; abia aveți timp, dacă vreți să prindeți avionul.

Vederea apariției mele neașteptate, în mijlocul podagroșilor, o zăpăcește pe Marie-Marie. De surpriză, cască ochii și gura. Dar înainte să spună ceva, o prind și o trag după mine.

Într-adevăr dispun, în parcare, de o mașină prevăzută cu un șofer. Taximanul meu e vaudez, cu favoriți blond-cenușii, o șapcă împodobită în creștet cu un zbânțișor hazliu și beciuclete proptite pe vârful nasometrului lustruit cu cărțălău. Poartă un mare fular de lână albastră și ascultă cu religiozitate radioul care povestește ultimul meci al lui Coprol împotriva Constipaților din Bavaria.

Marie-Marie ia loc. Îi închid portiera, apoi ocolesc dosul tomobilului, ca să mă așez lângă ea.

– La aeroport, zic.

Ea lasă să-i explodeze surpriza.

– Tu la Geneva, zău dacă mă așteptam!

– Totdeauna trebuie să te aștepți la orice din partea mea.

– Iei și tu avionul?

– Textual.

– Spre Paris?

– Montreal.

– Pleci în Canada?

– Ca și tine.

Scot din poznar două bilete Swiss Air, la clasa *first,* și le răsfoiesc.

– Nu visez: aici e scris chiar numele tău, nu?

– Dar Antoine!

– Nu există „dar", scumpa mea.

– Am niște întâlniri în după-amiaza asta!

– Ți le-am decomandat.

– Nu mi-am luat bagajele.

– Sunt în portbagajul taxiului.

– Hotelul...

– L-am plătit.

– Nu trebuia, sunt pe spezele...

– Mele! Altele nu există, n-au existat niciodată şi nici nu vor exista.

– Eşti nebun!

– Totalmente – şi după tine!

– Ce ţi se întâmplă?

– O anchetă. Una în plus. Excitantă! O afacere foarte bizară.

Şi, pe drum, îi narez nefericita aventură a lui Justin Petipeux, fermier ardeşez, ca şi atentatul săvârşit la Bruxelles asupra generalului Boniface Chapedelin.

– Tipul din maşina sport galbenă şi tovarăşul lui au vorbit despre aeroportul de la Geneva. Am trecut pe la erogară. În parcarea cu durată nelimitată am descoperit un *Lotus* galben, înmatriculat în Alpes-Maritimes şi prevăzut cu portbagaj cromat. Întrucât unul dintre ocupanţi îşi anunţa plecarea la Montreal, am obţinut lista pasagerilor pentru zborul de ieri. Isteţ, nu?

– Şi? vrea ea să afle mai mult.

– Unul dintre nume corespundea cu acela al proprietarului maşinii, nume furnizat de prefectura din Nisa.

Ea zâmbeşte, uluită.

– Chiar că eşti un sticlete de prima clasă, Antoine!

– S-o crezi tu; ăştia sunt primii paşi în artă. Până şi unchiu-tău Béru ar fi acţionat la fel.

– Şi te duci la Montreal, ca să-l găseşti pe tipul cu pricina?

– Ai câştigat!

– Ce-o să faci cu el, dacă-l descoperi?

– Voi încerca să aflu cine l-a ucis pe generalul Chapedelin şi de ce. La o adică, voi preveni alte acţiuni de

acest gen, fiindcă presimt o maşinaţie.

– Şi ce motiv are deplasarea mea?

– Dragostea ce ţi-o port, turturea cu gât albastru.

– Ştii că sunt ocupată...

– Ştiu, fiindcă reprezint principala ta preocupare. Trebuie să te ocupi de mine, Marie-Marie, am nevoie de asta.

Ea îşi pune capul pe umărul meu. Mâna ei o caută pe a mea, ne încrucişăm degetele. La radio se difuzează o declaraţie a lui Gilbert Facchinetti[11], marele bos al lui Neuchâtel-Coprol, cu privire la achiziţionarea unui jucător bulgar care va veni să-i întărească apărarea în viitorul sezon. Şoferul se întoarce să ne spună că e o achiziţie bună. El unul, dacă ar avea bani, n-ar ezita. Îi răspund că voi şti ce să-i ofer de Crăciun. El râde iar eu îi trag un sărut conferenţiarei mele.

Avionul face escală la Zürich. Plecaţi la ora treisprezece de la Geneva, vom ajunge la Montreal la cincisprezece şi treizeci, în urma decalajului orar. Din *duty free,* îi cumpăr tovarăşei mele o cutie frumoasă de bomboane de ciocolată Suchard[12]. Ea se preface mulţumită, dar gagicuţele de vârsta ei au prea mare grijă de siluetă ca să se lase invadate de calorii de complezenţă. Trecem în satelitul care ne interesează, parcurgând un drum lung pe covorul rulant. Această plecare în doi mă bucură grozav. Seamănă de pe acum cu un voiaj de nuntă; mai puţin nunta, pe care o lăsăm pentru la întoarcere.

Aşteptăm în marea rotondă cu pereţi de sticlă. Avionul nostru e gata de zbor, cu obişnuiţii gorobeţi care se agită în jurul lui din motive de bagaje, de facere a plinului cu schizofren (cum zice Béru), de diferite verificări. Trec vreo douăzeci de minute, apoi zborul este anunţat. Întrucât

[11] *Facho,* „fascist" (n. tr.).

[12] *Publicitate absolut gratuită* (n. a.).

voiajăm la *first,* îi lăsăm pe turişti să se cocoaţe înaintea noastră. Ei se încodează, cu tichetul de îmbarcare în labă. Şi se scurg destul de repede, fiindcă grosul pasagerilor va urca la Zürich.

Taman când să se dea de veste că a venit rândul celor de la *first,* un tip bondoc, îndesat, zbârlit, purtând un impermeabil alb, grijuliu constelat de pete, vine trambalând o geantă-diplomat neagră. Umblă precaut, ca un echilibrist care ar traversa pe sârmă Marele Canion din Colorado.

Privirile ni se întâlnesc şi fremătăm amândoi. Tipul în chestie nu e altul decât vicleanul de ale cărui măslinuţe am abuzat acum un ceas. E atât de enormă coincidenţa de a ne regăsi în acest satelit cu destinaţia Canada, încât animozitatea ne trece pe al doilea plan.

– E mică lumea! îmi zice.

– Nu, îi răspund, hazardul e mare!

O vede pe Marie-Marie alături de mine şi se prinde, retroactiv, de motivaţia reacţiilor mele belicoase din timpul conferinţei. Şi atunci ştii ce?

– Îmi cer scuze, murmură, nu aveam de unde să ştiu...

Eu îi dezghioc maxilarul, îi trec preţioasele prin mixer, şi scumpul de el îşi cere iertare!

– Eu îţi cer iertare, ripostez.

El zâmbeşte dureros.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să am copii! spune.

– Socoteşti această aspiraţie compromisă?

– Hm, mi-e teamă că da. O dată ajuns la Montreal, mă voi duce la un consult.

Îi fac cu ochiul, prieteneşte.

– În ipoteza în care ai fi inapt de reproducere, mi-aş face o datorie din a-ţi asigura descendenţa.

– Mulţumesc, dar dacă e să judec după doamna, nu cred ca nevasta mea să fie genul dumitale.

Şi, de bine de rău, grăbeşte pasul ca să-i întindă

stewardesei tichetul.

Marie-Marie, curioasă ca o coțofană chioară, îmi cere explicații. I le furnizez. Când aude că se află la originea demăslinirii vicleanului, se umple de remuşcări.

– Eşti de o gelozie feroce.

– Dacă aş fi cum zici, laringele i l-aş fi zdrobit, draga mea.

Halim un prânz de primă mână, stropit cu o şampanie idem, deloc grețoasă. După care moțăim, tâmplă în tâmplă, până deasupra Labradorului, feeric de albeață sub razele soarelui.

În timpul somnului, chițcanul s-a dezunit, iar acum capul îi e rezemat de transperantul coborât al hubloului.

Câtă vreme ea doarme, hotărăsc să merg să-i schimb apa peştişorului roşu. Umblătorile de la *first* fiind ocupate, mă îndrept spre cele de la *business*.

Îmi las vezica să se explice în voia ei, după care mă spăl pe mâini, conform principiilor pe care mi le-a insuflat Félicie, care e o maniacă a igienei. După ce am procedat la respectivele abluțiuni, intru în posesia bucăților de hârtie destinate ştergerii mâinilor şi în scurt timp le arunc în receptaculul rezervat respectivei întrebuințări. Şi imediat proferez o înjurătură birjărească.

Am şi de ce. Uscându-mi falangele, mi-am scos ghiulul, cadou de la mama, şi l-am aruncat împreună cu hârtia şifonată. Ar fi trebuit să mă feresc. De când am slăbit trei kilograme, abia se mai ține în auricularul meu. E de necrezut cum se împarte (sau se desparte) greutatea omului! Pierzi şase nenorocite de livre care, practic, nu-ți modifică înfățişarea, iar ineluşele tale îşi fac bagajul!

Aşa că dau jos rezervorul de gunoi şi, ca să câştig timp, îl golesc pe pardoseala minusculei cabine. Despăturesc şervetele folosite, ceea ce îmi îngăduie să descopăr două

Tampaxuri aflate la finalul carierei, un scuipat care ar face să plângă de gelozie o flegmă de trei nule şi, în fine, Domnul fie lăudat, inelul meu.

Grijuliu să nu-l mai pierd, îl petrec prin lanţul de ancoră oferit de o damă bogată şi deosebit de satisfăcută de felul în care îi apretasem bimbirica.

Acum trebuie să pun totul la loc. Readuc vasul emailat în poziţia lui firească şi încep să adun dreptunghiurile de hârtie murdară. Dar când să le arunc în recipient, rămân în neîndeplinire a mişcării. Gen câinele Pluto, cu o lăbuţă în echer şi urechile în aripă de barză. Sunt un poliţist în arest. Tot arestându-i pe alţi, ajung să mă blochez pe mine.

Vei fi de acord că am şi de ce, când îţi voi fi spus că, pe fundul cutiei de gunoi, se găseşte, bine scociuit, un puşcoci de dimensiunile mândriei lui Béru. Trebuie să admiţi că genul ăsta de descoperiri nu mi se întâmplă decât mie, nu? Ce mai! Mă lichefiez într-o umblătoare ce nu se află în sectorul meu; mă spăl pe carabe, mă şterg, îmi pierd ghiulul, îmi dau seama de asta imediat, îl caut. Şi...

Suma întâmplărilor care m-au condus, fără greş, să descopăr acest aruncător de bomboane e prodigioasă. Cosmică! Tu ai adăugat că cosmică? Ei bine, ai dreptate: cosmică, într-adevăr.

Smulg plasturele, ca să recuperez arma. Mamă, ce mai obuzier cu gabarit depăşit! De fabricaţie italiană. Numai un *bersagliere* poate târî, legată la şold, o asemenea de bombardă. Scot încărcătorul. Opt ciocolăţi, fiecare de dimensiunile degetului meu mic. Slobozeşti unul în cartilajul avionului (Béru dixit!) şi respectivul vine de se face confeti.

Scot pralinele din încărcător şi le pun în buzunări. După care dau la iveală briceagul helvetic şi meşteresc percutorul problemei, aşa încât, dacă i se încredinţează acesteia un nou şi plin încărcător, suszisul să nu mai ştie ce are de făcut. După care mă străduiesc să pun lucrurile la locul lor; trebuie

să mă lupt cu benzile adezive care nu mai aderă neam, dar în fine, la țară merge.

Le redau deşeurilor poziția de drept şi iată-mă ieşit din spârcâitoare, cu aerul îngeresc al unui constipat scos din chinuri de Pursénide Sandoz.

Întors la locul meu, o chem pe lucrătoare, o blondă frumoasă şi arhiplină, cum spune Mamutul, şi care se numeşte Grete, dacă e să dăm crezare pancartei fixate pe flotorul ei stâng.

Îi strecor uşurel în podul palmei legitimația profesională. La început, ea crede că e vorba de un bilețel neobrăzat, cum că tare mi-ar plăcea, după sosirea la Montreal, să-i deschid larg uşa principală, dar textura documentului o face să-şi schimbe părerea.

– Ai amabilitatea să-i arăți asta comandantului de bord şi să-i spui că vreau foarte mult să-i vorbesc de urgență şi discret?

Fiind elvețiancă de tip germanic, ei îi trebuie un timp până să-mi pună în ordine spusele. Ca să-i facilitez tranzitul cerebral, îi repet totul în germană, în spaniolă şi în engleză. Atunci ea riscă o ocheadă spre legitimație, îi zâmbeşte agreabilei fotografii care o ilustrează, devine gravă la citirea cuvântului *poliție* care o traversează şi pleacă spre postul de pilotaj.

Cât ai zice peşte, şi nici ăla pe de-a întregul, mă roagă precum că domnul comandant Ziebenthal mă aşteaptă.

E un băiat de o frumoasă prestanță, în jurul a patruzeci, cu păr des şi blond şi ochii foarte deschişi la culoare. Umblă în cămaşă, iar muşchii în relief îți dau de înțeles că încă nu a căzut pradă gărgărițelor. Mă scrutează cu o privire pătrunzătoare şi mă salută cu o înclinare a capului.

– E ceva în neregulă? se informează, cu un accent nemțesc care ar mai putea servi de încă cinci sau şase ori fără să aibă nevoie de verificarea guturalității.

Scot din buzunar pumnul de gloanţe şi i le arunc în cascheta pusă cu fundul în sus pe o consolă în excrescenţă.

– Da, asta! îi zic.

Un mare „V" i se desenează deasupra nasului acvilin. Copilotul, genul rumen, scoate un „nţ-nţ" mustrător, cum i te adresezi unui derbedeu de copil ce dă foc ziarului pe care bunicul, aţipit, continuă să-l ţină în mână. Radiofonistul, cu căştile la urechi, nu şi-a dat seama de nimic. Continuă să „alfa-tango"-rizeze imperturbabil.

Îi explic comandantului natura descoperirii mele.

– Aveaţi vreo bănuială? întreabă.

– Nu. A fost o întâmplare.

Dar el nu mă crede. De n-aş fi caraliu, fie, ar admite fortuitatea. Dar un sticlete care îi aduce un pumn de gloanţe, pretinzând că a fost o întâmplare – asta e de natură să-l facă să-şi mânjească frumosul slip, alb cu fine dungulişe albastre, după care se dau în vânt stewardesele.

Totuşi comandantul Ziebenthal nu ia lucrurile în glumă.

– Credeţi că ar fi la mijloc o tentativă de deturnare?

– Mă tem că da.

– Mă deconcertează faptul că am ajuns deasupra continentului american unde, cu excepţia Cubei, şi nici de ea nu sunt sigur, nici un stat nu ar consimţi să primească nişte piraţi ai aerului.

– Să fim vigilenţi totuşi. În cât timp ajungem la Montreal?

– Două cesulețe. Din ce motiv aţi lăsat pistoletul la locul lui?

– Ca să ne folosim de ocazie pentru a-l aresta pe individul care ar încerca să deturneze avionul. Dacă n-ar mai găsi arma, ar renunţa la proiect.

– Aveţi vreun mijloc de a-l neutraliza?

Îi arăt perechea mea de pumni.

– Din moment ce pistolul lui e inutilizabil, aceste două

fleacuri ar trebui să fie de ajuns.

– Şi dacă sunt mai mulţi teroriştі?

– Preveniţi-i pe stewarzi. Mi s-a părut că sunt tineri şi convenabil clădiţi. Deci să deschidem ochii. Îmi puteţi da o şurubelniţă?

– Ce să faceţi cu ea?

– Mânuită convenabil, poate deveni armă.

Ofiţerul îmi arată o trapă din perete, pe care e desenată o cheie franceză.

– Serviţi-vă.

Dau peste o trusă de scule, bine garnisită. Mă înarmez cu o şurubelniţă şi cu un ciocan cu mânecă scurtă, pe care îl pun alături de comandant.

– Încredinţaţi chestia asta unuia dintre stewarzi; s-o pună sub curea, într-o parte; nu ocupă mult loc şi e de o mare eficienţă atunci când trebuie.

Amica mea s-a trezit şi răsfoieşte revista Swissair, amabil distribuită pasagerilor. În ea e un reportaj formidabil despre creşterea scoicilor spaniole cu coamă.

– De unde vii? mă întreabă.

– O vizită de politeţe la comandant.

Inconvenientul e că stau cu spatele către privata unde e ascuns pistoletul. Totuşi nu pot sta de pază cu faţa înainte!

Unul câte unul, stewarzii merg la postul de pilotaj, unde i-a chemat comandantul. Observ mina indiferentă pe care o afişează la ieşire. Nimic pe chipul lor nu trădează vreo urmă de contrariere.

Pe ecran, citim traseul avionului deasupra planetei. E înscris pe o hartă a Americii de Nord; dispare pentru a reveni peste o clipă, iar linia punctată din urma lui s-a lungit imperceptibil.

– Pare că stai la pândă, ia aminte isteaţa mea fetişcană.

Ador să o văd conştientă de sentimentele mele. Atunci,

foarte succint, îi relatez povestioara.

– Crezi că va avea loc o lovitură?

– Mi se pare destul de inevitabil. Adăpostirea armei în pubela de la toaletă reprezintă o performanță și n-a fost săvârșită de florile cucului.

Gagica mea nu pare speriată câtuși de puțin.

– Nu va acționa un singur om, zice.

– De ce?

– Numai o organizație bine structurată poate beneficia de complicități din afară, nu crezi?

– Ba da, dar ce ne dovedește că misiunea teroristului implicat nu poate fi îndeplinită de un singur individ?

Ea îmi prinde dextra.

– Doamne, Antonio, știi la ce mă gândesc? Dacă sunt arme și în celelalte toalete?

Bum! Bombă! Și mesire San-Antonio, care se împăuna ca un tăun (sau un pătul), dom' Tonio, sigur de el și dominator, la largul lui, aidoma războinicilor blazați, că neutralizase un puștoci!

– În ce toaletă ai descoperit pistolul, scumpete?

– Clasa *business,* tribord.

Ea se ridică.

– Mă duc să văd la *business* babord.

O las să iasă pe culoar. Alarma mă izbește în tâmple. De ce nu mi-a venit gândul ăsta? Ție ți se pare că sunt un comisar de elită? Nu cumva, uneori, mi se slăbește coarda cu noduri?

Aplecat spre travee, o privesc pe tovarășa mea îndepărtându-se. Merge spre umblătoarea stabilită. Care e *busy.* Atunci așteaptă. Văzând asta, o tembelă de stewardesă de rahați îi arată cu degetul următoarea privată, care e liberă. Atunci, prompt ca un pârț[13] salvator, mă năpustesc spre cea de

[13] În original, *comme un éclair au chocolat,* „ca un ecler cu ciocolată"; *èclair,* „ecler, dar și

a doua deşertătoare şi intru. Dacă tot sunt aici, ia să verific dacă petarda mai e la locul ei.

Nu mai e!

Concluzie: lovitura va avea loc! Dacă nu cumva teroristul acţionează solo şi nu şi-a dat seama că pistolul nu mai e încărcat. Dar dacă ar fi constatat chestia, n-ar fi lăsat arma unde era, fiindcă nu doar că nu-i mai poate servi la nimic, dar omul e şi în pericol de a fi reperat aflându-se în posesia ei.

Paradrace! Cât de repede şi de mult trebuie să gândeşti în mizeria asta de meserie! Să gândeşti în trombă! Să gândeşti din instinct. Să gândeşti fără să te mai gândeşti!

Marie-Marie vine la mine, perplexă.

– Exista şi un al doilea pistol, zice, şi deja a fost recuperat.

– De unde ştii?

– Un cocoloş de hârtie adezivă în pubela de la toaletă.

Bine lucrat! E demnă să ajungă nevastă de caraliu, minunata!

În disperare (de angoasă şi) de cauză, scoate din poşetă trusa de machiaj, ca să-şi refacă frumuseţea. De parcă ar mai fi avut nevoie! Aşa frumoasă cum e, cu trăsături pure şi plină de tinereţe în întreaga ei persoană!...

Rotiţele mi se învârtesc ca ale unei bombe cu ceas. Dacă în avion sunt nişte piraţi ai aerului, ce vor? Comandantul Ziebenthal are dreptate: să ne deturneze ca să meargă unde? Obiectivul nu poate fi vreo ţară arabă: nu avem destul carburant ca să ajungem acolo; şi pe urmă e o nebunie să ne lase se traversăm Atlanticul ca să-şi săvârşească atentatul. Aveau toate condiţiile să ia în climator echipajul imediat după decolare.

Cam pe aici (la un centimetru în plus sau în minus) am

---

fulger" (n. tr.).

ajuns cu reflecţiile, când iată că un domn se apleacă spre mine. Haină sport din caşmir, polo de mătase galbenă. Are faţă prelungă şi tâmple uşor grizonante.

Mă ţinteşte cu un parabellum (a nu se confunda cu o para bulim) care nu e arma neutralizată de mine.

– Ăsta funcţionează perfect, mă avertizează el, în engleză.

Fraza e de o elocvenţă nasoală. Subînţelege fapul că autorul ei ştie că am descoperit şi am făcut inoperantă cealată cutie cu bomboane.

– Ridică-te şi vino cu mine în cabina piloţilor, ca să-i explici comandantului că arma asta e perfect operaţională şi că el trebuie, pentru securitatea tuturor, să se supună indicaţiilor mele. Fiindcă i-ai vorbit de primul pistol şi şi-a luat măsuri. Ştiu că eşti un om impulsiv, dar ai greşit făcând-o pe eroul; cunoşti bine consecinţele unui glonţ tras în fuselajul unei avion presurizat.

Mă strâmb. Turbez! Tras pe sfoară ca un dobitoc!

Acesta e momentul ales de Marie-Marie pentru a azvârli conţinutul trusei de machiaj în muia bărbatului. Un nor de pudră ocru ne desparte. Bibicul a încasat încărcătura în obloane, mestecătoare, cartoafă. Se sufocă precum o focă focalizată în focarul focoaselor focnitori[14]. Sprijindu-mă cu amândouă mâinile de cotierele fotoliului, reuşesc o zvâcnire de jos în sus care i-ar smulge lacrimi lui Arhimede. Craniul meu îi telescopează bărbia. Împuşcătură! Drace! Băiatul cade în genunchi, de parcă m-ar implora. Arma îi pică. Glontele, tras la pupă-i mă-sa, s-a înfundat în spătarul scaunului din faţa mea. Fără consecinţe supărătoare. Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! Îi administrez antagonistului meu un cot în ceafă. Care îl trăsneşte.

Îl împing pe travee. Mă aplec să iau petarda care zace pe

[14] Cuvântul de la urmă aparţinându-mi, îl dăruiesc autorilor DOOM-ului, ultima ediţie(n. tr.).

jos. Un picior se aşază deasupra ei. Un al doilea gorobete, înarmat, mă ţintuieşte groaznic de tot. Mizericordeală! Nici asta nu e arma pe care am castrat-o mai devreme!

Auzi, DC 10 ăsta era împănat sau ce?

Nou-venitul nu e genul celui dintâi. Are moaca unui suporter al echipei de fotbal Liverpool. Blond-alburiu, cu piele de roşcovan şi cuperoză. Avusese de gând să ajungă albinos, dar a picat la oral. Nu cu un pistolet mă ţintuieşte la zece centimetri de nări, gata să-mi confecţioneze o a treia, ci cu un revolver cu butoi, nichelat. Gloanţele de aramă îi strălucesc în lumina lămpii de scaun.

– Ne potolim, zice.

Acum începe un freamăt în jurul nostru, la clasa *first.* Primul cioflingar acţionase cu distreţie şi trecuse neobservat. Dar acest *hooligan* în polo verde, cu braţele roşcovane tatuate (opera reprezintă schimbarea gărzii la Buckingam Palace) şi cu ginşii mai roşcaţi la prohab decât pielea stăpânului, nu-şi ia precauţii.

De data asta, îmi spun că frumoasa noastră poveste de dragoste se preschimbă în dezastru. Prevoiajul meu de nuntă riscă se semene cu o îngropăciune fără muzică.

Suporterul lui Liverpool Footbal Club aşteaptă, fără să mă părăsească din ochi şi din Colt, ca amicul lui să-şi vină în fire, ceea ce acesta nu întârzie. Şi iată că totul se naşpârleşte. Un steward pe nume Rudi Menthère[15] (Bouche-du-Rhône), însurat cu o fiică a familei Teintligen[16] (marele lanţ de băcănii din cantonul Berna), tată a trei copii, se arată în mod deliberat, ţinând ciocanul pe care i-l lăsasem comandantului.

– Păzea, îi strig, ăsta e încărcat!

Dacă i-aş fi urlat avertismentul în germană, fără îndoială că îi salvam viaţa. Dar vai, i-am spus-o în argou franţuzesc,

[15] *Rudimentaire,* „rudimentar" (n. tr.).

[16] *Teint lie gens,* aproximativ „cu faţă de neam de scursură" (n. tr.).

ceea ce nu e dialectul lui de erecție. Ca să-ți spun totul, la examenul de maturitate a luat 2 la retroversiunea în franceză! Nepricepând o boabă, vine drept spre arămiu, cu ciocanul ardicat.

Celălalt nu manifestă nici umbră de ezitare. Corcoduşa fatală. Slobozire atât de rapidă, că abia îi întrezăresc gestul. Şi băiatul mă şi reţinteşte. Nefericitul steward are în plină meclă, deasupra nasului, o rană pe care orice romancier de bogdaproste ar califica-o drept „larg căscată". Toţi pasagerii din jurul lui sunt împroşcaţi cu sânge. O doamnă din lumea bună zürichează (în Elveţia nici nu există alta), cu o pălărie de fetru verde, cu pene, pe care a păstrat-o pe cap în timpul zborului, cu un batic Hermès şi o jachetă bej, scoate un strigăt strident.

Un al treilea personaj se elaborează în afacere. Barbă, mustețe. Ochelari negri, încercuiți cu aur. Ține pistoletul şuguit de mine. I-a plasat o formidabilă scatoalcă damei chițăitoare, ca să o silească să tacă.

Bun, în prezent va trebui să dezvolte şezătoarea. Totul se organizează. Cel dintâi tip a recuperat în întregime, în afară de faptul că are ochi de iepure rusesc, din cauza pudrei propulsate de Marie-Marie. Îşi reintegrează arma şi, urmat de indian, se duce la postul de pilotaj. Va fi de ajuns să-i arate comandantului că dispun de două aruncătoare, pentru ca acesta se realizeze situaţia. Stewardul cu crăticioara sfredelită va corobora sumbra realitate, dacă pilotul se întoarce să se benocleze pe travee.

– Vezi că am avut dreptate? face Marie-Marie, cu glas liniştit.

Nervi de oţel, voinţă de aramă. Nu-i femeiuşca bună de tras după-amiaza, de la cinci la şapte, ci o damicelă hotărâtă. Curat neam de amazoană! Fiică a focului! Războinică! Walkyrie. Nu e nevoie să-i dai săruri de mirosit şi să-i îmbibi tâmplele cu oţet, cum se proceda cu gagicuţele de pe vremuri,

care picau aburite. Ei aburii îi ies pe nări.

Nenicul care mi-o pune în falcă potoleşte efervescenţa în creştere, cu vorbe de o mare sobrietate şi plini de voinţă:

– Fleanca! Primul de mişcă e mort!

Când declari una ca asta, după ce i-ai spulberat capul unui steward, tată a trei copii pe care îi ducea în fiece an la circul Knie, eşti sigur că lumea te ia în serios. Îi vezi pe toţi zbătându-se, vociferând la radio-TV: lideri sindicali sau politici, şefi de întreprinderi, soţi încornoraţi, flecari, prostănaci şi alţii, şi-ţi baţi obrazul. Blablauri, pelticării, fum! Vânt! Pârţiguşe inodore. Escrocherii tâmpit-sentimentale. Lăudăroşenii în maioneză. Ultimii gagii pe care îi iei în considerare sunt chirurgul, care te anunţă că va trebui să-ţi ablaţioneze un rinichi, şi controlorul fiscal asigurându-te de o actualizare iminentă. Pe ceilalţi fâlfâitori de prevestiri, ameninţări sau făgăduieli, te treaba mare, te treaba mică, îi ungi cu slobozenii impetuoase şi salivaţii de o frumoasă densitate. Te exersezi să-i urăşti, chiar dacă eşti funciarmente cumsecade; de dragul sportului, din onestitate morală şi respect omenesc.

Ei bine, o dată impus, calmul domneşte prin clasa *first*. Ştirea despre piraterie nu s-a propagat deloc dincolo de perdeluţa albastră dintre cele două niveluri sociale.

Suporterul echipei de echipă din Liverpool s-a cantonat în spătarul fotoliului din faţa mea. Zice cum că:

– Mai târziu, o să plăteşti pentru ce i-ai făcut pretinului meu, şi târfa ta la fel. Ţie îţi trag un glonţ în burtă. O să ai în mijlocul maţelor o gaură cât mâna asta. Ea, înainte s-o lichidez, va trebui să mi-o sugă până la rădăcină.

– Ar fi cazul să te temi, îi răspund. Din câte o cunosc, o să-ţi taie mătiguşul dintr-o muşcătură, de n-o să-ţi mai rămână decât bostănelul în chip de cap de puţă.

El zâmbeşte.

– Eşti glumeţ, ai?

– Mi se spune asta atât de des, încât trebuie să fie adevărat! îi confirm cu modestie.

– Ce mi-ar mai plăcea să-ţi risipesc creierii imediat!

– Nu abuzaţi de împuşcături, un glonte nefericit ar risca să facă să explodeze avionul.

– Şi după asta?

– Ei bine, după asta nimic, fireşte.

– Şi după asta?

La care difuzoarele de la bord răsună de vocea comandantului, abia alterată de emoţie şi care anunţă:

– Vă vorbeşte comandantul. Un incident ne va sili să ne modificăm planul de zbor. Ne aflăm sub ameninţarea unor piraţi ai aerului, care sunt înarmaţi şi ne cer să schimbăm direcţia. Îi rog pe călători să-şi păstreze calmul şi să se conformeze solicitărilor acelora care ne ţin la cheremul lor. Fiecare să-şi păstreze încrederea.

A pălăvrăgit în germană, apoi repetă în engleză şi franceză. În avion abia dacă se face simţit un val de spaimă. Ştirea îi sideresază pe pasagerii de la celelalte clase, până acum neinformaţi. Indianul cu ochelari negri iese din postul de pilotaj şi pleacă spre spatele lui DC 10, fluturând pistolul inutilizabil (dar oamenii nu ştiu asta).

Observ că harta Americii de Nord dispare de pe ecran. Nu mai putem urmări mersul avionului. Soarele se deplasează iar hubloul nostru luminat se întunecă. Am impresia că aeronava execută o radicală schimbare de direcţie. De ne-am duce aţă spre nord, chestia nu m-ar mira deloc.

Sub coafura mea bretonată se elaborează alchimia magică a ideilor. Pe un tip de acţiune nu-l poţi împiedica să gândirească, să combinească, să eşafodească. Eu să am frig în ochi? Niciodată, câtă vreme beneficiez de Damart[17].

[17] *Apropo, domnul Thermodactyl mi-a trimis două tricouri pentru că l-am citat. O să încerc şi cu Ferrari, să vedem ce iese* (n. a.).

Îmi spun următoarele: piraţii sunt în număr de trei. Cel care se presupune că le e şef a rămas la postul de pilotaj, al doilea e cu ochii pe mine, în vreme ce al treilea o va face pe Baba-Cloanţa la celalalte clase. Acesta din urmă posedă o armă de sanchi. Aşa încât, dacă reuşesc să-l neutralizez pe golanul blonziu, neavând a mă teme de indian, voi putea pe urmă să mă dedic şefului.

Dezbină ca să stăpâneşti.

Şi parpalacii s-au dezbinat singuri.

Mandea are dreptul la un regim de înaltă supraveghere, fiindcă bandiţii ştiu cine sunt. Omul cu tâmple cenuşii mi-a, practic, spus-o.

Nasulia rezidă în experienţa suporterului liverpu[18]... Carele are căcălău, e evident. Felul cum mă aţinteşte de la distanţă nu înşală. Aş cădea trăsnit înainte să pot termina un gest derevolverizant. Cu atât mai mult cu cât omul nu cere altceva decât să perforeze acest „aranjament de carne" (cum scrie Cohen) care mă constituie atât de armonios. Aşa că pune-ţi pofta!

Adopt o poziţie confortabilă, cu picioarele lungite şi degetele încrucişate pe vintre. Şi am destulă forţă de caracter încât să închid ochii.

Hooligan-ul mă interpelează:

– Ei, caraliule!

Ridic storurile. El se umflă de râs.

– Ce nădejde tragi?

– Să dorm, îi răspund.

Mă îndoi că se lasă păcălit. Tot ce contează e să mă bizui pe capitalul lui de răbdare, înţelegi?

Dacă stai să analizezi cele două situaţii, a lui, la urma urmei, în ciuda sprijinului adus de revolver, nu e cu mult mai

[18] Orice terminaţie i-aş căuta termenului, ajung la aceeaşi deochetură; le rog, de aceea, pe amabilele cititoare să-şi găsească, singure, câte una pe măsura fiecăreia (n. tr.).

de invidiat decât a mea. În primul rând, bobocul e în plin act terorist, pe când eu am o perfectă seninătate a sufletului. El e în alertă, fiind înconjurat de mai multe sute de victime, iar eu am doar inconvenientul celor trei ochi ațintiți asupra persoanei mele. În sfârșit, el stă în picioare iar eu tolănit.

Nu, îți jur că pentru mandea totul merge uns.

ÎN SPATELE HUBLOULUI

Ave Saesar, Marie Curie te salută[19]!

Aidoma gladiatorului roman defilând pe dinaintea lojei imperiale, lansez această frază legendară din adâncul amabilului meu subconştient.

Trebuie să adorm! Da, în punctul critic al dramei, trebuie să le horăi cu adevărat, ca să-mi deconectez adversarul. Ce lecţie de curaj mai usturătoare aş putea să-i dau acestui nepricopsit? El îşi îndreaptă revolverul spre figura mea, iar Sana, superb, adoarme.

Închid ochii. Să număr oi? Nimic mai stupid. Mai bine delirez. Iată, îmi închipui un restaurant pentru scatofagi. Alcătuiesc meniul ce li s-ar putea servi: excremente de bebeluş pe pâine prăjită; cârnăciori de fetişcană cu sos olandez; caltaboşi de cerşetor la grătar; diaree norvegiană flambată cu rom; moţuri glasate.

Marota scatologică a lui Antonio! Văd de aici discursurile cacademicienilor, tocmai când se contura un

---

[19] Corect: *Ave, Caesar, morituri te salutant*, „Cu bine, Împărate, cei ce au de gând să moară te salută!", omagiu adresat de gladiatori împăratului roman, înainte de începerea luptelor. *Marie Curie* şi *morituri* se pronunţă în franceză oarecum asemănător (n. tr.).

curent binevoitor în favoarea mea! Suicidar apostolul. Incorigibil. Îşi nefastuieşte cariera. Un asemenea condei! I se promitea totul, şi uite că şi-o îndeasă dindos şi face „Cucurigu!“ Trebuie să fie ştampilat cu sigiliul prostului, vă jur. Sau cu sigiliul secretului! Cu sugiliu, cu siliciu. Un chinuit de moarte! Un obscen ingenuu! Îşi risipeşte laurii. Îi scoate de pe cap ca să-i arunce în fasole. De ăştia ca el n-o să mai avem parte niciodată.

Timp de o clipă, simt o clătinare în dovlecel, un flu artistic. Dar realizez, gândindu-mă la Marie-Marie, că am târât-o aproape cu forţa în această escapadă. Să fi trăit ea atâta amar de vreme dragostea noastră doar pentru infamia asta? După toate zilele petrecute departe de mine, după toate încercările zadarnice de a mă uita, mă regăseşte în sfârşit. Decid să mă unesc cu ea, cum scrie în toate cărţile frumoase unde lumea se frecangeşte cu un singur deget, ţinând inelarul ridicat; şi deodată canci! Un cucu inimaginabil. Blestemul Romanovilor.

Lucrurile se estompează. Durerea mi se mai domoleşte. Încep să moţăi de-a binelea. Dar, aproape imediat, vocea comandantului Ziebenthal:

– Aici comandantul dumneavoastră. Ne începem coborârea şi vom ateriza forţat, pe un teren acoperit cu gheaţă. Legaţi-vă centurile, scoateţi-vă pantofii, ridicaţi-vă spătarele fotoliilor şi aplecaţi-vă în faţă.

Acum încep să se audă ţipete. Un bătrân gorobete bronzat, cu hepatită virală, îi cere voie gardianului meu să meargă la vişeu. E urgent, poate chiar prea târziu, execuţia a şi început. Suporterul lui Liverpool are de gând să refuze, dar mirosul ce se degajă din bătrân îl incită la clemenţă şi el consimte.

Iar eu îmi spun exact următoarele, fără să schimb o virgulă: „Sana al neichii, ai întâlnit, poate, ocazia atât de mult sperată.“ Cu o mână, ridic spătarul fotoliului. Ţin în mânecă

şurubelniţa împrumutată din trusa cu scule de la bord. I-am prins extremitatea în pumnul meu muschetar. Bătrânul crab cu ficatul bolnav se ridică de la locul lui, umblând ca un amărât umplut cu rahat[20] în ultimul hal. Va trebui să treacă printre ruginiu şi mine. Dar celălalt, a cărui temere a rămas intactă, îi ordonă să se aplee ca să treacă. Bietul gagiu cu maţele în debandadă se supune. Iar eu, de cum ajunge în dreptul scaunului meu, îi pun, discret, piedică.

Bonzul se clatină şi se agaţă de ştii ce? De şliţul *hooligan*-ului! Instinctiv. Celălalt îl respinge cu o lovitură de genunchi în meclă. Ceva din mine, calculatorul cranian fără îndoială, a ştiut că venise *the* moment (în engleză moment*-ul*). Personal, n-am decis nimic. Pur şi simplu, mi-au acţionat reflexele. Mă reped precum Lagardère când i-a sosit ceasul s-o ţină băţ.

Şi iată-mi-l pe imbecilul de adversar cu o enormă şurubelniţă de-a curmezişul gâtului! Îi ştii pe fachirii de music-hall care îşi străpung gâtiţa cu o frigare de sanchi! Ei bine, aşa ceva! Numai că eu n-am stabilit zonele neutre. Băiatul a încasat scula până la mâner. Care sculă îi iese prin ceafă. Probabil că i-a atins nişte nervi al naibii de însemnaţi, fiindcă a rămas paralizat. Nu are nici măcar spasmul de a apăsa pe trăgaciul storcătorului de usturoi. Gică nu mai poate altceva decât să-şi deguste propria oroare. Până la fund. Până la profund. Până moartea îl va despărţi.

Îi culeg cu delicateţe Coltul agăţat încă de mână şi care se mai ţine doar în apărătoarea trăgaciului. De fapt, îi slujeşte ca inel. Îl efemineză.

Deocamdată, situaţia s-a modificat niţeluş. Traiectoriile urâte au fost un piculeţ corijate. Şi, apropo de asta, bidiviul nostru se lasă tot mai mult spre pământ. E cazul să intervin în cabină. Îi adresez lui Marie-Marie un semn liniştitor şi mă

[20] În original, *emmerdé*, „jenat"; *merde*, „excremente" (n. tr.).

năpustesc înainte.

O stewardesă drăguță, lividă sub blondul ei natural, cu picioare lungi și un poponel drăgălaș, acroșată cu delicatețe, mă îndeamnă:

– Legați-vă centura. Aterizăm.

– Nu, n-o să aterizăm! îi răspund cu jumătate de glas.

– L-a amuțit pe radiofonist! zice fata și izbucnește în hohote de plâns.

Au lăsat-o nervii.

Anunțul ei face să-mi crească furia. Sar la mânerul ușii și procedez. Din nefericire, omul cu tâmple cenușii descarcă asupra ușii îndată ce întredeschid. Din fericire, e clipa când trenul de aterizare atinge solul, iar avionul încasează o fleancă în urma căruia sare în sus, astfel încât sâmbureii tipului mă ratează. Din nefericire, impactul puternic m-a scos afară din cabina piloților. Din fericire, cad între picioarele stewardesei legate pe strapontina ei. Din nefericire, amețit de impact, nu am privilegiul de a mă chiorî între susnumitele, deși oricum, cu mizeriile lor de colanți, m-aș fi ales cu o tiflă în materie de peisaj.

Avionul își regăsește echilibrul, grație măiestriei pilotului. Acum rulează hurducăind pe o câmpie înghețată. Omul cu smocuri cenușii a avut prezența de spirit să-mi subtilizeze Coltul *hooligan*-ului cu gâtul șurubelnițat. Aparatul se zdruncină cumplit. Dinăuntru se zbiară. Totuși, la naiba, au aterizat cu bine! Ar trebui, dimpotrivă, să aplaude și să se roage.

Piratul îmi zice:

– Dă-l jos din scaun pe radiofonist și așază-te în locul lui!

Bietul om atârnă în centură. A avut dreptul la o plumbuită în ureche iar ceea ce subzistă din fizionomia lui nu-i fotografiabil. Îmi petrec mâna pe sub bustul său, ca să acționez închizătoarea centurii. Și poc! Mortul se scurge pe

pardoseală. Ascultător, mă las între cotierele scaunului său.

– Pune mâinile pe după spătar! porunceşte deturnătorul de avioane.

Apoi i se adresează copilotului:

– Ia-ţi cravata şi, la nevoie, şi pe a comandantului şi leagă-i strâns încheieturile. Am să verific. Dacă o faci de formă, te omor.

Totul se derulează conform instrucţiunilor sale. Gorobetele e foarte calm, aproape rece, distant. Latră cu detaşare.

– Comandante, zice, dă ordin să se evacueze aparatul. Toată lumea trebuie să coboare, cu excepţia dumitale şi a pilotului secund..

Şeful de la bord ia din suport microfonul.

– Aici comandantul dumneavoastră. Am ateriat într-un ţinut necunoscut iar piraţii aerului cer ca toată lumea să debarce.

Uşa postului de pilotaj se deschide şi indianul dă buzna înăuntru.

– I-a luat gâtul lui Jimmy! îi spune lui Tâmple Cenuşii, arătând spre mine.

Ce mai stăpânire de sine, mămicule! Nu reacţionează nicicum *big chief.* Doar îi dă celuilalt Coltul.

– Ia-l, ăsta funcţionează.

Copiratul îi dă ascultare.

– O dată debarcaţi, ordonă-le pasagerilor să golească toate compartimentele de bagaje ale avionului. Nu ezita să le faci de petrecanie recalcitranţilor, dacă există. Dumneata, comandante, acţionează sistemele de deschidere a trapelor.

Curat, precis, fără greş. Acestea fiind zise, nu prea înţeleg ce rost are operaţia.

Comandantul, care îmi împărtăşeşte perplexitatea, întreabă:

– Te pot întreba ce ai de gând?

Celălalt priveşte prin ferestrele înguste ale cockpit-ului.

– Ai să vezi. Deocamdată, grăbeşte-te, fiindcă o să plecăm din nou.

– Imposibil! exclamă ofiţerul.

– Zău?

– Suntem cu carburantul la limită şi nu mai avem nici o mie de kilometri autonomie. Ceea ce e totuna cu a spune că, în raport cu poziţia actuală, dacă decolăm vom fi constrânşi să coborâm rapid, pe o altă întindere îngheţată.

Piratul ridică din umeri. Pare sigur de el.

Mie mi se brânzeşte laptele de grija lui Marie-Marie. Atunci, prin uşile deschise, un frig muşcător invadează avionul. Afară sunt cu mult sub minus 30^0! Minunata mea trebuie să clănţăne serios în elegantul ei taior.

Auzim numeroase izbituri: pasagerii şi membrii echipajului îşi dau silinţa să descarce avionul.

De pe scaunul meu, zăresc doar o ameţitoare întindere lipsită de orice vegetaţie. Cerul e jos, greu, plumburiu. Şi deodată, la marginea zării, apare un freamăt întunecat. Seamănă cu mirajele tremurătoare de pe fundalul nisipurilor. Aici se petrece pe fundalul gheţii. E mişcător şi neclar. Ondulează. Dar, încet-încet, fenomenul se desluşeşte până la a înceta să mai fie aşa ceva. În cele din urmă îmi dau seama că e vorba de un fel de caravană ce înaintează spre noi.

– Ce-i asta? îl întreabă comandantul pe piratul-şef.

– Nişte prieteni, răspunde interpelatul.

Ziebenthal murmură:

– Doamne! Dar de unde vin?

– Din iad, precizează celălalt, zâmbind.

Ce mă uluieşte pe mine e faptul că sunt încă lăsat în viaţă, în ciuda micilor neplăceri cauzate acestei echipe: actele de violenţă la adresa şefului, şurubelniţarea unui participant, neutralizarea unui pistolet. Aceşti oameni hotărâţi, care fără măcar să se încrunte le iau maul oamenilor de la bord, se

obstinează să mă păstreze viu. Dacă se poartă aşa, înseamnă că plănuiesc să aibă nevoie de mine într-un anumit moment al acţiunii.

Afară, cortegiul se precizează. Încep să disting patru mari vehicule pe şenile, deplasându-se unele în spatele altora. Mai mulţi oameni ocupă cabinele din faţa acestor maşini încărcate cu enorme containere sau rezervoare.

– Ar trebui să vă odihniţi, comandante, dumneata şi copilotul, îi invită Tâmple Cenuşii. Mâncaţi şi destindeţi-vă cât ţine pauza asta în activitate.

Comandantul decide că omul nu se înşală şi se ridică să caute haleală.

– Nu! se interpune Tâmple Cenuşii.

Deschide un mic oblon de plexiglas al postului de pilotaj şi strigă:

– O stewardesă, vă rog!

Peste puţin timp, se prezintă, rebegită de frig, fata căreia n-am avut ocazia să-i admir întrepicioarele. Tremură în asemenea hal, încât nu reuşeşte să vorbească.

– Oamenii aceia vor muri de frig, îi spun piratului. Asta doriţi?

– Eu nu doresc nimic şi nu-mi pasă. De vreme ce-şi debarcă bagajele, n-au decât să-şi pună haine mai groase.

Şi porunceşte stewardesei să caute două tăvi cu mâncare.

Acum se aude huruitul motoarelor caravanei apărute din neant. Maşinile pe şenile au înfăţişarea unor monştri greoi. Se deplasează cu viteza imprecisă a unor tancuri. Adevărate monumente! Care, asemeni liliecilor, s-ar orienta prin ecolocaţie.

Încerc să-i număr pe oamenii care deservesc convoiul. Câte trei de fiecare vehicul. Cu siguranţă eschimoşi, cu faţă mongoloidă.

– Pot şti şi eu ce se pregăteşte? întreabă comandantul.

Mandea e furibund. Să ne lăsăm manipulaţi de numai doi

indivizi! Da, doi tipi, nu mai mulți: indianul și Tâmple Cenușii. Suntem aproape două sute de pasageri, care ne supunem ca niște orbi în fața a două pistolete. Trebuie să fie într-o alertă a naibii bărbosul de afară. Frica ne e condiționată de prezența șefului în cabina piloților. El e sufletul avionului, substanța lui, dacă pot spune asta. (Ar fi de mirare – cum poate zice Sartre – să fiu împiedicat s-o fac!) Mulțimea înghețată, care își bate coastele în jurul aparatului, i-ar veni lesne de hac indianului. Dar pe urmă? Ar trebui să atace cabina asta și ar ieși o catastrofă.

Ziebenthal repetă:

– Ce se va întâmpla?

– O să vezi! răspunde celălalt.

Chestia îl înfurie, în fine, pe comandant. E prea de tot!

– Eu sunt șeful la bord, domnule!

– A, da? rânjește Tâmple Cenușii, pe un ton superironic.

– Da, domnule! Faptul că mă amenințI cu o armă și îmi asasinezi radiofonistul nu schimbă cu nimic această evidență. Eu sunt stăpânul și, dacă refuz, chiar sub tortură, să mai pilotez acest aparat, o să rămâi imobilizat printre ghețuri.

– M-ai lăsa să-i ucid pe pasageri unul după altul?

Comandantul tace, învins de argument.

Asta înseamnă terorismul: nebunia împotriva rațiunii. Minoritatea înarmată, împotriva mulțimii cu mâinile goale.

Cele patru *trucks* ale singurătăților nordice trag de-a lungul flancurilor avionului. Unul dintre nou-sosiți, căruia nu i se disting trăsăturile, vine către prova lui DC 10. Tâmple Cenușii îi strigă, în engleză, să înceapă operațiunile. Apoi se întoarce spre copilot.

– Amicii mei ne aduc kerosen. Du-te să te ocupi de manevră!

Celălalt se ridică.

– O clipă! face Tâmple Cenușii. Îți dai seama că o nesupunere cât de mică față de ordinele mele ar declanșa o

hecatombă.

Ceva mai târziu, apare un nene îmblănit. Probabil şeful operaţiunii terestre. Tâmple Cenuşii iese pe culoar, fără a înceta să ne ţintească. Cei doi pălăvrăgesc cu glas scăzut. Nou-sositul face semne de aprobare.

De afară răzbate zgomotul sacadat al unei pompe. Băieţii posedă un aparat cu aer comprimat pentru a injecta kerosenul în rezervoarele din aripile avionului.

În mod evident, această operaţie de mare anvergură a fost minuţios pregătită. Trebuie să fie vorba de o lovitură urâtă, dacă e pusă în operă o lucrare presupunând asemena desfăşurări de forţe.

Din nou marea navă a aerului, cum am citit într-o minunată bucoavnă, vibrează sub numeroase izbituri. Ţintuit în faţă cum sunt, nu pot vedea ce se derulează, dar pun pariu că buncărele golite de către pasageri primesc o nouă încărcătură. Şi e de la sine înţeles că respectiva încărcătură motivează luarea în stăpânire a avionului de către aceşti bandiţi fără pereche. Care au venit în Marele Nord canadian ca să recupereze o marfă preţioasă. Pentru a o duce unde? Mister.

Comandantul mănâncă, plin de stoicism. Admir că poate clămpăni în atare condiţii. E un ambiţios. Ştie că trebuie, cu orice preţ, să rămână operaţional, nu ca să le dea satisfacţie piraţilor, ci ca să salveze avionul care i-a fost încredinţat şi mai cu seamă viaţa pasagerilor. Aşa că, vitejeşte, îşi face şi el plinul.

În timp ce el haleşte iar magaziile monstrului sunt ticsite cu un nu-ştiu-ce greu şi voluminos, eu mă gândesc că dispozitivul de căutare a navei trebuie să funcţioneze de ceva vreme. Un avion de linie nu încetează să emită, chiar dacă e zăpăceală în zonele implicate. Noi am „dispărut" deasupra Labradorului, aşa că trebuie să fie efervescenţă în această parte a Canadei.

Timpul trece încet. O mie de gânduri sinistre mă asaltează. Ce s-a întâmplat cu Marie-Marie? Unde ne vor duce după terminarea încărcării? Pot spera să rămân cu viață? Și multe alte motive de angoasă îmi bombardează spiritul.

Nu știu cât timp se scurge în această apatie îngrozitoare. Tâmple Cenușii, un om de oțel, cum rareori mi-a fost dat să întâlnesc, nu și-a schimbat atitudinea. Mereu calm, rece, relaxat. Așteaptă și el.

În sfârșit, colaboratorul lui care dirijează expediția glaciară reapare, alături de pilotul secund totalment frigorifiat.

– Gata! anunță.

Tâmple Cenușii încuviințează. Îi dă omului îmblânit pistolul, poruncindu-i cu un semn din cap să stea cu ochii pe noi, și părăsește postul de pilotaj. Fața nou-venitului e de culoarea vinetei. Frigul l-a tăbăcit. Sub blana lungă a capișonului are niște ochi de maimuță. L-ai crede un protagonist din *Războiul focului*. Îmi spun că, de-aș avea libertate de mișcare, mi-a fi ușor să-l dezarmez. E un ins al marilor spații, total nelalocul lui în habitaclul de comandă. Jenat pe la cusături. Zorro într-o cabină telefonică! Îl înghesuie! Dar blegul de copilot, conștiincios pe pretutindeni, m-a legat strâns, nu glumă, până într-atât încât mă lovește anchiloza.

Afară se petrec unele chestii, îți garantez. Oamenii de acțiune ai lui Tâmple Cenușii depărtează de avion cele patru mașini enorme, le stropesc cu benzină și le dau foc. Nici mai mult, nici mai puțin!

După care se întâmplă ceva cu mult mai extrabiliar. Ți-am spus că în caravană se aflau niște eschimoși. Patru. La un moment dat, și în timp ce ei se uitau cum le ard vehiculele, câțiva alți nenici din expediție trec în spatele lor și le trag câteva gloanțe în ceafă. Nefericiții eschimoși, cu tărtăcuțele sparte precum bostanii prea copți, încep să sângereze la greu pe gheață. Am mai avut eu de-a face cu tâlhari de drumul

mare, dar niciodată n-am văzut la lucru nişte inşi atât de hotărâţi în materie de asasinat. Îşi elimină cu premeditare victimele. Soluţia finală a naziştilor! Fiindcă eschimoşii au încetat să le mai fie folositori, îi reduc la tăcere. Simplu precum adio!

Tâmple Cenuşii se întoarce. Soarele a pălit, dar lumina îi rămâne încă puternică.

– Pregăteşte-te să decolezi, comandante! îi porunceşte ofiţerului şeful bandei.

– Încotro?

– Îţi voi indica direcţia după ce ajungem în aer.

Apoi, aplecându-se spre mine:

– Îţi fac un dar – pielea dumitale!

– Prea amabil.

– Vei rămâne aici, în compania pasagerilor. Omul fiind un animal ingenios, pun pariu vei putea să te organizezi ca să supravieţuiţi foamei şi frigului, în aşteptarea salvării.

– Crezi că bătrânii, copiii, cei lipsiţi de putere vor rezista la nu mai puţin de patruzeci de grade, câte sunt noaptea pe aceste pământuri pustii?

– Da, cred, fiindcă te las pe dumneata să te ocupi de asta. Eşti un ins hotărât şi ingenios. Lăsându-te în viaţă, îmi plătesc tributul faţă de omenie.

– Ai despre altruism o concepţie mai degrabă simplistă.

– Porneşte motoarele, comandante! Şi demarează operaţiile de decolare.

– Solul e plin de denivelări, nu răspund de nimic, obiectează ofiţerul.

– Ba da, ripostează Tâmple Cenuşii, răspunzi de viaţa tuturor acestor oameni, fiindcă dacă rămânem imobilizaţi aici, vei asista la un carnagiu.

Motoarele încep să toarcă şi avionul e străbătut de un lung frison. Copilotul s-a întors la post. Tâmple Cenuşii ordonă ca morţii să fie aruncaţi din aparat înainte de plecare.

Nu m-a dezlegat încă, aşteptând probabil, pentru asta, ultimul moment. Tot circulă între postul de pilotaj şi saloane.

– Peste cât timp e decolarea, comandante?

– Sunt gata.

– O.K.

Ridică arma şi-mi trage în tâmplă o lovitură cu crosa. Privirea mi se înceţoşează, imaginea avionului se desface în bucăţi. Legăturile îmi sunt tăiate. Sunt tras de picioare pe mocheta aparatului. Aerul tăios intră în valuri prin uşa larg deschisă. Corpul mi se pietrifică. Respir greu. Totuşi reuşesc să-mi vin, patruzeci la sută, în fire şi să întredeschid ochii. O viziune tragică! O bună parte dintre oameni agonizează la picioarele avionului. Lipsiţi de pasarela din aeroport pentru a părăsi bordul, a trebuit să sară jos. Mulţi dintre ei sunt şchiopi şi zac pe gheaţă, unde îşi dau sufletul după cele câteva ore de imobilitate.

Sunt aruncat prin deschidere. Pic peste oamenii neînsufleţiţi, ceea ce îmi amortizează căderea, totuşi încasez o pleasnă în tubulatură. Scara metalică pliabilă care le servise piraţilor ca să urce la bord este retrasă iar uşa închisă.

Zărind enormul tren de aterizare nu departe de mine, îmi adun energia ca să mă sustrag acestui rulou compresor ce-i va strivi pe nefericiţii întinşi în calea lui. Încep să mă rostologesc pe o parte, ca un puştan pe o pajişte în pantă.

DC 10 se pune, greoi, în mişcare. Gata, rulează. Văd, la cincizeci de metri, masa de pasageri buimăciţi. Înfrigurati, depăşiţi de evenimente, îngroziţi de morţii risipiţi în toate părţile, s-au strâns roi. Şi dulcea mea Marie-Marie? Voi alerga la ea şi o voi strânge în braţe. O voi smulge infernului îngheţat. Da, voi putea s-o salvez. O energie nemăsurată mă revigorează.

Roţile nemiloase fac să explodeze trupurile înşirate pe traiectoria lor. Reactoarele vuiesc ca o sută de trenuri în plină viteză. Aerul vibrează. Un suflu arzător încălzeşte pentru o

clipă acest spațiu sideral. Avionul rulează din ce în ce mai iute. Dar cât de greu pare! O balenă epuizată! Se va putea smulge de pe pământ?

Comandantul îl duce la mai bine de un kilometru de noi, sondând solul cu cauciucurile. Apoi frânează şi descrie un arc de cerc, înţelegând că e mai bine, pentru decolare, să folosească zona unde a aterizat. Ştie că, fără a fi grozavă, acea pistă improvizată e relativ practicabilă.

Bacanala neagră a motoarelor lansate în regim maxim îşi răspândeşte mieunatul peste Marele Nord. Din nou masa albă, a cărei coadă e marcată cu crucea helvetică, porneşte către cucerirea nebunească a mai-greu-decât-aerul (care îl uimea atâta pe tatăl meu). Vine din ce în ce mai repede şi trece ca vântul prin faţa mea, care stau în genunchi pe gheaţă, neputincios.

Şi atunci primesc, în plină inimă, o lovitură de spadă.

Cohorta de hublouri goale e întreruptă de un chip lipit de plexiglasul unuia dintre ele: cel al lui Marie-Marie!

COPÂRŞEUL E *NOT GOOD FOR* BÉRU

Bérurier (Alexadre-Benoît) găseşte un loc de parcare pe strada Surorile Lesbi, taman în faţa agenţiei de pompe funebre Gastounet. În acest cartier modest, stabilimentul e aidoma. Desigur, se moare la fel de mult ca aiurea (ba chiar ceva mai mult, fiindcă nu există atâtea mijloace pentru îngrijire), dar la preţuri mai mici. Berea vândută aici e de calitate mediocră, gen halbă.

Grasul coboară din şareta lui fantomă, căreia neglijează să-i încuie uşile. Cui i-ar da prin cap să pună mâna pe o droaşcă atât de jerpelită, al cărei parbriz e din placaj iar caroseria lipită cu scotch?

Gisèle Tanatos[21], soţia girantului, o blondă cu bust preponderent şi cu un zâmbet roşu precum un panou de sens interzis, face să-i sclipească firul metalic, albastru-girofar, al corsajului dilatat. Îl cunoaşte pe Béru din vedere şi îi surâde. El se opreşte imediat, fiind într-o dispoziţie promptă.

– Aveţi acolo o maşină banalizată? chestionează opulenta.

[21] *Giselle,* muselină imitând dantela în relief. *Gésir,* a zăcea (mort). *Thanatos,* zeul morţii în mitologia greacă (n. tr.).

– Textual, răspunde Matahală.

Şi arată spre vitrină, unde se prezintă, în plan înclinat, un minunat sicriu, gen turism de lux, capitonat în interior cu mătase roz, beneficiar al unor mânere de protocol şi al unui crucifix de gală, cu frunze aurii.

– Auzi, trebă să coste baban bolidul ăla, nu?

– E, într-adevăr, un material de absolut prima calitate, convine negustoreasa, cu un strop de orgoliu.

– Trebă că e grozav să te laşi strecurat într-un vagon de dormit ca ăsta! insistă Mamutul. Este unii de nu-şi refuză nimica când vine vorba de confort.

Şi strecoară o ocheadă lubrică spre înainte-mergătoarele madamei. Ea îi surprinde privirea îndrăzneaţă, extrem de convingătoare, şi roşeşte pe sub tencuieli.

– Eşti cumva un poliţist celebru? întreabă Gisèle.

Chestie măgulitoare pentru mesire Alexandre-Benoît.

– Am reputaţia mea, o asigură, cu o modestie atât de prefăcută, încât un orb ar refuza să-ţi dea restul.

– Dacă pot îndrăzni... face nevasta necrofagului.

Şi lasă, intenţionat, fraza în coadă de. Grasul o preia din zbor, cu un rever.

– Dacă poţi îndrăzni? încurajează dânsul.

– Închipuie-ţi că mi s-a dat o amendă, în dimineaţa asta, pe strada Trandafirilor. Trăsesem în faţa unei porţi dindărăt.

Maiestatea-Sa burduhoasă îşi umflă guşa.

– Dă-mi-o mie, mă ocup personal! dă asigurări.

– Zău, ai face mata asta?

– Pentr-o femeie frumoasă, îs în stare de orşice! glumeşte casanova de mahala.

Ea intră în prăvălie, urmată de celebritatea poliţienească.

– Nu amenda e problema, dar soţul meu e aşa de zgârcit, că scoate dinţii de aur ai defuncţilor. Fireşte, rămâne între noi!

Acest „noi" stârneşte voluptăţi în balastul Dolofanului.

– Unde ai vrea s-o facem? ripostează el.

Ea trece în odaia din fund, să-şi caute poşeta. Bérurier închide uşa şi, la noroc, răsuceşte cheia în broască.

Localul e mobilat cu clasoare metalice şi cu un birou mai mult sau mai puţin sinisterial şi tapetat cu fotografii reprezentând numai elemente funerare: copârşee, dricuri, cavouri, coroane de zidărie, pietre etc.

Greoiul examinează, interesat, imaginile.

– Crez că organizaţi croaziere simpatice, opinează. În zilele de astăzi, găsesc că îngropăciunile e mai puţin triste ca aldată. Numa dube roşu-nchis, al naibilor de arătoase. Şi persoanele de vinde funerarii nu-s deloc nasoale. Când te văz pe mata, îmi zic că să rămâi văduv e un ceva ce te consolează. Eu, dacă a mea şi-ar stinge lămpile, îndată aş fugi încoace, cu coatele pe lângă corp.

Gisèle se râde. Stă aplecată deasupra falsei Chanel. Nu se prea vede ce conţine recipientul, dar dânsei i se poate admira ce are prin corsaj. Fraţii Karamazov îi sunt somptuoşi. Béru, mereu înclinat spre grasso-doble, s-a emoţionat ca şi când ar fi doi îngeraşi abandonaţi la uşa unei biserici.

– Dacă vrei să ştii, murmură, pentru una de se ocupă de mortăciuni eu te găsesc al dracului de vie!

Şi riscă o dextră învăluitoare asupra unuia dintre fructele pasiunii sale. Dama gângureşte, protestează de formă, dar fără să-şi prea apere glandele. Îi întinde amicului foaia de amendă. Bérurier o înhaţă cu mâna rămasă liberă, o vâră în buznar şi-şi precizează strânsoarea.

– O gagică ca tine, o asigură Enormul, cu volume nicicum de făcătură, dacă ai şti, mă face de-mi vine o foame de căpcăun..

– Mi-e frică să nu vină bărbatul meu! se nelinişteşte femela.

– Nu-ţi fă griji, că am pus zăvorul.

– Ştrengarule!

Grosul ştie că a câştigat. O tipesă care te tratează de ştrengar când tu îi cărăbuieşti regiunea mamară, îţi dai seama ce mai consimte!

– Să nu rămânem aici, decide dameza, am putea fi văzuţi din stradă.

Şi deschide o uşă care dă spre depozit. Locul e plin de coşciuge de multiple gabarite şi de calităţi pentru tot buzunarul. Ai de cele şubrede, de brad, care se dezghioacă lesne în umezeala mormintelor, de cele de stejar, ceva mai zdravene, de nuc, de acaju cu întărituri. Secrie de-a dreptul cu lucrături, de să crape vecinii când mortul e scos la vedere. Articole pentru comersanţii de vază. Mobile de lux, cu sculpturi, cu accesorii masive. Deşi goale, aceste lăzi miros a moarte.

Forţosul priveşte panorama şi râde.

– Auzi, trebă să ai temperemantul în flăcări ca să ţi-o tragi în ambietalul ăsta. Or e chestie de obişnuinţă. Dar mandea n-o să mă las eu dezumflat de cutiile tale mortuale.

A reperat, prin cutele rochiei, un fermoar şi-i acţionează mânerul. Gisèle se nudează în partea septentrională. Nici vorbă de sutien, mă rog frumos! Lăptăria îi rămâne în aer, dar nicidecum în cădere liberă! Ţâţoance de tânără cârnăţăreasă, cu muştiuce de tubă, agresive.

– Că repede mai intri în poziţie! gângureşte pompagioaica funebră. Dacă şi anchetele le faci la fel de bine, nu mă mir că ai ajuns aşa celebru.

– Păi cum ai vrea să-mi arânjez afacerile cu o pretinară ca tine? întreabă Elephant Man, silindu-şi partenera să-i asculte sertarul de jos.

La care Gisèle, să avem iertăciune, nu-şi dă crezare degetelor! Se teme de o halucinaţie tactilă. Ce a înşfăcat de la dom' Bérurier, spuneţi-mi totul, doctore, nu e cumva un al treilea picior? Trebuie să fi luat Thalidomide mama ăstui sac pe când umbla cu el asupră-i. E o malformaţie, hipertrofiere,

o greşeală genetică de anvergură! Drace, şi nu i se mai termină! Păi ăsta nu e sex, tată, e trompă de mamut! Ne-am rătăcitără prin era secundară! Cap de brontozaur să fie? se întreabă maica Tanatos (soţul ei e grec de origine).

– Visez! suspină.

– Ba nu, puicuţa mea, e cevaşilea sincer. Eu nu-s ca toreadorii ăia de-şi storceşte ghindele în nădragi ca să le facă pe *señoritas* să-şi dea foc la imaginaţie! Priveşte de visu[22] şi pipăieşte de pipăitu.

Şi despachetează, cu greutate, acel derapaj al naturii.

– În caz că vrei să-i faci un mulaj cu gura, puştoaico, nu te sfii!

Gisèle clatină din cap (al ei, ceea ce e mai puţin obositor).

– Haida-de, ar fi imposibil.

– S-o crezi tu, fetiţo! Gagicile vine de uită cât e de estensibile. Hai, micuţo, pune-ţi la lucru zigomaticii! Sunt sigur că reuşeşti. Şi e o chestie care vreau s-o afli: cum că, în materie de tandreţe, ce intră pe sus poate intra şi pe jos. E legea lui Courvoisier, savantul.

Aşa că degajează intrepida măciucă lucitoare şi i-o propune nefericitei mortuariste.

– Vezi, zice, mister Gogu face deja o mare parte din drum; acu e rândul tău.

Gisèle intră în joc, îşi cască fălcile, îşi retrage trenul de aterizare al dinţilor şi ajunge, într-adevăr, să înghită partea cea mai dezvoltată a ciupercii béruriene.

Matahală exultă:

– Ce-ţi spusei eu, mămică? Ai câştigat! Bun, pentru începuturile noastre îţi cer să nu mi-o ciocuieşti, că ţi-ai paraliza mestecătoarea. Vroiam numa să-ţi demonstrez că niciodată nu trebuie să te laşi pradă descurajării. Acuşica, de

[22] *De visu*, latină, „(a te convinge) văzând cu propriii tăi ochi" (n. tr.).

mi-ai făcea cinstea să-ți scoți slipul și să-ți ridici fustele, îți trântesc marea defilare a confederației sindicaliste Réaumur-Sébastopol. Uite! Perfect! Nichel! Ia arată-mi un pic ținuturile inexplorate! Drace, ai un bucălat prima clasă! A, și nu ești blondă! Cinstit îți spui, nu mi-aș fi dat seama. Auzi, coaforul tău e un artist. Și te duci des la vopsit, pun pariu, pencă ai rădăcinile impecabile. Vezi, niște semisferice ca ăstea îți vine poftă să ieși din copârșeu ca să le halești. Aproposito, ia așază-te pe sicriul ăsta ca să te preambulez, să ușurăm admisia modulului lunar. Iată, e foarte bine. Ce zici? Că ți-e greu să-ți ții gleznele în mână? Vino mai încoa și pune-mi-le pe spinare. Uite-așa. Te-ai prins. Eu unul mă dau în vânt după polcile de bunăvoie.

Atunci Bérurier își interpretează faimoasa tiroleză lubrifiantă, repertoriată în caietul lui de sarcini. O melodizează pe madam Tanatos cu o asemenea vioiciune, încât aceasta nu întârzie să-și strige mama, care a decedat în urma unui accident rutier acum patru ani, din care cauză nu poate asista la deșertarea fetiței sale, dacă nu cumva o face din ceruri!

Când estimează că manevra e suficientă, Mamutul își roagă partenera să îngenuncheze pe sicriu, faptă la care ea se hotărăște, deși genunchii îi încasează o lovitură.

Asemeni directorului de la baza de lansare guyaneză, comandând punerea pe orbită a fermecătoarei noastre Ariane, Alexandre-Benoît își îndeplinește minuțios ultimele preparative.

– Apleacă-te mai mult, puștoaico! Te sfătuiesc să-ți așezi fruntea pe brațul îndoit, precum ca să-ți blochezi postura. Acuma deschide-ți papainoagele cât te ține compasul. Nu poți încă nițel? Totuși ești o suplă. Forțează, fato! Străduiește-te! Așa e mai bine. Împinge-ți oleacă mai în față trenul de aterizare, ca să ne trăim cum se cade idila. Ei da, acum mi se pare corect. Nu-ți fie teamă, mai ales, că o să-ți contracarez

molusca. Fii relaxă, puico! Nu poți păți nimic alta decât un toroipan baban prin de profundis şi, în fond, asta şi vrei, nu? Stai să-ți netezesc marginaliile cu limba, chestie de climat de încredere. Ştii că eşti al naibii de bună la limbăşit, micuțo? Ai un gust de mezelărie bavareză, care mă incitează. Şi acuma o să încercăm tranversarea. Simți cum îți priponesc dindărăptul cu amândouă mânurile, de te-apucă să-ți dai drumul pe tine, ai? Închipuieşte-te în format de aripă delta. Planezi. Şi mandea îți face vânt. Nu, nu-ți vântura jumătățile, îți promit că marea mea țepuşă va reuşi să ajungă o umplutură pe cinste în micuțul tău dedindos, dragă. Fără dureri. Cu langurozitate. O barbă bine săpunită e pe mai mult de jumătate rasă, zicea taica Bérurier; şi cu fichi-fichi e la fel. Bipoaşca degroşată cu salivarele este fatalmente operațională. Uite, simți cum intrăm în fericire, blondino? Eşti copleşită, nu? E o bucată reginească ce-ți mitocosesc eu din fuga cailor. Baston de antitero. O lovitură de ciomag ca asta e mai bine s-o iei în puță decât după ceafă. Uite, jumătate din marfă ți-a şi intrat. Lasă-mă să-ți bat nițel putineiul, şi restul o să intre cu arma pe umăr. Ah, acum doamna îşi destrăbălează bimbirica! Desfrânează din bumbăreață! O face pe târfulița cu înaltă tensiune, nu? Auzi, ştrengăriţo, ne duci drept la fierbinţeli. Nu-mi prăji marafetul, o să am nevoie de el diseară, pentru ca s-o raşpilesc pe Bérurească, dintre care pe motiv că e ziua ei. Doamne, ce-şi mai zbuciumă poponeața! Au, au! Văz că nu ți-e frică că se topeşte biela. A început să mă arză zbanțul ca cum mi l-ai da cu alifie de tigru. A, la jocul ăsta nu mă iei tu pe mine, mămico! Că şi eu am sprintul lui mandea! Ți-ai basculat ascultătorul, mai bine nici că se putea! Na, tipeso! Ce zici, nu te-a pocnit o bielă de locomotivă Pacific 235? Ia-o, mortăciune! Dacă-ți place pilugul, degustă!

Şi, supravoltat, Matahală declanşează manevrele de gală. Împinge atât de tare, atât de apăsat, încât capacul sicriului slujind drept suport purtător al transportărilor lui

insuportabile se sparge. (Dovadă că mai va, în materie de calitate, la pompele funebre alui lui Gastounet.) Drept care doamna se pomeneşte coborâtă cu patruzeci de centimetri. Dar spărtura nu dezuneşte cuplul. Numai că Maiestatea a lăsat deliciosul poponel al doamnei Tanatos, ca să se proptească în marginile coşciugului. Nici măcar unui pompier parizian supraantrenat nu i-ar fi reuşit atât de fulgerător reconversia. Omul meu continuă să raşpilească prin resturile sarcofagului.

În timp ce devastează ulcica Gisèlei, vede cum uşa din fundul depozitului se deschide şi cum intră trei personaje. Un prostovan înalt, înţolit, din sărăcie, în culori închise, cu jiletcă gri, mănuşi gri, pomadă gri. Care precedă o pereche îndurerată: o femeie bătând în cincizeci şi un nătăfleţ de în curând douăzeci de mugurei, care trambalează o tartă cu fragi pe post de meclă, din motiv de acnee. Doamna e înroşită de plâns, nătăfleţul sinistrat de doliu. Trioul se opreşte, interzis, nerealizând, de departe, natura ciudatei scene. Béru le adresează o mimică primitoare, pe deasupra tenderului Gisèlei. Nousosiţii îşi iau inima în dinţi şi se apropie. Doamna Tanatos e în pragul revărsărilor şi începe să afirme că: „O, la! O, la-la! Da, mai tare! Scotoceşte-mă bine, ticălosule!" Ceea ce auzind, Béru, cu obişnuita lui curtoazie, le explică prin semne vizitatorilor că partenera lui se lasă purtată de frenezia simţurilor, dar că în viaţa cotidiană se comportă cu mai multă reţinere.

Personajul în gri continuă să se apropie. E palid precum cei pe care îi pune în coşciug. Ajuns în dreptul perechii împricinate, îi arde Grasului o scatoalcă. Unii, mumificaţi în plină muie, ar fi descumpăniţi sau cel puţin încurcaţi. Béru însă pur şi simplu rămâne sprijinit într-o singură mână. Cu cealaltă îşi înşfacă de rever antagonistul, îl trage spre sine, îi colmatează orificiile faciale cu o monumentală lovitură de dovleac şi îl lasă să se cufunde în K.O., fără a-şi înceta

galopul nebunesc către slobozeniile supreme. Gisèle urlă că e extra! Zbierete khomeiniste[23]. Şi iată că proferă un intens, un interminabil „Daaaaaaaaa!", interminabil ca strada Vaugirard, care e cea mai lungă din Paris. După care pică în capitonajul copârşeului, gâfâind, cu târtiţa în chip de cucui de dromader.

Maiestatea-Sa împuţătoare îşi stoarce, la rândul său, intimul, dar cu mult mai multă reţinere. Doar un mic „Hep!" de surugiu.

Se trage doi paşi îndărăt, ca să-şi deplanteze rădăcina (poate chiar trei, n-am luat seama), şi-i întreabă pe muşterii:

– Presupun că aţi venit pentru o comandă?

Încuviinţare mută a cuplului speriat.

– Lăsaţi-măţi să ghicesc: tăticul e ăl de şi-a vândut pe nimica extrasul de naştere, nu? Madama e văduva şi iete-l şi pe fiul mai mare?

Nouă aprobare nesigură.

Grasul îi întinde damei dextra înslobozită:

– Toate gondoleanţele mele cele mai fermecătoare, scumpă doamnă. Aşa-i viaţa. Timpul vindecă toate alea. D-aci în câteva zile o să se potolească şi-o să puteţi să vă întoarceţi la viitor. Bine înmachiată, cu ciorapi de plasă, sunt sigur că încă faceţi parale. Crez că, de-mi lăsaţi adresa dumneavoastră, aş putea să trec la o adică să văz cum o mai duceţi. Înainte să vă hotărâţi ce alegeţi, adaugă, aşezaţi-văţi pe cutiile ăstea de oscioare. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, nu e lemn adevărat, ci plăci aglomerate.

Îl bate pe spate pe nătăfleţul durduliu.

– Tu eşti cel mai de plâns, băiete. Bătrâna ta n-o să-i fie greu să şi-o repuie, dar pentru tine, un tată, e evident. Ştiu că eu, când se duse al lui mândelovici, am pierdut la greu, mai cu seamă că atârna o sută douăzeci de ocale! În sfârşit,

[23] *San-Antonio a vrut să spună că „persane".*

Directoarea literoasă (n. a.).

moartea, aşa e în viaţă nu? Ce-i cu ziarul din mâna ta? Ce? Scrie de accidentul bătrânului tău? A, a încasat o motocicletă în burtă, bietul de el? Eu todauna am fost contra la două-roţi. Dă să văz!

Şi Grasul îi ia cu premeditare ziarul fiului Mouillefroc[24]. Îl deschide. La constatarea primei pagini, ochii i se exorbitează. Cască gura cât o şură. Un horcăit bizar îl loveşte, asemeni unei enorme bule sonore care ar putea fi un râgâit contrariat, dar de fapt e un scâncet de agonie.

Are o ameţeală, se clatină, apoi se prăbuşeşte alături de sirele Tanatos.

[24] *Mouiller*, „a uda", *froc*, „pantaloni" (n. tr.).

DOMNUL BLANC NU VEDE VIAȚA ÎN NEGRU

Încremenit la pământ, asemeni unui răposat marmorean, seamănă cu vreun rege carolingian purtând o găină cucuietă în chip de cororană. Nu lipsit de noblețe tipul.

Alde Mouillefroc, mamă și fiu, se apropie cu pași înceți. Scena le dispensează puterea de înțelegere. Veniți să obțină o îngropăciune decentă pentru tăticul lor, se pomenesc singuri (sau, practic, ca și) într-un depozit plin de sicrie. Pompistul funebru zace K.O., o doamnă își revine anevoie dintr-un coit nebunesc săvârșit într-un coșciug dezghiocat iar partenerul ei s-a prăbușit, zdrobit de fericire sau de o criză cardiacă; e de datoria medicinei să se pronunțe.

Nătăfletul coșuros se chiombește la dandiluşca larg deschisă (avea și de ce!) a lui tanti Tanatos, a cărei frizură e în mare dezordine. Mama, la rândul ei, privește paraipanul prost parcat al lui Bérurier. Atunci coboară o liniște impresionantă.

Împotriva oricărei așteptări, funebrista o întrerupe.

– Ce mi-ai mai pus-o, scârboșenie grasă! șoptește, încă nedezmeticită de pe urma inundației.

Are ochii închiși și văluri voluptoase agățate pe peste tot.

Deşi despuţată, golul consecutiv îi aparţine tot lui Bérurier.

Bâiguie:

– O asemenea sculă, de-mi zicea careva n-aş fi crezut în veci! Şi s-o mai şi înghit cât e de mare, asta-i prea de tot!

Pinguinul ei profită de ocazie ca să-şi revină în simţiri şi o priveşte, îngenuncheat lângă sicriul paradit. Are moaca unuia care era să se înece şi care fornăie la ieşirea din apă. Se benoclează la propria-i boreasă, cu aerul de a se întreba dacă n-a ajuns somnambul.

Maica Tanatos continuă să îngâne aria fericirii senzoriale:

– Când mă gândesc la caraghiosul de degeţel al lui bărbatu-meu, continuă ea, binecuvântez cerul că te-a făcut să-ţi parchezi maşina în faţa prăvăliei. Mi-aş fi putut petrece viaţa fără să cunosc un prepeleac de asemenea calibru.

– Târfă! răcneşte Tanatos.

La care ea reacţionează, reînnoadă, constată, acceptă.

– A, tu erai, faţă de plapumă?

– Deeaaa! mugeşte cervida.

Doamna Gisèle simte că existenţa ei a executat un o sută optzeci de grade. În situaţia sa există două soluţii: îţi ceri iertare sau intri în viteza superioară. Ca femeie avizată, a ales-o pe a doua şi devine plătitoare.

– A, nu protesta, cu muştiucelul tău de copil de cor, că nu mai tolerez!

Descoperind un public, îl ia drept martor şi continuă:

– Douăzeci de ani m-am lăsat morfolită de un un maimuţoi cu coadă de cireaşă. Eu, castă, soţie virgină, cum să bănuiesc că există membre ca al acestui poliţist?

Contiuând să vorbească, smulge capitonajul sicriului ca să-şi şterguească paradigma; trebuie să te descurci totdeauna cu ce ai la îndemână...

– Îl vedeţi pe groparul ăsta? Are o penurie mai funebră decât pompele lui. De douăzeci de ani, doamnă, pretinde că

mă bucură cu un sex care i-ar face ruşine şi unui canar. Şi uite că un bărbat debarcă în viaţa mea. Unul real. Un supradotat. Cât antebraţul meu, doamnă! Iei una de-astea în cădiţă şi nu-ţi mai aduci aminte cine eşti. Am crezut că voi înnebuni de fericire. Cred că am ţipat, nu? Da, m-aţi auzit când dădeam în orgasm. De-aţi fi fost în locul meu, făceaţi la fel. O senzaţie de o asemenea amploare, nici o femeie n-o poate suporta fără să urle. Dar unde-i frumosul meu cavaler? Acolo? Unde acolo? La pământ? Doamne! Cornutul meu i-a luat maul? Tu l-ai lovit pe domnul, Ferdinand? Un poliţist cu vechi state! Cu un sex mai abitir ca antebraţul meu! Ai îndrăznit! Un amărât ca tine, înzestrat cât un chow-chow! Cum? N-ai făcut-o tu? N-a făcut-o el? Ce spui, tinere? A leşinat citind prima pagină din jurnalul dumitale? Să leşine unul ca el? Cu coada ca antebraţul meu? Glumeşti! Mai întâi, ce scrie în ziar?

Se desicriază complet şi merge să ia de jos cotidianul.

Un titlu pe patru coloane:

Avionul companiei Swissair, din partea căruia rămăsesem fără veşti, s-ar fi scufundat în mare.

Şi, cu litere mai mici:

Rămăşiţe ale aparatului culese din largul coastei Terra-Nova.

Şi, încadrat pe trei coloane:

Nici un supravieţuitor.
Printre victime, comisarul San-Antonio.

Două fotografii reprezentând resturile lui DC 10, răspândite pe oceanul dezlănţuit. În medalion, o fotografie a

lui San-Antonio, nu prea reuşită. (Pare mai în vârstă, el care, de obicei, pare mai tânăr decât mine!)

Deloc proastă Gisèle. Strigă:

– Trebuie că moartea comisarului San-Antonio a avut efectul ăsta; cei doi lucrau împreună. Ferdinand, figură de fluieraş, ocupă-te de el, pentru Dumnezeu! Un bărbat cu membrul mai lung ca antebraţul meu. Sper că nu e ceva grav!

Ferdinand aleargă să caute o sticlă de Chartreuse verde. Îl face pe absent să bea cu forţa. Şi miracolul se produce: Béru iese din leşin, îşi ridică storurile. Şi izbucneşte în hohote de plâns. Se rostogoleşte culcat pe duşamele, cu riscul de a culege ţepe în ţepuşă. Trage pumni, trage ţâpuriturі. Sughiţă, schelălăie:

– Tonio! Tonio al meu! Pretinaşule! Frăţioare! Nu-i adevărat! Amicuţule! Toate damicelele de le-am tirbuşit împreună, Tonio! Partidele ălea de ciomăgeală! Încăierături incredibiloase! Iespediţii al dracilor de sângeriste! O, Doamne, de ce-ai îngăduit aşa o oroare, la dracu'? Totuşi suntem oameni cumsecade, nu? Care crede în Matale fără să-ţi facă nici cea mai mică gură, ce dracu'!

Şi lăcrimează şi mai şi. Supărat pe întreg pământul, pe cer, pe legi, pe viaţă!

Apoi se ridică, pârţâind. Lancea, neînsoţită pe deplin până acasă, profită să iasă la aer. Béru nu mai simte nimic. Nu e decât o durere infinită. Imagine a nenorocirii. Fiinţă isprăvită. Ambarcaţie hodorogită, eşuată printre brizanţii de pe un ţărm abrupt, dislocată, a cărei fiecare rămăşiţă se înfige în câte o stâncă ascuţită, precum un cârnăcior de cocteil într-o scobitoare.

Dantescă muie mai are Alexandre-Benoît Bérurier în această clipă! Apoplectică! Fisurată! Buhăită! Picurândă!

I se adresează maicii Mouillefroc, o apostrofează:

– Matale, asta, mama, nu poţi înţelege. Te îndolizezi din toată inima, pe urmele răposatului, findcă v-aţi tot plictisitără

împreună. Un nătăntol, îl văz de aicea! Cârcotaş, dat dracului. Plăcerea lui, fotbalul la TV. Tras-împinsul – literă moartă. Dacă vrei să ţi-o spui, motocicleta de-a gustat-o în potret e curată elibertate pentru tălică. Da, da! O să vezi, bătrâno! Acuma îţi vine partea matale frumoasă. Ciocuială cu poştaşul în toate dimineţile. Câte o mică puţuială cu vecinul de palier, pe masa de bucătărie, în timp ce jumatea lui e-n piaţă. Pe când eu, mi-ţi înţelegi, eu pierz un pretin, nu o oală de rahat ca bătrânul mata. O finţă unică pe lume. Frumos, viteaz, cu humor ca al mieu, enteligenţă de-a mea, seducţia mea naturală. Frigarea? Cu un număr mai mică ca a lui sussemnatul, dar branşată la nalta tensiune. O perdere inreparabilă pentru fofleanca damelor! Şi mama lui, ia spune, scumpa lui mamă? Ce-o să se aleagă de ea?

Plânge în trombă. În cataractă. În tras de apă.

Emoţionat, Ferdinand îl cuprinde de umăr.

– Haide, haide, îi murmură, nu trebuie să te laşi doborât: timpul le vindecă pe toate.

– Ia ascultă, negustor de brad care-o face pe consolatorul! se înfurie abdominabilul om al zăpezilor. Tu te dai de ceasul morţii să-i sfredeleşti muierea, să-i arunci fofleanca în aer – şi dumnealui altceva nu găseşte, ca să-ţi întărească mentalul, decât că „timpul le vindecă pe toate"! Biet nătărău! Am avut dreptate de ţi-am descăpăcit madama, tălâmbule, fincă după o astfel de nenorocire nu prea o să mai fiu în stare să mă ardic. Sana-l meu! Prin câte am trecut! Cu Pinuche, formam tustrei un tandem de nepătruns. Şi acuşa, uite! Niciodată n-am să mai poci îngăuri fo tipesă! Biată Gisèle, ai fost ultima mea împunsătură de sabie; adu-ţi aminte de asta când îţi faci tualeta. Cum s-ar spune, ţi-am lăsat prin testament să-ţi încalici bideul. Ultima stoarcere măslinoasă a unui om de ţeapă, puicuţa mea! Cântecul lui de limbădă, cum s-ar zice. Hai, gata, trebă să plec de p-aicea. Continuare bună la toată lumea.

Şi se retrage, clătinându-se. Întrucât coada continuă să-i atârne afară din nădragi, aidoma trompei unui elefant mascat, fiul Mouillefroc îşi ia îndrăzneala să-i semnaleze chestia:

– Domnu'! Domnu'!

– Ce mi-ţi e, puştiule?

– Puţa dumneavoastră!

Maiestatea Sa reacţionează.

– Adevărat, constată ea, parcă aş fi o pompă de benzină.

Şi-o pune pe damicela Muştiucina în alcov şi ridică puntea mobilă a fermoarului.

Tichetul de amendă al Gisèlei i-a picat din buzunar, fără ca el să-şi dea seama. Soţul căzut îl ia de jos şi se încruntă, se întoarce spre jumătăţoaică.

Dar Gisèle a încălecat pe situaţie, pentru totdeauna.

– Ai ceva de zis, Puţă Mică? îl biciuieşte ea.

El clatină din cap.

– Nu, nimic.

Bérurier locuieşte la două scuipături de sloboz mai încolo. Se târăşte până în bârlog, asemeni unui urs rănit. Mergând, psalmodiază:

– Tonio, amice! Cum mi-ai făcut una ca asta! De neînchipuţuit! Să mori într-un avion! După toate periculele feroci dintre care ai scăpat! De nu pot să cred, ticălosule ticălos! Să-mi faci mie asta şi lui bătrâna ta! O femeie aşa meritantă, aşa demnă, de care nimeni pe lumea asta nu ştie să facă o tocană de viţel mai bună ca ea. Ah, mizerabile, să dispari în plină fosă din larg, nouă care te iubeam atâta! Trebuie să fii o jigodie ca tine, la toţi dracii!

Lumea se întoarce să se uite la acest bărbat gras şi sangvin, plângând cu fulgi mari şi psalmodiind litanii neauzite.

După care ajunge acasă. Bătrâna portăreasă Carabosse[25], cu care a răcit relațiile de când era lupul cățel, e stupefiată să-l vadă atât de devastat. În ciuda vendetei sale râncezite sub zăbală, nu-și poate reține un gurmand:

– S-a întâmplat o nenorocire, domnule Bérurier?

Matahală a simțit nădejdea subînțeleasă din întrebare. Se oprește, o vizionează tulbure prin lacrimile gelatinoase:

– Ține-ți fleanca, vrăjitoareo, că de unde nu, tempoponez de-ți sparg gura de canal cu berbecele meu de măgar!

Și așteaptă reacția baborniței, dar aceasta nu poate decât gură-căsca. Atunci omul adaugă, aproape foarte amabil:

– Îmi aduci aminte de un șobolan mort, care-l găsisem în pătulul nostru la țară. Ai ochii lui, musteața – și puți la fel de tare.

Acestea odată zise, urcă treptele de piatră.

La el acasă e o reuniune tempestivă. Grasa proprie, *of course,* plus Pinaud, plus domnul Blanc, plus Alfred, coaforul. Toți stau în picioare, palizi (inclusiv Jérémie, în ciuda senegalismului său avansat).

Tac. Nu se uită unii la alții. Numai la bombeuri.

Sosirea Grasului conjugă toți cei opt ochi asupra lui. După mecla lui tragică, află că a aflat. Ca și ei.

Béru se simte văduvul lui San-Antonio. Și orfanul. Apoi apatrid și nițel excomunicat pe la margini. E lipsit, nenutrit, expectorat de scârboșenia de existență. Se duce la fotoliul voltaire moștenit de Berthe de la nașa ei, poștăriță la Moncheval Augallot[26] (Orne), se trântește istovit.

Tăcerea continuă. Până ce Berthe o rupe cea dintâi:

– Ai albuș pe pantaloni, Sandre.

Poftim ce găsește de spus, vaca! Tocma așa ceva. Într-un

[25] *Fée Carabosse,* „Muma-Pădurii" (n. tr.).

[26] *Mon cheval au galop,* „calul meu la galop" (n. tr.).

moment atât de calamitesc!

El îşi priveşte burlanul şi răspunde:

– Nu-i albuş, e sloboz.

– Bine! face dânsa. Fiindcă albuşul nu iese la spălat.

Schimbul de cuvinte seamănă cu o piatră aruncată într-un puţ adânc şi care nu încetează să ricoşeze între pereţi, stârnind ecouri medievale, de şanţ cu apă.

Alfred intervine:

– Când a apărut ştirea, am venit imediat.

Alexandre-Benoît încuviinţează:

– A avut dreptate, peruchierule. Cu cât suntem mai mulţi măscărici, cu atât râdem mai tare.

Cinismul răneşte sensibilităţile iar pleoapele se aburesc fără scop.

– Trebuie să ne debarasăm de asta; timpul vindecă toate.

Expresia îl alertează pe Béru.

– O auziţi pe diareea asta ambulantă, băieţi? Sana dispare, şi tot ce găseşte ea să spună, grăsana, e că "timpul le vindecă pe toate". Ce-i apucă pe toţi să vorbească prostii când nu e momentul, Dumnezule mare?

Apoi, către Pinuche:

– Maica Félicie e la curent?

– Nu încă. Antoine a trimis-o la un tratament în România, să-şi regenereze celulele; eu i-am dat adresa. Doamna Pinaud se află încă acolo.

– Trebuie s-o anunţăm, zice Grasul.

– Vai! admite Pinaud.

Se îmbracă elegant de când a făcut avere găsind o îmbunătăţire a vânzărilor pentru un aparat preelectric de ras americănesc. E distins ca un senator transatlantic Imberbul.

Atunci Jérémie Blanc, care încă nu suflase o vorbă, ia cuvântul.

– Aş vrea să vă spun ceva, murmură.

Béru e atât de îndurerat, încât îşi uită rasismul funciar.

Dimporivă, Blanc îi devine simpatic. Nu e el o „invenție" a lui San-Antonio? Nu comisarul l-a descoperit, l-a format și l-a perfecționat? Așa că mi-ți începe să-l considere drept un copil natural al scumpului dispărut.

– Vorbește, micuțule negrotei!

– Probabil veți primi cu neîncredere ceea ce vă spun, dar e de datoria mea să vă dezvălui. Știți cu toții că tatăl soției mele, Ramadé, e vrăjitor în satul nostru de pe malul fluviului Senegal. În clipa de față, se află la noi, la Paris. Vine pentru prima oară în Franța, după ce a servit în cadrul trupelor de tiraliori senegalezi. Când programele obișnuite au fost întrerupte pentru difuzarea tristei vești, el ședea în fața televizorului. Vă dați seama ce reacție s-a produs în familie! Țipete și lacrimi care nu se mai sfârșeau. Socrul meu ne-a întrebat ce se întâmplase; i-am explicat. Atunci el a făcut semnul tucanului din marele baobab.

– Cum arată asta? întreabă Béruriera, curioasă.

– Nu am dreptul să reproduc un gest sacru, se scuză Jérémie.

Și continuă:

– Și socrul meu ne-a declarat: „Omul ăsta nu e mort; gulugu continuă să i se afle pe pământ, aproape de plafon."

– Aproape de plafon? își permite să rîște César Pinaud.

– Astfel a vorbit unul dintre ultimii mari vrăjitori din Senegal! declară domnul Blanc, cu o gravitate excepțională.

– Totuși n-are știința infuzată, bombăne Béru. Ai văzut epavele aparatului? În plin Atlantic, la două sute de kilometri de țărm, într-o apă rece ca gheața. Cum să mi-ți supraînvietuiască? După o scuipare ca asta, tipilor! Marea căzătură! Imposibil!

– Acum pot să vă împărtășesc reflecțiile mele, scumpi prieteni? solicită negreața.

– Te auzim, băiete.

– Când zborul Geneva-Montreal a încetat pe neașteptate

să mai emită, avionul survola Labradorul, prin urmare traversase Atlanticul. Ar trebui deci să ne imaginăm că s-a întors?

– Dacă strumentele i s-a paradit, de ce nu?

– Chiar lipsit de sprijinul intrumentelor de navigație, pilotul putea deosebi marea de uscat.

– Dar poate i-a fost imposibil să controleze avionul? oftează Pinaud.

– Un DC 10 lipsit de posibilitatea de manevră parcurge doar câteva multe sute de kilometri! ripostează Jérémie.

Alfred, care se pasionează de istorie, îl întreabă pe negrotei:

– Spuneți-ne exact la ce vă gândiți, domnule Blanc.

Marele primat gânditor îşi ridică frumosul cap creț. Seamănă cu Sidney Poitier tipul. Clădit ca o medalie olimpică, cu privire înfocată, scăpărând de inteligență, cu dinți de carnasier, care ar merita un contract cu Email Diamant.

Jérémie poartă un blug închis la culoare, o geacă de nuanța ciocolatei, care alcătuieşte cu pielea lui un camaieu interesant, şi un *T-shirt* galben-pai. Miroase a negru spălat şi a deodorant corporal de lux. Şi iată că începe să se plimbe prin apartamentul lui Béru, sub privirile pofticioase ale lui grosse Bertha, care şi-ar trage cu dragă inimă printre jamboane acest armăsar. A gustat cam de toate madam Béru în cursul aventuroasei ei vieți sexuale, dar colecția de neguși îi e destul de scurtă.

– Exact ce gândesc? replică pe neaşteptate Jérémie Blanc. Exact ce gândesc eu e că San-Antonio continuă să trăiască şi că acest *crash* de avion nu e chiar atât de simplu pe cât ar părea că se admite.

Béru face o chestie pe care nimeni nu l-ar fi crezut în stare: se smulge din fotoliu şi se duce să-i dea o acoladă inspectorului Blanc.

– Tipule, declară, nu-i cazul să s-o lălăim mai mult; simț că ai dreptate, eşti negru, nimic de zis, dar ai tărtăcuță. Haida să vorbim cu socru-tău!

ELOGIUL FUNEBRU ÎNTRERUPT

Gata: Béru îl adoră pe Jérémie. S-au instalat amândoi în Rollsul lui Pinaud, în spate. Doamna Bérurier a ţinut să se plaseze lângă conducător, ca să profite de tabloul de bord. Alfred a declinat croaziera: are randevu cu o nouă şampunătoare, pe care trebuie să o „încerce"; aceea a lui, proastă grămadă, s-a lăsat îmburţită de amicul ei, din lipsă de pilulaj eficient.

Pe drum, Alexandre-Benoît îşi desăvârşeşte *mea culpa:*

– Ştii, negriciosule, deseori ţi-am trimes şi înmânat vorbe nasoale, dar nu trebă să mă iei de băiat rău. Să mă încrezi rasistic. Negrii – eu ăsta n-am necaz pe ei. Numai că Sana, de la o vreme, n-avea ochi decât pentru tine. Îţi făcea favorisimuri băiatul. O tocată, ce mai! Omul e un prinţ şi are capricele lui. Eu te găsesc al naibei de bine pentru un negru, zău. E unii albi de-ar putea chiar să-ţi ceară foc.

Jérémie ascultă, cu un foarte vag zâmbet pe buzele groase, aproape negre. Pinuche conduce binişor, de parcă ar umbla cu o înmormântare. Lui Béru, asta i-o readuce pe Gisèle în cap şi-n coadă. Felul cum se lăsa străpunsă tipesa! Fără goange şi lăudăroşenii. O gagică abia dezînflorată de funebristul ei; aşa de strâmtă, că la pornire nici o modestă

banană nu putea fi admisă. Iar el, cu podoaba lui colosală, i-a înfundat-o din prima. Va trebui să se întoarcă s-o vadă când „toate ăstea" vor fi regulate. Fiindcă încrederea i-a revenit, oarbă, peremptorie. Nu, nu, San-Antonio nu e mort.

Are dreptate socrul lui Jérémie. Comisarul va reapărea. Şi atunci, în ziua aia, îşi vor boteza înghiţitoarea cu cidru sau cu gevrey-chambertin. După care el o va trage pe madam Tanatos. De faţă cu soţul ei, pe care îl presimte complezent. Să-i dea o lecţie acestui sărăcuţ.

Bérurier porneşte de la un principiu: până şi cu o scobitoare un fustangiu poate scoate scântei dintr-o damicelă. Problemă de invenţii, de găselniţe norocoase. Îi trebuie impetuozitate, hotărâre. A cunoscut odată un paraplegic, avariat în toată emisfera sud, care îşi făcea partenera să dea în maioneză ca un sprintenel. Lucrurile se petreceau la hotelul *Valuri Albastre,* de pe coasta seteză. *Mujer*-a tipului cu gaibaracele fanate scotea asemenea zbierete în toiul nopţii, că Béru s-a dus să se uite pe gaura cheii lor. Prestaţia soţului handicapat i-a tăiat picioarele (e şi cazul s-o spun). În loc să se lase păgubaş în faţa obligaţiilor lui maritale, băiatul se utiliza peste măsură. Dovadă că, şi fără chiţibuş, dacă eşti bărbat de-adevăratelea, îţi poţi expedia în azur legiuita.

O.K., ajung cu toţii la Blanc. În modestul apartament e puhoi de lume: Ramadé, ţâncii ei în număr complet, Cadillac V12, frăţiorul lui Jérémie, Couci-Koussa[27], un văr proaspăt debarcat, care deja face parte din corpul de măturători din Piaţa Operei[28], şi în fine tăticul lui Ramadé. Ciudat personaj, într-adevăr. Deloc ascetul descărnat şi cu privirea febrilă la care te-ai putea aştepta din partea unui „vrăjitor" african. Mai curând rotunjor tipul, cu o barbă de petrecăreţ, nu prea multe

[27] *Comme-çi, comme-ça,* „aşa şi aşa" (n. tr.).

[28] În original, *le corps de balai,* „corpul de la mătură", referire ironică la expresia *corps de balet,* „corp de balet", având în franceză o pronunţie identică (n. tr.).

fasole în mestecător (ceea ce subzistă fiind în stare de cioturi negre şi bălăbănitoare), pometi care ar roşcovăni dacă pielea stăpânului n-ar fi atât de neagră, ochii ca nişte cochilii de melc, genul „micul cenuşiu". E drapat într-o cămaşă largă de pânză iar o căciuliţă de lână albă îi calotează domul.

Prezentări. El le strânge mâna, scoţând un şir de râgâieli în comparaţie cu care răgetele unui leu sunt slabe suspine de adolescente masturbate.

– Învorbeşte franceza definitiv socrul tău? ne nelinişteşte Alexandre-Benoît.

– A fost institutor înainte să iasă la pensie.

– Vasăzică putem pălăvrăgi aproape de la egal la egal?

– Aproape! îl asigură Jérémie, cu umor.

Matahală se apleacă asupra omului aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate.

– Eu vrei întreb dumneata dacă poate ghiceşti unde Santantonio este , tataie. Mi ţi-*is possible or not?*

Vrăjitorul barbăros se întoarce spre ginerele lui.

– Ce l-a apucat pe sacul ăsta de rahat, Jéjé? oftează demnul pensionar. E chiar debil, de mă ia pe mine drept unul?

Ca să evite o cârâială, domnul Blanc se grăbeşte să repercuteze întrebarea Mamutului într-un dialect în mai mare măsură conform schimburilor intelectuale.

Atunci socrul vrăjitor îşi mângâie, cu palma sa mare, macaroanele bărbii. După care proferează, într-un dialect de pe malurile fluviului Niger. Imediat, Ramadé va aduce o sticlă de ulei de măsline şi un lighean smălţuit. În vremea asta, Jérémie caută într-un sertar de familie o fotografie a comisarului San-Antonio. Socrul înhaţă materialele. Îşi pune ligheanul pe genunchi, destupă sticla de ulei şi aşază portretul pe fundul ligheanului. Scoate trei râgâieli tari. Béru, astfel solicitat, îi dă replica. Celălalt reia. Béru idem. Vibrant dialog stomacal, bogat de o elocvenţă de prim rang.

Tăticul lui Ramadé duce sticla de ulei la gură şi trage o duşcă zdravănă.

Linişte totală. El închide ochii. Negrii din asistenţă formează în jurul bătrânului un cerc foarte strâns. Vrăjitorul apleacă dovlecelul deasupra ligheanului. Uleiul începe să-i picure din nas. Împroşcând fundul recipientului, ca în urma unei manipulări impetuoase. Fotografia e constelată. Bătrânul îşi ridică bustul şi capul. E prostrat. Buzele i se mişcă abia simţit, ca şi când ar recita nişte incantaţii tăcute. Şi atunci se petrece un lucru nemaiauzit: un fum uşor îi iese din urechi.

– Îl văd, zice moşul, amestecând cu indexul uleiul răspândit pe poză. Se află printre nişte oameni şi valize. Unele persoane sunt moarte, altele în stare foarte proastă. Aceşti oameni s-au strâns unii într-alţii. El stă în picioare. Umblă încolo şi încoace. Şi...

Aici, tatăl lui Ramadé se scutură şi deschide ochii. Râgâie de să crape geamurile. Atât de puternic, încât Béru renunţă să-i mai caute o rimă valabilă.

Ramadé serveşte ceai de mentă. Pinaud cere un muscadet, dar asemenea marfă occidentală nu există la alde Blanc. Numitul Deşeu murmură la adresa vrăjitorului:

– Scumpe domnule, i-aţi spus lui Jérémie mai devreme că prietenul nostru continuă să trăiască şi că gulugu îi aproape de plafon; ce înţelegeţi prin această formulă interesantă?

Interpelatul îşi scoate căciuliţa de lână. Craniul golaş îi luceşte pe arii largi, între rămăşiţe de tufe negre. Omul le scarpină pe cele din urmă, cu nişte unghii lungi ca paletele pentru tort, îşi pune la loc căciuliţa jegoasă şi declară:

– Gulugu e flacăra vieţii care arde în fiecare dintre noi. Prin plafon înţeleg acoperişul lumii, adică nordul.

– Mulţumesc, zice Pinaud.

Apoi, către Béru şi Jérémie:

– Dacă ne încredem în viziunile domnului, Anton s-ar

afla în Marele Nord, în tovărăşia pasagerilor din avion şi a bagajelor acestora.

– Iată ceva ce-ar explica misterul, declară Jérémie.

– Ce mister? întreabă Béru.

– Acela al avionului care a încetat să mai emită deasupra Labradorului şi a cărui epavă a fost găsită, a doua zi, în mare. Între cele două evenimente, s-a dus să-şi depună pasagerii şi încărcătura într-un loc dezolant. Pe urmă a făcut cale întoarsă, Dumnezeu ştie unde. Numai că a avut loc o avarie gravă, şi aparatul s-a zdrobit în Atlantic.

– Crezi că o fi fost piratat? insinuează Pinuche.

Un diamant de cel puţin patru carate îi scânteiază pe auricularul manichiurat, fiindcă Tataia nu-şi refuză nimic.

– Nu văd altă ipoteză.

– Dar de ce să fi fost evacuat de pasageri şi bagaje?

– Recunosc că nu înţeleg.

Amabilul miliardar coboară vocea:

– Spune foarte cinstit: îl consideri fiabil pe socru-tău? Nu se produc interferenţe în viziunile lui?

Chipul lui Blanc devine grav. Chiar ostil, s-ar putea zice.

– Niciodată nu l-am prins în flagrant delict de eroare. Se poate să vadă ori să nu vadă, dar când vede, vede just.

– N-aş vrea să te ofensez, îl asigură César, dar ştii cât de cartezieni suntem noi, francezii.

– Ştiu, răspunde sec domnul Blanc. E principala tară a proştilor.

*

Bătrânul posedă, în biroul lui directorial, o importantă bibliotecă, populată cu lucrări tehnice: cod civil, criminologie, expertize de toate felurile. *Books* de cele solemne, groase şi pline de ifose, pe care nu le citeşti niciodată şi care te fac să strănuţi când, din întâmplare, deplasezi vreuna, din cauza stratului de praf depus acolo. O scară de acaju, alcătuită din patru trepte, îţi permit accesul la

rafturile superioare ale mobilei.

Achille e cocoţat pe acest căpăţel de scară. Ţine, într-o mână bâţâitoare, un pachet de hârtii; ochelarii cu ramă de baga i-au lunecat până la extremitatea nasului. Tremolând, citeşte un text.

Aşezată în faţa lui, o dameză decoltată până la buric şi a cărei parte de jos a rochiei e despicată până la femur, îl ascultă străduindu-se să caşte cât mai puţin posibil.

Se aude soneria de la uşă. Marele Moş se întrerupe.

– A, nu! exclamă. Am cerut să fiu lăsat în pace!

În ciuda accesului de numulţumire, strigă că „intră". Apar atunci Pinaud, Béru şi Blanc, în şir indian. În faţa respectivului trio, directorul se domoleşte.

– A, bun, voi sunteţi! Ei bine, picaţi la ţanc. Pregătesc elogiul funebru al lui San-Antonio. Iată ceva ce vă interesează în mod deosebit pe voi, credincioşii lui. Organizăm, în curtea Prefecturii, o ceremonie în amintirea lui. Va asista şi ministrul, poate chiar Preşedintele, care îi purta o anume tandreţe. Îl vom decora. Ceea ce tipul n-a vrut niciodată. Dar, cu titlu postum, va trebui să se supună. Gardă de onoare! Citat pe ordin de zi al nataţiunii – vreau să zic al naţiunii. *Marseillaise,* tot tacâmul şi ce mai urmează. Iar eu, în faţa catafalcului. Pe estradă. Cum sunt acuma. Ascultaţi! Bossuet, în comparaţie, e un neisprăvit[29]. Sunteţi gata? Pardon, uitam: Zouzou, îţi prezint trei dintre cei mai buni colaboratori ai bietului San-Antonio. Domnişoara Zouzou, o prietenă. Hai, că încep!

Îşi extrapolează mucoasele şi demarează:

– Domnule Preşedinte, domnule Ministru, domnilor Directori, doamnelor, domnilor, eu însumi. Astăzi, întreaga Poliţie franceză este în doliu, fiindcă reprezentantul său cel

[29] *Bossuet,* episcop, autor al unor celebre „Oraţii funebre", model de elocinţă bisericească (n. a.).

mai reprezentativ...

Tăgârță tace, lovit de indecizie acută.

– Nu, șchioapătă: un reprezentant reprezentativ e stângaci. O să găsesc un sinonim. Continui: astăzi, întreaga Poliție franceză este în doliu, fiindcă reprezentatul ei cel mai tararam nu mai există. Eroul său, valoros între toți, a dispărut, *grea și tristă soartă, într-o mare fără fund, într-o noapte fără lună,* cum ar fi cântat Hugo. Domnule Președinte, domnilor Miniștri, domnilor Directori, doamnelor, domnilor, eu însumi, Rodrigo a murit! Rostind aceste trei cuvinte, glasul îmi piere și inima mă lasă. Acela care...

Atunci Bérurier îi taie macaroana lui Achille, cu un vibrant:

– Eroare greșită, dom' director. Sana trăiește!

Scalpatul își oprește declamația, își smulge besiclele cu un gest teatral și le repede în direcția Grasului, plasându-și arătătorul, în chip de nas, între cele două lentile.

– Taci, Bérurier! Înțeleg că prietenia dumitale te îndeamnă să respingi cruda evidență, totuși nu e un motiv să mă întrerupi.

– Dar e adevărul adevărat, boss! Santonio continuă să trăiască.

– De unde ai scos o atât de odioasă balivernă?

– Socrul lui Blanc l-a văzut cu ochii lui, în viziuni autentice, dom' director. Poci să depui mărturie: am fost acolo. Și socrul lui Blanc e vrăjitor profesionist, licențial cum s-ar zice. Nu șarlatan de bâlci. Adevăratul vrăjitor, ce mai! De încredere! Și negru, pe dasupra! În căciuliță de uniformă, ca toți vrăjitorii. L-a reperat pe comisar undeva, pe o banchiză; așa că ar trebui să trimetem cevașilea ajutor, mi-ți înțelegeți? O banchiză în ăst anotimp, nu știu dacă vă dați seama, dar trebă că îngheață, nu jucărie! Vine de-ți face oute de bronz, dacă aș îndrăzni să-mi permit în fața domnișorii de care, în trecere, vă felicitez. Drace, miss îl are pe ia vino

încoa! E una de cele mai frumoase de le-aţi adus p-acilea. Şi câte n-a defilatără! Ţâţicele ăstea ascuţite cu ascuţitoarea, maică! Şi pulpoacele, ce să mai zici? Ca să nu mai vorbim de ochi, care te dă în ameţeli, de-ai intra de tânăr!

– Căraţi-vă afară! urlă deodată directorul. În loc să-mi asculte cu religiozitate discursul, acest porc nespălat aruncă scorneli şi necuviinţe!

Pinaud crede oportun să intervină:

– Domnule director, dacă îmi pot îngădui...

– Absolut nimic! Evacuaţi biroul!

Jérémie face cu glas vibrant:

– Vă conjur să ne credeţi, domnule director, când vă afirmăm că al nostru comisar încă trăieşte.

Atunci Achille, patetic, coboară de pe scăriţă.

– Viu! Cu un discurs ca acela pe care tocmai l-am pus la cale şi pe care îl voi citi în faţa camerelor TV şi în prezenţa Preşedintelui! Viu, în clipa când organizăm o ceremonie care îi va da fiori Franţei! Dar sunt buni de legat tipii ăştia!

Îşi flutură cu o mână hârtiile, cu alta ochelarii, cu a treia calviţia. Scoate scântei!

– Domnilor! continuă. Ah, domnilor, pălmuiţi amintirea celui mai bun dintre voi! Aruncaţi asupra acestei făpturi de legendă, pe care eu am format-o, stropii de salivă bacilari ai duplicităţii.

Bombastichează aplecat în unghi drept, cu toate pânzele sus. Să zici că e Malraux vorbind despre Jean Moulin la Panthéon. Are în verb vibrato, duhori de Comedia Franceză de dinainte de război.

– Sunteţi nişte mizerabili, domnilor! În loc să să cercaţi în chip josnic, ar fi trebuit să îngenuncheaţi şi, cu ochii închişi, să-mi ascultaţi discursul. Dispăreţi! Oamenii ăştia mă ucid, frumoasă Zouzou; mă ia cu leşin. Hai să ne lungim pe divanul de alături, să caut uitarea în braţele dumitale minunate şi chiar între coapsele dumitale sublime!

Trioul a ieşit.

Pe scara de piatră, se imobilizează, din motiv de César Pinaud, aflat primul în coardă. Acesta s-a cabrat ca un cal de povară în faţa trupului unui beţiv – totul din cauza unei decizii peremptorii care îl loveşte.

– Prieteni, li se adresează lui Béru şi Blanc, fiindcă directorul o face pe Sfântul Toma şi refuză să ne asculte, vom acţiona singuri. În marea Lui bunăvoinţă, Domnul mi-a îngăduit să fac avere la vârsta mea târzie. Să folosim aceşti bani ca să-l găsim pe San-Antonio. Să plecăm imediat în nordul Canadei. Să organizăm căutări. Îl vom găsi, fac jurământ. De acord?

În loc de răspuns, negrul şi violetul sărută obrajii concavi ai generosului miliardar.

Clipa e fugară dar emoţionantă, ca ultima masturbare a unei mămăici în faţa protretului lui Rudolph Valentino.

– Mergem acolo! clamează Béru fluturându-şi pumnul care seamănă cu un platan tuns chilug.

Şi merg!

COLO SUS, PE MUNTE

Prin mansarda mea, imaginea trece iar şi iar, neobosită: enormul avion scuturându-se pe solul inegal, bălăbănindu-se, zăngănind înainte să reuşească a se smulge, cu chiu cu vai. Şi biata feţişoară întrezărită în spatele hubloului. Marie-Marie în pântecele monstrului, luându-şi zborul în tovărăşia piraţilor aerului. Aş fi vrut să-mi vomit propria viaţă! Prea mult, e prea mult!

Niciodată n-am simţit atât de violent impulsuri ucigaşe. Bărbatul cu tâmplele cenuşii – aş vrea să ajung singur cu el, într-un spaţiu închis. Fără alte arme decât membrele mele, care sunt de fapt cele mai redutabile dintre toate. Ca să mă pot năpusti asupra acestui ticălos! Să-l fac una cu pământul. Să-i iau capul între genunchi ca pe o sticlă care trebuie destupată, să-mi srecor degetele mijlociu şi inelar în nările lui şi să-i smulg strănutătorul. Pe urmă să-i dezlipesc clăpăugele. Apoi să-i sfărâm gingiile cu lovituri de bocanc, până îi adun toate lopeţile în palmă.

Un tip vine spre mine: vicleanul cu impermeabil alb căruia i-am desfundat testiculele la Geneva.

– Au îmbarcat-o pe mica dumitale prietenă, nu? murmură, plin de milă.

Nu am nici măcar puterea să încuviinţez.

El reia:

– Afurisită aventură, nu?

Prostrarea mea nu-l descurajează deloc.

– Nu seamănă cu obişnuitele deturnări de avion. Ce-au venit să încarce, după părerea dumitale?

– Nu ştiu şi nici că-mi pasă! îi răspund în sfârşit.

El îmi pune pe umăr o mare mână frăţească.

– Ascultă bătrâne, îmi zice, mi-ai făcut nişte biloaie de jumătate de metru fiecare, că abia îmi încap în pantaloni; totuşi îţi împărtăşesc durerea.

– Mulţumesc.

Oftează:

– Cum vezi continuarea programului?

– Nu văd nimic.

– Va trebui, totuşi!

Cu un gest, îmi arată pasagerii aglutinaţi în cerc în jurul vehiculelor în flăcări, ca să profite de căldura rugurilor.

– Femei, copii, bătrâni! Vor crăpa de frig în noaptea asta.

– Ei bine, să crape! mă înfurii.

Ouă Mari clatină din cap.

– Nu deraia, bătrâne! Lumea nu s-a oprit fiindcă ţi-a fost luată gagica. Chiar dacă o ucid sau o violează, lumea va continua să se învârtească. Fiindcă nu poţi face nimic pentru ea, ocupă-te de ceilalţi!

Şi rămâne acolo, zeflemist în spatele marilor lui sprâncene zbârlite, scundac, cu nasul uşor turtit, cu bărbia ţepoasă cu o gropiţă foarte marcată, cu ochii niţel duri şi ironici, montaţi în două cochilii de piele.

Reproşurile lui usturătoare îmi biciuiesc demnitatea.

– Ai dreptate! îi răspund cu glas înăbuşit.

– Unde ne aflăm? întreabă el ca să schimbe vorba.

Când cineva îţi pune o întrebae al cărei răspuns nu îl ştii, te simţi vinovat că nu-i poţi răspunde. Un întrebător are nişte

drepturi asupra ta. O să-mi obiectezi că, dacă te întreabă, o face fiindcă nici el nu ştie răpunsul; ceea ce nu te împiedică să-i trădezi, pe undeva, încrederea. Viaţa e prostească, nu? Post croită. Îi pute gura.

– Undeva în Marele Nord, presupun! zic cu prefăcută hotărâre.

– Pentru mult timp?

– Cu siguranţă că nu. Când avionul a încetat să mai emită, a fost declanşat, fatalmente, un plan de căutări.

– S-a declanşat în zona unde a tăcut radioul, reflectează vicleanul.

– De acord dar, negăsind nici o epavă, îşi vor continua investigaţiile. Şi pe urmă, e verosimil ca unele populaţii răspândite, gen vânători sau constructori, ne vor fi văzut avionul. Timpul lucrează pentru noi.

– Dar nu şi frigul. Şi nici foamea.

Trecerea în revistă a stării de lucruri m-a încurajat întrucâtva. La urma urmei, vicleanul ăsta e un tip destul de plăcut.

– Cum te cheamă? îl întreb.

– Aloïs Laubergiste[30]; şi pe dumneata?

– Şi pe mine, îi răspund; încântat.

El strânge mâna pe care i-o întind, fără a-şi comenta uimirea.

– S-ar cuveni să facem un adăpost pentru noapte, reiau.

– Cu ce? Nu există, cât vezi cu ochii, nici urmă de rămurică.

– Va trebui să scoatem din valize tot ce înseamnă îmbrăcăminte. Să-i împachetăm pe puştani şi pe bătrâni cât mai tare posibil. După care vom încerca să îmbinăm bagajele ca să alcătuim un paravan în jurul vehiculelor aprinse. Chiar

[30] *Aubergiste*, „hangiu"; *n'être pas sorti de l'auberge*, „a nu fi ieşit din han" - „a nu fi scăpat dintr-o situaţie supărătoare sau periculoasă" (n. tr.).

după ce vor înceta să ardă, acestea vor păstra mult timp căldura.

Aşa. Îi adunăm pe bărbaţi şi ne punem pe treabă. Damele distribuie ţoalele. Există chiar nişte mărinimoşi care le împart copiilor bomboane şi pachete de biscuiţi.

La căderea nopţii, suntem îngrămădiţi într-un ciorchine enorm, vârâţi până în gât în zdrenţe nefăcute să înfrunte temperaturile polare: rochii de seară, cămăşi de mătase, desuuri femeieşti, costume de bărbaţi mai mult sau mai puţin uşoare. Ne încălzim unii de la alţii. În ce mă priveşte, două damicele deloc rele, norvegiene, mă strâng între ele ca două benzi Velpeau. Crezi cumva că o atare promiscuitate mă încoţopeneşte? Zexe! Am inima prea tare sfâşiată ca să freamăt înspre capul cu autoghidare. La evocarea lui Marie-Marie, lacrimi mi se scurg de-a lungul meclei, înghe ţându-mi pe obraji.

Noapte de coşmar! Scâncete, plânsete! Copii care ţipă de foame şi de frig. Un cer imens şi senin se întinde deasupra aestei tragedii. Una dintre micuţele norvegiene, căreia nu-i e frig nici în priviri, nici între hemisfere, îmi parcurge şliţul cu o mână curajoasă. Ce-şi închipuie intrepida? Că o să-mi trag mătiguşul din teacă pentru a i-l înfunda în mijlocul mulţimii îngrămădite? Fermecătorul rotopercutor ar îngheţa înainte să fi găsit cele treizeci şi şapte de grade ale vizuinei sale! Pe de altă parte, trebuie să dea pe răscoale prin partea cu pricina mamzel Piţilică. Nu te poţi arăta frivolă în nenorocire şi în frig!

Zorii îşi fac apariţia cu paşi de lup. Sunt salutaţi cu suspine; nu de uşurare, ci de angoasă. O femeie începe să urle, o bătrână, nemţoaică din câte am impresia, care tocmai şi-a descoperit soţul mort la câţiva metri de tabără. Mă ia de mână ca să mi-l arate. Bietul de el! Îşi luase oarecare distanţă ca să defecheze. În cursul exerciţiului, frigul intens i-a făcut

figura.

– Era constipat, nu-i aşa? o întreb pe soţia înecată de plâns.

– Jawohl, mei Herr!

Bătrânul seamănă cu acei Père-Lacolique cu care odinioară se distrau copiii. Umorul franţuzesc în dezlănţuire totală! Reprezenta o mică figurină de ipsos ocru. Un moşneag ghemuit, cu nădragii în vine. Îi vârai în gaura cu pricina un minuscul cartuş cât o piatră de brichetă, îi dădeai foc şi problema prolifera, răsucindu-se. Ieşeau lungimi imposibil de bănuit. Puştanii găseau sublim gagul.

Se simţeau mândri de strămoşii lor plini de glorie nepieritoare, descoperitori ai unui asamenea gadget. Pe undeva (dacă pot spune asta), chestia îi securiza. Era de o bună şi nobilă sorginte. Moşul nostru a intrat în bernă pe când cârnăţărea. Cu o ţigară în colţul gurii. Stă pe vine, cu un braţ în faţă ca să alcătuiască un trepied. Cu ochii deschişi. De marmură deja. Patetic de prea mult grotesc.

Mamaia vrea să-l ia în braţe, dar poţi strânge la piept *Gânditorul* de Rodin pe cale de a se uşura? Îmbrăţişează statuia defecaţiei! De şi-ar fi lubrifiat maţul, Herr cutare ar fi putut scăpa. Slobozindu-şi bonţul în picaj, gen Stuka anilor '40, repede şi bine, fără îndoială că pietrificarea n-ar fi avut timp să se opereze. Constipaţia lui cronică i-a jucat festa lui messire Teuton. La şaptezeci şi cinci de muguraşi trecuţi, să-ţi arunci undiţa la patruzeci de grade cu minus dovedeşte eroism.

Băboanţa îmi explică precum că, în timpuri normale, jumătatul ei petrecea ore în şir cu întronatul. De fiecare dată avea timp să recitească *Mein Kampf.* (În perioada încârligată a frumoasei Germanii omul ţinuse de Gestapo.) Noaptea trecută, lipsit de lectură, probabil va fi recitat din Goethe. Tirade întregi din *Götz von Berlichingen,* ca să-şi stimuleze marele colon. Apoi l-a lovit cositoarea. Moartea insidioasă,

de frig. Un soi de voluptate, după câte se spune. Şi s-a dus, cu bonţul între emisfere, deci în chip triumfal. Un pârţ de sufletul lui!

Mă duc să pun o cuvertură pe respectiva statuie cel puţin barocă, pentru a nu se speria copiii. Şi atunci începe adevărata panică. Aceşti naufragiaţi din Marele Nord, lipsiţi de hrană şi pătrunşi de frig, se întreabă dacă mai au dreptul să spere. Împreună cu amicul meu Aloïs Laubergiste, ne străduim să revigorăm energiile. Le spunem bieţilor oameni că ajutorul nu va întârzia să vină. Fatalmente, nu i se îngăduie unui avion de linie internaţională să dispară fără a se afla ce i s-a întâmplat. Aşa că trebuie să aşteptăm.

Îţi dai seama ce pricopseală pe ei! Să aştepte. Cu atât mai mult cu cât mă bântuie în valuri reticenţe dintre cele mai greţoase! Îmi spun că DC 10 al nostru a fost reperat, fiindcă străbate ţări ospitaliere (cel puţin o putem presupune). Or, autorităţile, chiar dacă ştiu că nava a încăput pe mâinile piraţilor aerului, ignoră faptul că aceştia s-au debarasat de pasageri. Un lucru care, să ştii, e absolut nou în istoria deturnărilor teroriste. Deci *NU NE CAUTĂ!*

Când am pălăvrăgit destul ca să înviorăm energiile slăbite, când i-am sfătuit pe pasageri să culeagă de pe suprafaţa îngheţată tot ce putea fi aprins, ca să topească gheaţa, apoi să o fiarbă în tot ceea ce putea servi drept recipient şi să o bea după ce topiseră în ea nişte bomboane; da, după aceste recomandări şi multe altele, ne izolăm o clipă, vicleanul şi cu mine, pentru o conferinţă la somieră[31] (Béru dixit).

În cazurile grave, chiar disperate, există mereu nişte indivizi care iau lucrurile în mână şi îşi asumă conducerea. Băieţi mai bine croiţi, care încep să comande: „Faceţi asta, faceţi aia şi pe urmă ailaltă." Iar oile lui Panurge se grăbesc

[31] În original, *au somier*, pararază a cunoscutei expresii *au sommet*, „la nivel înalt" (n. tr.).

să se supună febril; şi arată o încredere oarbă, fiindcă pe ei catastrofele îi depăşesc şi-i fac maleabili şi inadaptaţi, când destinul prezintă o avarie la maşinărie.

– Deloc grozav? murmură Aloïs.

– Nu foarte, admit eu. Apropo, ce-ţi fac testiculele?

– Tot dureroase, dar am impresia că se dezumflă.

Micuţele norvegiene de azi-noapte ni se alătură. Uite unele care nu se lasă demontate de evenimente.

– Ei bine, bărbaţilor, rezumăm situaţia? întreabă în engleză una dintre ele.

– Încercăm, îi răspund.

Cea mai şucară ne face cunoscut:

– Suntem geologi, specialişti în regiunile arctice.

Ochii mei plonjează, cu picioarele lipite, într-ai ei. De n-aş avea inima sfâşiată de despărţirea de Marie-Marie, cred că aş găsi mijlocul de a-i confecţiona , în resturile vehiculelor, un căpătâi de serbare a simţurilor. Are părul castaniu foarte închis şi ochi de culoarea florii-broaştei. Piele bronzată, buze lacome, bidonaşe care îşi reclamă porţia de sub cuvertura ecosez în care s-a înfăşurat.

– E bine, îi zic în chip de răspuns, necerut dealtfel, la declaraţia ei.

– Cred că ştiu ce se afla în containerele pe care bărbaţii le-au încărcat în calele avionului, continuă ea.

Chestie care mă interesează.

– Fără glumă? zic cu accentul clovnului Grock.

– Filliuz 14 expandat, dezvăluie frumuseţea.

De mi-ar fi vorbit despre nugatină, despre lacul Elnett sau alte produse de uz curent, aş fi înţeles, dar filliuz 14, scuză-mă scumpo, ţi-l fac cadou!

– Care în ce constă? mi-ţi-recunosc-ignorant-ce-sunt.

– Un mineral alveolar, cu concentraţie termodegajată, îmi povesteşte dânsa.

– Pe toţi dracii! tun eu, uluimit. Aşa, vasăzică!

– De zece ori mai eficient decât plutoniul folosit în supragenerătoare. Existența i-a fost descoperită doar foarte de curând.

– Îmi spui o mulțime de lucruri! Și de unde știi dumneata că pirații au luat acest minereu?

– Fiindcă au rămas urme în vehiculele incendiate. Bucăți de roci conținând filliuz 14 expandat.

– Bravo, domnișoarelor, sunteți niște anchetatori remarcabili.

Ea zâmbește.

– N-avem nici un merit, asta ne e meseria. Pornind de aici, sunt în măsură să vă spun unde ne aflăm.

– Din ce în ce mai tare! Și unde suntem?

– Pe insula Axel Heiberg, în Marele Nord canadian.

– Ce vă face să credeți asta?

– E singurul loc de pe planetă unde s-a găsit un zăcământ de filliuz 14 expandat. Care este exploatat de un an de zile, de către canadieni asistați de câțiva tehnicieni americani. Am impresia că un comando terorist a atacat exploatarea, i-a neutralizat pe oamenii care lucrau acolo și au pus mâna pe minereul deja extras. Nu poate fi tratat la fața locului, fiindcă e nevoie de metode termonucleofaringinoase pentru a fi desprins din roca al cărei prizonier este. Oamenii cu pricina au luat containerele pline cu minereu și le-au dus în această zonă, unde se stabilise aterizarea avionului deturnat.

Admirația mea pentru cele două fețe e fără margini. Bagi de seamă, soarbe-zeamă? Niște *pin-up* care peste noapte îți mângâie muntele pleșuv și care ziua sunt în stare să descopere geneza afacerii! Ca și amicul Auban, sunt mâhnit. De nu știu când tot anunț că într-o bună zi damezele or să ne reginizeze pionul. Prevăd că, după domnia bărbatului, va veni aceea a femeii, înainte de cea a insectei. Evoluția va trece prin femeie înainte să acceadă la izopod. Mămica va precede gândacul-de-ziduri și musca-de-rahat – e stabilit, prevăzut,

reglementat!

– O.K. admit, iată o demonstrație formidabilă.. Și dacă tot am ajuns aici, admirabilă prietenă, ne puteți povesti ceva despre insula Axel Heberg? Sau predați exclusiv cursuri de istorie a naturii?

Ea zâmbește, și un panaș de aburi se ridică în fața minunatei sale guri.

– Axel Heiberg face parte dintre insulele arctice Regina Elisabeta. E mare cât o zecime din Franța. La vest, e dominată de munții Princess Margaret Range, ale căror culmi se ridică până la două mii de metri.

O întrerup:

– Atunci cineva se înșală, păsărica mea. Privind până la infinit, nu zărim nici un fel de munte.

– Și știi de ce?

– Dă-i drumul!

– *FIINDCĂ SUNTEM DEASUPRA LOR!* mi-o întoarce frumoasa gagicuță cu dindos de o delicatețe extremă.

– Deasupra lor! șoptesc.

– Acești munți sunt încununați de imense platouri de gheață. Ceea ce i-a permis lui DC 10 al nostru să aterizeze. Cariera de extracție se află la picioarele lanțului muntos. Pirații l-au putut escalada grație vehiculelor prevăzute cu șenile.

Până acum, Aloïs n-a suflat o vorbă. Studiază atent geografia celor două norvegiene, visând la ceea ce le-ar face dacă babaroasele nu i-ar fi cât niște saci de orez. Însă a urmărit totul, fiindcă *take the* cuvântul, cum se zice în engleză.

– Iată salvarea noastră! declară vicleanul. Trebuie să coborâm de pe mizeria asta de munte ca să ajungem la carieră. Chiar dacă nesimțiții ăia i-au cepuit pe toți ocupanții acestuia, trebuie să fi rămas provizii și, încă și mai bine, utilizabile mijloace de comunicații. Admițând că și ele ar fi

fost distruse, oamenii care, din ţările civilizate, se interesează de mersul lucrărilor, vor trimite obligatoriu o misiune de recunoaştere dacă nu primesc ştiri de la bază.

Îi ies numai perle din gură. Înţelepciunea însăşi!

De m-ai vedea urcat pe carcasa înnegrită a uneia dintre maşini, adresând o cuvântare mulţimii de pasageri nefericiţi, ţi-ar trece curenţi de aer prin slip!

– Prieteni!

Frumoasă pornire. Dar e nevoie de un glas care să facă impresie. Fără hâcuri şi ezitări. Mascul, ce mai! Şi pe mine masculare mă cunoaşte!

– Prieteni! Trebuie să ne asumăm situaţia în care suntem. Câţiva pasageri posedând cunoştinţe geologice au descoperit că ne aflăm pe o insulă din Extremul Nord canadian. Suntem de fapt pe un munte de două mii de metri, ceea ce vă explică anormala lipsă a oricărei vegetaţii ca şi intensitatea frigului. Să sămânem aici, nemişcaţi, ar fi sinucigaş. Iată de ce trebuie să coborâm până la baza de unde provin aceste vehicule calcinate. Pentru asta există o singură metodă: să urmăm, în sens invers, urmele de roţi. E uşor, şenilele au marcat în profuzime gheaţa. Unii dintre voi, persoane în vârstă şi copii, nu se pot deplasa repede; iată de ce vom forma grupuri diferite. Eu voi pleca în avangardă, alături de câţiva companioni, pentru a încerca să ajungem cât mai repede la respectiva bază şi a da alarma. Ceilalţi ne vor urma pe rând, în funcţie de starea lor fizică. Marşul îl vor încheia cei handicapaţi, dar care vor primi asistenţă din partea câtorva persoane în puterea vârstei. Îmbrăcaţi-vă cât se poate de gros, dar nu luaţi bagaje, care nu ar face decât să vă sporească oboseala şi de care, după aceea, veţi fi siliţi să vă debarasaţi. Umpleţi-vă buzunarele cu medicamente, cu alcool sub toate formele şi ce va mai fi rămas de mâncare. Spuneţi-vă că, odată această încercare trecută, nişte elicoptere vor veni să vă recupereze bunurile de care nimeni nu se poate atinge întrucât

inutul e pustiu. Sus inima, prieteni! Vom scăpa din această situație critică, vă făgăduiesc!

Am pălăvrăgit în engleză, cu toate că sunt câteva doamne elveţience, zece perechi de francezi şi un belgian surd care n-au înţeles. Îi las milosteniei publice grija de a traduce asprele şi nobilele mele cuvinte.

PEŞTERA MIRACULOASĂ

Ningea.

Eram învinşi de izbânda zăpezii.

Pentru prima oară, Sana îşi pleca fruntea.

Merg, clătinându-mă şi rumegându-mi necazurile. Gânduri glaciale, ascuţite ca stalactitele, îmi străbat crăticioara. Marie-Marie în avion, biet chip neclar în spatele hubloului! Mama care trebuie că bea apă în România, în tovărăşia regeneratei doamne Pinuche. Întinderile infinite pe care le străbatem, companionii mei de grup şi cu mine. Cercetaşi cum suntem. Cercetaşi fără lumină. Nici o flacără, fie măcar în inimă. Mergem din obişnuinţă. Suntem patru: vicleanul, Selma, Margret şi eu. Mandea păşeşte în frunte. Trebuie să asigur acoamna. Spatele unui şef trebuie să rămână elocvent. Forţă şi energie, vigoare şi virilitate. Fii atent la partea ta pajură, Antoine. Ceafa ta, omoplaţii, torsul şi ce urmează te exprimă în cursul acestui marş interminabil.

Din nefericire, rafale de zăpadă ne ard mecla ca nişte aruncătoare de flăcări. Şi acoperă urmele maşinilor, pe care, pipăind cu piciorul, încă le identificăm sub stratul de nea rămas deocamdată pufos. Mai încolo, se va îngroşa şi întări – şi o vom lua pe sub brăcinari! *Ciao bambino!* Sfârşitul

fasolei!

Mi-i închipui pe camarazii noştri de escapadă, extenuaţi, pălmuiţi şi orbiţi de blizzard (da, blizzard am spus). Îi imaginez, cohortă în suferinţă, şchiopătândă, clătinândă, sfârşindă. Câţi se mai ţin pe picioare, de zece ore de când mergem? Bătrânii, puştanii, slăbănogii, anemiaţii, handicapaţii... Cu gleznele umflate, înfometaţi, orbiţi, rebegiţi. Ah! Nemernicii care au aruncat atâţia nevinovaţi în aeastă barbară nenorocire! Ah, cum aş vrea să-i fac să plătească, la foc mic, crima asta incalificabilă!

Mă încăpăţânez să merg mai departe. În spate, paşii tovarăşilor mei scârţâie în zăpadă. Continui să pipăi pământul cu amărâţii de pantofi de oraş, înmuiaţi, ca să identific şleaurile largi săpate în gheaţă de şenilele vehiculelor.

Un petic de seranţă: de câteva clipe, am început să coborâm. Solul se înclină şi descoperim, cu chiu cu vai, către orizontul întnecat de ninsoare, o vastă panoramă cu margini apropiate dar pe care o ghicim imensă.

O lovitură surdă (ca o gheată). Mă opresc. E Aloïs, care a căzut. Cele două fete se şi reped la el, să-l ajute. Sunt de o rezistenţă fenomenală piţipoancele ăstea! Sportive oţelite! Intrepide învăţate cu frigul, cu furtunile, cu viscolul.

Vicleanul îmi aruncă o privire sticloasă.

– Sunt la capătul puterilor, îmi spune încetişor. Cu şalupele mele Dunlopilo, nu mai pot merge. N-am să vă fac lovitura de imagine de la Épinal, dar e adevărat – continuaţi fără mine.

– Dar eu vreau să ţi-o fac, Aloïs! îi răspund. Sprijină-te de mine. O să mergem şi mai încet şi să căutăm un loc unde să ne odihnim. Trebuie să rezişti! Ai băgat de seamă: am început să coborâm. Acum, chiar dacă pierdem urmele, nu mai are importanţă: suntem în pragul salvării, *amigo!*

Îl las să-şi recapete răsuflarea. Zăpada aduce a măzăriche. Ne biciuieşte carnea. Picioarele îmi tremură ca

două ciocane pneumatice care nu s-au sincronizat. Slăbiciunea! Îți dai seama că, la un asemenea regim, ne decalorizăm cu viteza V mare. Nici un clămpău, de ieri, şi vreo treizeci de verste străbătute cu trancapicioarele, prin zăpadă şi frig. Mersi tătică, mersi mămică pentru frumoasa colonie de vacanță, cum cântă amicul Pierrot!

– Eşti gata, Aloïs?

– Foarte puțin.

– Ia-mă de braț.

Una dinre micuțele norvegience, care a examinat flancul muntelui, declară că ar trebui să găsim un soi de peşteră. Şi constată asta după natura rocii, prețioasa *girl-scout!* Gagici de acest calibru îmi poți expedia încă două furgoane, cumpăr tot.

Plecăm din nou, şchiopătând. Şontâc-şontâcăim, ca Marea Armată după ce Napo a fugit din Moscova în flăcări. Deloc fulminantă aventura. Nu-mi mai simt compasul. Umblu cu ajutorul a două blocuri de gheață; nu prea ideal pentru un maraton.

– Mă gândessc la ceilalți, din urmă, bâiguie Laubergiste. Vom muri cu toții.

Nu răspund nimic, fiindcă presimțirea funestă mi se pare destul de întemeiată.

– Trebuia să-i laşi la fața locului, continuă el. La adăpostul relativ al carcaselor de maşini, ar fi dat foc valizelor.

– Şi după aceea?

E rândul lui s-o mâlcească. Fiindcă am dreptate: „Şi după aceea?"

– Iată! strigă pe neaşteptate şefa.

A rămas în aret în fața unei găuri largi. Seamănă cu un mic tunel, ca acelea prin care animalele sălbatice vin în arena circului. Ea intră, adusă de spate. Dispare.

Trece un timp.

Fata strigă:

– Veniţi!

Şi ne ducem. E lung. Număr douăzeci şi unu de paşi pe întuneric. Greu de mers prin grohotiş. E plin de gropi şi de praguri, pe unde mână de om n-a pus niciodată piciorul. Dar la sfârşit ajungem într-o adevărată grotă circulară, mare cât biroul Preşedintelui Republicii, dar nu la fel mobilată.

Selma are o lanternă pe care o utilizează ca să ne arate locul. Desemnează un intrând în fundul peşterii.

– Să ne îngrămădim acolo, ca să recuperăm, ne îndeamnă.

Balizez solul cum pot mai bine. Vicleanul cu bile paradite se lungeşte gemând. Aici temperatura este sensibil mai clementă. Selma ne întinde fiecăruia câte un mare comprimat galben.

– Ronţăiţi-le! ne sfătuieşte. Sunt vitamine, ne vor ţine loc de mâncare.

Nu putem numi asta somn. E mai degrabă pierdere în neant. Ne-am frecat unii altora picioarele de mai să iasă scântei, şi circulaţia ni s-a restabilit întrucâtva. După care ne-am culcat grămadă, dar fiecare cu capul la picioarele celuilalt, punându-ne tălpile între coapsele vecinului şi liceul de la Versailles. Când eşti pătruns de frig, papainoagele sunt punctul crucial. Eu mi le-am cuibărit pe ale mele în pitulicea lui Margret care, prin reciprocitate, mi-a cuprins gogoşelele cu ale ei.

Încetul cu încetul, extenuarea spunându-şi cuvântul, ne-am cufundat în braţele lui Orfeu. Cât timp anume nu-ţi pot preciza. În ce mă reveşte, m-a trezit încoţopeneala. Una fantastică, cum niciodată nu mi s-a mai înregistrat pe scara Richter! Oţelul secolului. Ba chiar, ca să găseşti ceva asemănător, ar trebui să urci în timp până la gali. Un drug de elefant, cum visează slăbănogii în materie. Ţeavă de tun supersonic. Pe ecran înalt. Atât de arzătot, feroce şi toate

alea, că e gata să-mi destrame nădragii. Impracticabil baston de cauciuc. Pe punctul de rupere. Mă durea, atât de tare mă trăgea de peste tot. Aş fi ţipat de suferinţă. Nu îndrăzneam să duc mâna înr-acolo, de teamă că la cel mai mic contact o să-mi explodeze în slipi. De moarte, înţelegi? Marea vână albastră, reprodusă la scară, trebuia să semene cu Nilul de pe marile hărţi ale Africii. Sigur, mi-era frig, dar asta trecea pe planul doi, crede-mă. Devenea incident minor, neglijabil.

De câtva timp, maica Margret se trezise idem, fiindcă îmi pipăia problema cu degetele picioarelor. Fără a reuşi să facă turul proprietarului. Pesemne îşi imagina niscai fiinţe fantastice, socotind că are a face cu un mostru antediluvian, văr cu diploducul sau nu-mai-ştiu-ce. În cele din urmă, şuşoteşte:

– Spune-mi că nu visez!

I-am confirmat. Atunci ea s-s ridicat în genunchi, alături de mine, iar degetele de la mâinile sale au preluat ştafeta de la cele ale picioarelor.

– O, Doamne! a psalmodiat, cu simplitate, fiindcă era credincioasă.

Luterană poate, dar ăsta nu-i o piedică în calea credinţei.

Apoi, înfruntând realitatea, ca o femeie practică:

– Ce-ai de gând cu asta?

Tocmai mă întrebam şi eu, într-o deosebită încurcătură. Dacă mi s-ar fi întâmplat la Paris, aş fi sunat la SMURD. Dar în acea peşteră de pe insula Axel Heiberg tu vedeai vreo soluţie?

– Nu ştiu, am răspuns. E atât de enorm, atât de important..

– Nici nu-mi închipuiam că ar fi cu putinţă! m-a asigurat dânsa.

S-a aplecat plină de curaj asupra ciudăţeniei mele. Nu dădea înapoi, tanti Margret, de la acordarea asistenţei căre o persoană aflată în pericol. Scandinavele ăstea, zică cine-o

zice: or fi ele din topor şi nătăntoale cât cuprinde, dar în materie de altruism nu se tem de nimeni. Persoana mi-a depolarizat nădragii şi l-a extrădat pe Gogu din pozânar ca un copil mare. Aproape chirurgicală operaţia. Am trăit momentul când avea să-mi cu foarfeca boarfele – dar nu, mişcările-i abile au învins obstacolul. În curând, marele catarg mi se ridica, vibrând, biciuind aerul rece şi înălţându-şi creasta. O minunăţie.

Damicela a aprins o clipă lantenra, ca să-l poată admira în toată amploarea lui. Amica ei, trezită la rându-i, l-a invocat şi ea pe Domnul. Nu mai era nimic de formulat în faţa unei atare forţe a naturii. Bidiviul meu, carenat de Farina, avea alură de prototip; l-aş fi văzut pe un podium îmbrăcat în velur, la Salonul Descoperirilor, de pildă, în lumina unor proiectoare savant amplasate.

Cele două păsărici s-au sfătuit cu voce scăzută, în jargonul lor de nimic. Există dialecte, îţi jur, de te întrebi dacă reuşesc cu aevărat să transmită idei!

Întocmeau un plan de salvare. Organizau manevre de primă urgenţă ca să-mi conjure încoţopenitura în cele mai bune termene şi condiţii. În acele minute am regretat că nu vorbesc norvegiana, deşi până atunci nu mi se întâmplase să deplor respectiva lacună. După mine, discutau despre dimensiunile tiriplicelor lor, fiind vorba de două pretinare care ştiau aproape totul una despre alta. Selma trebuie să fi avansat ideea că a ei casetă bancară era mai receptivă decât cea a lui Margret şi că oferea mai mult posibilităţi, fiindcă la capătul schimbului de cuvinte a trecut la fapte, scoţându-şi fusta şi slipul, în ciuda frigului polar. În timpul desţolitului în cauză, Margret, asistentă pe cât de devotată pe atât de benevolă, m-a pregătit, ungându-mi cu salivă coada care, în cazul câinilor, foloseşte la purtat covrigi.

Când Selma s-a apropiat de-a buşilea ca să se aşeze de-a-ncălarelea pe delictul corpului meu (care se prepara să devină

corpul delictului), respectiva semăna cu o lupoaică. Raza lanternei o lumina superbic. S-a ridicat, în genunchi, dintr-o parte în alta a subscrisului, cu o carabă manevrând prin spate pentru intrarea cortegiului. După care s-a lăsat să coboare, cu o încetineală infinită şi la fel de delicioasă, de-a lungul periscopului. Exista în mişcarea ei o savantă precizie de macara uriaşă aşezând o grindă de fier la locul ei, în armătura unei clădiri. Apoi m-a coborât tot mai repede.

Amica ei, neliniştită, urmărea operaţia cu o atenţie perseverentă. Întrebând monosilabic:

– Gut?

– Ja!

– Buba?

– Nix!

Aşa încât, în cele din urmă, mi-a ajuns la liman, peste bibiluţe, scumpa de ea. Aclo a făcut o pauză, ca să-şi revină după drum. Să răsufle un pic. Să lase să i se potolească profundele frisoane care îi agitau suprafaţa pântecului neted, aşa cum briza de seară încreţeşte apa liniştită a unui iaz.

Iar eu ştii ce? Îmi contemplam unul dintre picioare, departe, dincolo de fabulosul dindărătnic al geoloagei; îmi spuneam că pe bună dreptate se zice „prost ca picioarele lui"; e lucrul cel mai animalic care subzistă în noi. Mai rău şi decât sugiucul, mi se pare mie. Un gaibarac e idiot şi meschin; are încă lipite de el ierburi din savane.

Dar nu am vreme să filosofez în legătură cu papainoagele mele: miss Selma şi-a pornit marea ofensivă de iarnă. Şi-a ridicat contragreutatea până aproape de creştet, apoi s-a prăbuşit în cădere liberă, cu muia pe ghidon. De altfel, mă ţinea de umeri, ceea ce întărea iluzia. A demarat atât de repede, încât a luat din scurt pe toată lumea. Eu am rămas ţuţ iat Margret a scos un ţipăt de surpriză. Selma a accelerat din tender ca o nebună. În Forţă! În ciuda lungului marş epuizant prin polar şi a lipsei de mâncare, se ţinea tare

puştoaica! Ce impetuozitate! Ce înflăcărare nemaivăzută!

După cinci minute, tot nu redusese regimul, iar amica se temea să nu-mi golească rezervoarele, nelăsându-i ei nimic. Am auzit-o revendicând, cu un glăscior aproape implorativ. Atunci iapa smintită s-a mai liniştit. A mai alergat oleagă în trap domol, pe urmă m-a descălecat, ca să-i lase locul celeilalte, ca o bună prietenă care, la bine şi la rău, împărţea totul de dindouă.

Atunci mi-am dat seama că fusese călduros de inspirată să-i lase Selmei începătura. Margret era strâmtă ca o ureche de ac! A pretinde să-şi încastreze totoipanul meu în dandiluşcă se dovedea o utopie. Degeaba s-a străduit asupra ciotului cu pricina, canci în privinţa admisiei de urgenţă! I-ar fi trebuit o cezariană pe invers! Ori să ne petrecem vacanţa la Val-de-Grâce ori la La Pitié, în cadrul serviciilor competente. Se sforţa, plângând de dezamăgire, cum că musai să meargă până la capăt (când de fapt se înţepenea în capăt!). Dar cucu! dacă pot spune asta. Lucrând de mama focului, mă recepţiona zero virgulă doi din cinci. Îmi dădea ocol cu fofleanca. Pierdere curată! Dacă forţa lucrurile, ne îndreptam spre cataclismă. Avea să-şi sfâşie intimităţile, ca şi cum ar fi despicat o piatră.

– Nu insista, i-am preconizat, că n-ai să mai poţi merge când plecăm mai departe.

Şi-a dat seama că nu era vorba de părtinire. Că nu aveam preferinţe, ci vorbeam cu judecată. Aşa că, bine, a lăsat-o înapoi pe Selma. Amabilă, tovarăşa ei m-a rugat să-i compensez lui Margret inconvenientul limbăşindu-i demisolul, în timp ce ea însăşi avea să-şi reia călăritul pe obeliscul meu.

Zis şi făcut. Chiar bine făcut.

Dacă treci pin insula Axel Neacutare, fă un pelerinaj la peştera noastră. Spune-ţi că bolţile naturale, până atunci virgine, au reverberat de ţipete foarte bizare şi de foarte

frumoase şi nobile scânceli.

Cine-ar fi zis, Doamne! Ce deconcertatntă şi îngrozitor de frumoasă e viaţa! Mă vezi, în plin deznodământ moral şi fizic, la capătul puterilor, aproape în anticamera morţii – şi iată că-mi creşte cea mai infernal proptea din câte au scos capul vreodată la intersecţia picioarelor unui bărbat!

Cuvântul de sfârşit îl rosteşte bietul viclean, la finele triangularelor noastre fâţâieli:

– După ce nenoroceşti boaşele oamenilor, e ruşinos să-i faci pe urmă să asiste la asemenea scene!

RĂSPOPITUL

– Trebuia s-o fi luat şi pe surioara ta cu noi, îi declară Béru domnului Blanc.

– Ce idee! se minunează Jérémie.

Grasul le zâmbeşte îngerilor negri care zburătăcesc prin spiritul lui.

– E o puştoaică de mă resimt pentru ea, mărturiseşte. Pură, cu toatele că e negroteică şi ar trebui pe dintregul să munceşti la ea, dar care ghicesc că ar avea ce să răspunză în chestie de la o adică. Mica asta gazeluţă, odată ce a învăţat să se facă capră, ajunge adevărată pilă anatomică, ascultă la mine!

Jérémie scoate un mormăit care aminteşte de ruperea barajului Malpasset, cel de tristă memorie. Cazmalele lui enorme înhaţă reverurile lui Matahală.

– Dacă te atingi vreodată de soră-ea, te masacrez! face, scrâşnindu-şi dinţii de carnasier.

Alexandre-Benoît e decorcertat de această violenţă bruscă.

– Ei asta-i, văz că nu ţi-ai luat untura de peşte, tipule! Nu mai poate omul să stea de vorbă cu tine? Supoziţionam, nimica mai mult. Gagicuţa n-o fi înmatriculată de

contracepție? Într-o bună zi o să trebuiască și ea să înfulece un cotor, nu? Și dacă face asta cu un băiat de mare iesperență, ce-i poți dori mai mult? Îl loc să se lase dezînflorită de un dobitoc care nu prea știe dacă chițibușul îi slujește doar la picurat sau și la întins rufe! N-ar trebui să vii să ne mitocosești un rasis pe invers, fiule, n-aș suporta. Ce. noi am făcutără rasism când Berthe a mea i-a propus lui văru-tău Kouci-Koussa, ieri, să vie să tragă la ea până ce-i găsești tu o odaie în oraș?

Obiecția îl face pe Jérémie Blanc să zâmbească.

– Nu, e adevărat, admite el.

– Un băietan care taman ce vine din coctirul lui, fără un sunător în poznări și care caută de lucru. Crezi că Bertha a mea o să-i refuzeze haleala, soilitul, spălatul hanțelor? N-o cunoști pe Berthy. Couci-Koussa o să fie tratat ca un senior!

– Știu, răspunde Jérémie, convins.

– Bine, atunci nu-ți lua umbrela când îți zic ca soră-ta îmi pică cu tronc și că i-aș petrece cu dragă inimă vreo cinșpe santimetri de frigăruie în tiriplice, ca să-și facă și ea o idee de cum e viața.

Învins de această grosolană ingenuitate, domnul Blanc renunță la mânie. Un gest valabil doar între oameni care îl pot aprecia și înțlege. Bérurier e un porc cu geografie omenească, neștiind decât de trupul lui și neîncrezându-se decât în propriile-i instincte.

Pinaud iese de la băcanul angrosist din Baie Renard-Clavel City. Ultimul magazin dinainte de tundră. Unde se vând de toate, inclusiv haine îmblănite. Tocmai și-a cumpărat un echipament de trappeur care îl face să semene cu un fel de Jack London care n-ar fi murit la patruzeci de ani, în timp ce Béru, echipat asemănător, îl evocă în mod irezistibil pe Davy Crochetă (de caşcaval).

În barul heliportului unde se află cu toți domnește acea căldură excesivă a locuințelor situate în regiunile foarte reci.

O grăsană roşcată, înţolită bărbăteşte, îl întreabă pe César ce vrea de băut.

– Presupun că nu aveţi vin alb, deploră cu anticipaţie miliardarul araliilor.

– Ce idee! ripostează zdrahoanca. Un mic muscadet netras de pe drojdie v-ar conveni?

– Eşti franţuzoaică! exclamă ex-Deşeul.

– Dacă Bretaigne ţine încă de Franţa, atunci da, sunt.

– Aş fi pus pariu! jubilează Béru. Eleganţa dumneatale, felul cum eşti machiată – poartă semnătura.

– Ce căutaţi în sector? întreabă căpcăunoaica bretonieră. Ultima dată când am auzit vorbindu-se franţuzeşte pe aici era pe un disc cu Tino Rossi.

– Căutăm un pretin.

– Cu ce se ocupă amicul vostru?

– Naufragiat.

Maica beleşte umflăturile prin care identifică bunurile vieţii.

– Ce spuneţi voi acolo, băieţi?

Matahală face un rezumat succint al evenimentelor. Vorbeşte în neştire, amestecându-l pe vrăjitorul senegalez cu Swissair, pirateria aeriană cu prăbuşirea în ocean, Marele Nord canadian cu un birou al Poliţiei Judiciare, în aşa fel încât numita bretonă îşi pierde uzul raţiunii.

– Nu înţeleg mare lucru din povestea asta, zice, afară de faptul că, după părerea dumitale, amicul cu pricina s-ar găsi în gheţurile extreme, aşa e?

– Textual.

– Şi speri să-l găsiţi?

– Îl vom găsi! o asigură Alexandre-Benoît.

Bătrâgrasa înflăcărată clatină din cap.

– Vino încoace!

Îl duce pe Grasul în cealaltă parte a localului, unde se află un birou metalic şi câtea clasoare. Îi arată o mare hartă

piunezată pe peretele de lemn. Ş i-o prezintă compatriotului ei:

– Canada! anunţă cu gravitate.

– Şi ce? face Mastodontul.

– Uită-te: Montrealul e mai aproape de Paris decât de extremitatea nordică a ţării.

– Şi ce? continuă să imperturbeze Burdihan.

Femeia îi fură din energie.

– Începând de aici, după cum vezi, continuă totuşi ea plimbându-şi pe hartă mâna bătătorită, nu mai sunt decât întinderi pustii şi îngheţate. Pe mii de kilometri! Şi dumneata speri să găseşti pe cineva în această imensitate? Ai credinţă, nu glumă!

– Un pic, admite Maiestatea-Sa, dar mai cu seqamă ne iubim pretinaşul.

A răspuns cu atâta simplitate şi dovedind o atare tandreţe, încât bretonei pe dată îi urcă lacrimi prin obloane.

– Ce vă aduce la Baie Renard-Clavel City?

– Am văzut că ere cătunul ăl de mai la nord şi că am putea să chiriem de aicea un coleopter de cursă lungă, ceea ce am reţinutără prin telefon, explică Béru.

– Şi decolând de la Baie Renard-Clavel City ce-o să faceţi?

– Să ne uităm pe sub noi.

Matroana scoate un ţipăt destul de asemănător cu un nechezat de iapă în durerile facerii.

– E absolut dus cu pluta, individul ăsta! Mii de kilometri, îmi dau sufletul să-ţi spun asta, dracii dracului! O să-i survolaţi cu amănuntul? Dar uită-te la nenorocita asta de hartă, Dumnezeule care ne-ai făcut! Golfurile astea. insulele, întinderile de taiga, de tundră, de stânci, de gheaţă, de lacuri, de...

El o întrerupe:

– Auzi, mămicule, matale ai gagiu?

Surprinsă, ea tace şi priveşte la scârbosul de grăsan.

– A murit de doi ani.

– Nu-mi spune că ai rămas singurică, cu neşte piepţi şi un poponeţ de aşa gabarit. Ar fi o ofensă la spencia omenească. Eu, care mă omor după bidonaşe de-ălea mari, poci să-ţi zic că de-mi acordezi un sfer de ceas, mi-ţi trag o şedinţă de înfulecare de-o să rămâie în toate memoriile.

Ea râde, dar în pupilele diluate îi apare o licărire nostalgică.

– Ăsta chiar că-i unul de ăia de le spune pe şleau! exclamă cabaretiera.

Şi, stingherită, îl lasă pe Bérurier ca să meargă la masa tovarăşilor lui de escapadă.

– Şi voi sunteţi plecaţi cu sorcova? îi întreabă. O să zburaţi la întâmplare peste un petic de teritoriu, sperând să vă reperaţi prietenul! E prima oară în căţeaua asta de viaţă când aud o gugumănie de asemenea nivel.

Jérémie, care ştie că grasa de matroană are dreptate, murmură:

– Credeţi că, dacă am fi rămas la Paris, am fi avut mai mult şanse de reuşită?

Tonul, mai mult decât obiecţia, o înduioşează pe buna grăsană.

– Jefferson e cel mai bun pilot de elicoptere din provincie, dar când o să-i povestiţi că sunteţi în căutarea unui prieten „undeva, în Marele Nord", o să râdă de-i vor sări nasturii de la bretele. Ascultaţi, cercetaşi ai Franţei, am un sfat pentru voi. Nu sunt sigură că e bun, dar ştiu că rău nu e: mergeţi să-l găsiţi pe părintele Lendeuillé[32]. E un tip fără pereche. Un pustnic, un înţelept. Mi-aţi vorbit adineauri de un vrăjitor; ei bine, şi el trebuie să fie unul, în felul lui. Vede lucruri de dincolo de lucruri, cum s-ar zice. Faptul că şi-a

[32] *L'endeuillé*, „îndoliatul" (n. tr.).

petrecut a doua jumătate a vieții îj pădure, urmărind vânatul şi gândindu-se, i-a ascuțit spiritul. Luați Jeepul din hangar şi porniți-o pe drumul care trece prin fața pompei de benzină. Mergeți vreo zece kilometri, până veți zări o cabană mare de bârne, plină împrejur de câini răpciugoşi. Aveți grijă de fundul vostru. Şi mai ales nu dați cu pietre după javre, altfel bătrânul vă va alunga cu focuri de armă. O să-i intrați în grațiii doar lăudându-i potăile.

Se mai gândeşte o țâră şi declară:

– N-ar fi cazul să mergeți în trei, asta l-ar indispune. Cred că domnul (şi-i atinge umărul lui Jérémie) ar trebui să se ducă singur; omul nostru îi adoră pe negri, fiindcă a foct, cândva, misionar în Africa.

– A, e popă! exclamă Béru.

– De asta îi şi zic *părinte,* grăsuțule. Dar a părăsit ordinul religios de multă vreme – sau mai degrabă ordinul l-a părăsit, fiindcă îi umflase tărtăcuța unui cardinal african.

– Mulțumesc de sfat, o să-i fac o vizită acestui sfânt irascibil.

– Nu cumva ai şi o a doua sticlă din acest excelent muscadet? imploră César Pinaud.

– Doar n-o să-mi beți toată rezerva, promite patroana.

Béru, de câteva clipe gânditor, declară peremptoriu:

– Ştii ceva, puicuțo? Cât timp Tataia o să dea peste cap poțiunea lui magică, eu tare ți-aş face o mică zburătăceală de agrement în jurul cozii lui Mandea. Neşte pistoale şi un bucălat ca ălea de le văz acuma e păcat să laşi să se piardă.

Grasa gângureşte, pe jumătate stingherită, pe jumătate bine dispusă:

– E un veritabil obsedat nenea ăsta!

– Mai mult decât îți închipuieşti, rânjeşte Umflătură. Dacă ai binevoi să-mi arăți drumul la apartamenturile tălică, frumoasă prințipesă, rişti să-ți pierzi controlul selfului impropiu cât ai zice... ştii mata ce.

*

Domnul Blanc aude de departe un hămăit de haită. Încetineşte. Drumul, mai mult o potecă tăiată prin pădure, descrie o curbă în jurul unui lăcuşor cu ape cenuşiu-de-plumb, întărite de ger. Casa de bârne se înscrie într-un capăt de luminiş. Cabana mea din Canada! E bine, din când în când, să-ţi confrunţi cromozomii; liniştitor. De atâta mitocosit prin cosmic, simţi nevoia să te încălzeşti la focul ideilor primite.

Câinii de toată mâna (dacă pot zice) se rotesc în jurul construcţiei: de cei zdraveni, de cei mici, de cei galbeni, de cei negri, de cei albi, de cei cu colţi infernali, de cei cu ochi roşii, de cei cu ochi ceacâri, de cei cu coadă, de cei fără coadă, de cei cu urechi derpte, de cei cu urechi atârnânde. Şi toată chestia asta latră de-ţi sfâşie timpanele. Cei amabili din fire urmează exemplul celor feroci, cum se întâmplă şi la oameni.

Deşi prevenit, Jérémie se simte absolut intimidat. Nu credea că va avea de a face cu nişte câini atât de numeroşi, nici atât de rebarbativi. De obicei, el întreţine bune relaţii cu lumea canină, cum spun scriitorii care dispun de talent căcălău. În ciuda mirosului său de negru, pe care potăile occidentale îl denunţă cu mare zarvă, ştie să le vorbească, să-i calmeze cu liniştea lui, să-i seducă prin amabilitate. Dar aici! O, cerule mare! Ăşti sunt prea numeroşi. Câţi? La fel de greu de numărat ca o recoltă de pui de găină.

Aşa că opreşte Jeepul la câţiva metri de intrare şi claxonează. Uşa se deschide şi în cadrul ei îşi face apariţia un tip bizar. Un uriaş cu ciuf alb, care seamănă cu regretatul Lee Marvin. Poartă pantaloni de velur şi cincisprezece pulovere suprapuse, atât de trenţăroase încât are nevoie de toate pentru a reconstitui unul şi ca să nu i se mai vadă pielea. Îl priveşte pe Jérémie cu un aer deloc fericit, apoi, la constatarea negritudinii lui, un zâmbet vag îi găureşte barba îmbelşugată.

– Salut, băiete! zice. Ce cauţi în ţinutul ăsta blestemat?

– Aş vrea tare mult să vă vorbesc, răspunde domnul Albicios.

– Cum ai aflat că exist?

– De la patroana barului de pe heliport.

– A, Marie-Bufleta!

Vine spre vehicul, domolind cu gestul şi cu vorba ardoarea belicoasă a haitei.

Părintele Lendeuillé îi deschide el însuşi portiera nouvenitului. Apoi îi întinde o mână care ar putea sluji drept stor la un hublou de avion.

– De unde vii, fiule?

– De la Paris.

– Nu-mi spune că te-ai născut în Parc Monceau!

– Am văzut lumina zilei pe malurile râului Senegal.

– Atunci eşti musulman?

– Nu, părinte, catolic!

– Catolic-păgânist râde înaltul bătrân, cunosc!

– E important? întreagă cu inocenţă Jérémie.

Celălalt îi dă o palmă pe spate.

– Important e să-i dai o şansă lui Dumnezeu, fiule. Şansa săracului, ca la mesele de odinioară.

Şi îl duce la el în cabană. Jérémie merge cu poponeaţa încleştată din cauza celor optsprezece boturi nemulţumite care i se lipesc de compasuri şi de rotunjoare. În colibă, o căţea care tocmai a fătat îşi alăptează căţeii. Un godin de fontă refistolat, lăzi, o grămadă de piei, bidoane de toate soiurile, un tablou reprezentându-l pe Iisus în plin drum al crucii, un dulap fără uşă debordând de toate felurile de bunuri mai mult sau mai puţin alimentare. Pe urmă un fotoliu şi două taburete. Jérémie ia cunoşştinţă de acest sărman talmeş-balmuş. Îl surprinde un ceva pe care nu-l poate defini imediat, dar gata, îşi dă seama: muzica! Grea. În cătunul lui, lumea e inclinată mai degramă către tam-tam decât către *A*

cincea, dar el e suficient de cultivat, muzicalmente, ca să identifice un Bach.

Valurile de armonie ies dintr-un enorm radiocasetofon fixat pe perete cu două mari cuie de lemn. Părintele Lendeuillé îi surprinde privirea şi se duce să stopeze caseta.

– Vrei o gură de rom, fiule? E o marotă pe care am adus-o din Antile.

Jérémie înţelege că ar mâhni-o pe gazdă dacă refuză. Părintele îi toarnă o jumătate de pahar de lichid auriu, al cărui simplu miros îi întoarce stomacul domnului Blanc, căruia nu-i place alcoolul. Ciocnesc în forţă, de să spargă paharele.

– Dă-i drumul, fiule, te ascult.

Bătrânul ia unul dintre căţei, care abandonase mamela golită, şi îl ţine la piept, în căldura puloverelor suprapuse.

Atunci, devenind încrezător şi cu mai multă limpezime, domnul Blanc povesteşte amănunţit întâmplările recente. Nu-i e ruşine să raporteze cuvintele socrului-vrăjitor. Îşi exprimă convingerea că amicul lor San-Antonio încă trăieşte şi că ese află în pericol, undeva într-un povârniş din Marele Nord. Îi împărtăşeşte bătrânului propriile sale deducţi. Vocea îi e gravă, debitul sobru, elocvenţa asigurată. Părintele Lendeuillé ascultă, returnându-şi câte o duşcă de rom în pahar înainte ca acesta să se golească. Din când în când eructează şi asta e singurul lui răspuns sonor.

La sfârşit, Jérémie tace. Bătrânul merge să caute în dulapul talmuş-balmeş un al doilea flacon de rom. Domnul Blanc profită de ocazie ca să-şi golească stacana într-o gheată oportună de lângă el. Părintele Lendeuillé îşi reia locul în fotoliu şi destupă cu dinţii noua sticlă.

– Ai noroc, băiete, declară. E de ajuns să te vadă omul, ca să înţeleagă imediat că Domnul te simpatizează. Ai o mutră de „protejat".

Jérémie zâmbeşte cu o fericire spontană, simplă şi adevărată.

– Ştii de ce ai noroc, fiule? reia fostul misionar.

– Nu, recunoaşte Jérémie.

– Ai noroc fiindcă, deşi trăiesc ca un pustnic – sau, probabil, tocmai din cauza asta –, ascult radio cât e ziua de lungă.

– Într-adevăr? ace negroteiul, neştiind ce altceva să zică, aşa cum se întâmplă de obicei.

– Povestea cu avionul am urmărit-o atent. Trăiesc departe de lume, dar continui să mă interesez de soarta semenilor mei, băiete.

– Din milostenie creştină, părinte? întreabă politicos Jérémie.

– Nu, băiete, din simplă curiozitate. Sunt cu toţii atât de proşti şi de vulnerabili, şi totuşi atât de vanitoşi, încât bucuriile şi nenorocirile lor nu mă pot lăsa indiferent. Dar, revenind la zborul Swissair, într-un buletin de ştiri s-a anunţat că avionul a încetat să emită semnale în timp ce survola Labradorul şi că s-au efectuat cercetări. După care, peste mai multe ore, s-a declarat că tot nu se ştie nimic despre aparat. Şi că se continuă căutările. Se are în vedere chiar eventualitatea ca avionul, defect, să se fi scufundat în vreun golf sau vreun lac. Târziu, noaptea, un foarte vag comunicat declară că nişte muncitori lucrând la un baraj în Ţara lui Baffin ar fi auzit zgomotul unui avion, dar plafonul jos al norilor nu le-a îngăduit să-şi dea seama dincotro vine. A doua zi, nişte vedete de coastă repereză epava în largul insulei Terra Nova. Avionul e identificat oficial.

Jérémie se fereşte să-i amintească bătrânului că toate astea i le spusese şi el, în expunerea sa, cu deosebirea că nu fusese la curent cu mărturia „barajiştilor". Bunul părinte Lendeuillé continuă:

– Cu zece minute înainte să vii să mă vezi, fiule, s-a spus la ştiri că timpul nefavorabil face ravagii pe insula Axel Heiberg, cea mai nordică din Canada, întrerupând orice

legătură cu grupul de specialişti ce extrag un nou mineral al cărui nume l-am uitat dar care va revoluţiona tehnica nucleară.

Şi fostul misionar cu cincisprezece pulovere hărtănite şi cu nouăsprezece câini feroci tace şi-şi serveşte o nouă duşcă de răchie.

– Ţie nu-ţi mai dau, că îl arunci! face bunul bătrân. Şi încă în ghetele mele! Nu le prea ai cu ruşinea, fiule!

În această clipă crucială, domnul Blanc regretă că e negru şi că nu poate roşi în măsura în care doreşte. Dar părintele Lendeuillé nu întârzie asupra unor atare fleacuri.

– Raţionăm? propune el.

Jérémie încuviinţează (uite-aşa de tare!).

– Băiete, de ce ar înceta un avion să emită, continuând totuşi să zboare? Fiindcă nişte răufăcători l-au luat sub control, nu?

– Exact! aprobă inspectorul Blanc.

– De ce nişte piraţi ai aerului ar pune mâna pe un avion de cursă lungă deasupra nordului Canadei? În general, ei acţionează astfel pentru a exercita un şantaj şi operează la o distanţă rezonabilă de un ţinut susceptibil să-i primească, O.K.? Or, genul ăsta de ţinut nu există pe continentul nostru. Eşti de acord, băiete? Sau ai altă părere?

– Absolut de acord, îl asigură cu însufleţire Jérémie.

– Acum vom face nişte raţionamente de o fantezie de-a dreptul delirantă, dar trăim într-o lume unde există orice, unde totul are loc, unde nimic nu e imposibil. Să presupunem că nişte aventurieri aflaţi în solda unei naţiuni dornice să-şi însuşească minereul de rahat despre care îţi vorbesc (un nu-ştiu-ce 14 mi se pare – o chestie de soiul ăsta!) pun la cale o operaţiune nebunească. Într-o primă etapă, expediază la faţa locului un comando care ajunge pe Axel Heibarg cu un avion particular şi curăţă locul. O echipă de mercenari de meserie împotriva unor tehnicieni cumsecade face curat foarte repede.

După care şmecheria e să transporte minereul. Un jet de mici dimensiuni nu e de ajuns. Atunci...

– Da, am înţeles! îl asigură domnul Blanc. Un al doilea comando pune mâna pe un aparat de linie, un DC 10 în speţă, începe prin a-l neutraliza pe radiofonist şi sileşte echipajul să-l ducă pe faimoasa dumneavoatră insulă. Are posibilitatea să aterizeze acolo?

– Bietul meu băiat, se găsesc prin partea locului întinderi de gheaţă de te ia cu ameţeală, şi netede ca în palmă! Comandoul numărul 2 goleşte calele avionului de cursă lungă de bagajele cu care sunt umplute, în timp ce comandoul numărul 1 aduce minereul – care trebuie să se afle în containere, fiindcă nici discuţie să fie prelucrat la faţa locului.

– După care avionul pleacă iar, lăsându-şi pasagerii pe banchiză?

– La ce le-ar mai folosi piraţilor, de vreme ce aceştia nu urmăresc nici un şantaj? A, probabil vor fi păstrat vreo câţiva, ca să dispună de monedă de schimb în caz de nevoie.

Domnul Blanc gândeşte de i se taie răsuflarea.

– Două obiecţii! murmură apoi.

– Dă-i drumul, băiete!

– Carburantul. Nu s-ar fi putut realimenta pe insula dumneavoastră pustie!

– De unde ştii? Există, fatalmente, o rotire a avioanelor, pentru a asigura legătura cu muncitorii. Şi care au nevoie de de toate: materiale, hrană, kerosen. A doua obiecţie?

– Prietenul meu San-Antonio, răspunde încetişor Jérémie. Nu e omul care să înghită o deturnare de avion fără să reacţioneze.

– Şi cine-ţi spune că n-a reacţionat?

– Dacă ar fi făcut asta, ar fi mort. Or, socrul meu îl vede trăind.

Lendeuillé zânbeşte cu tandreţe şi-şi trece cazmaua barosană prin părul cu arcuri al domnului Blanc.

– Vei obţine totul, fiindcă ai credinţă, fiule! îl asigură răspopitul. Dumnezeu nu se dezinteresează de oamenii ca tine.

MULȚUMESC CĂ EȘTI PĂROS!

– Ce spune? întreabă Bérurier care, deși era convins de contrariul, nu înțelege engleza.

– Că suntem niște poponari, traduce domnul Blanc.

– Și dacă i-aș servi peste fleancă un kil de carne cu os, ce-am ajunge?

– Niște răposați, fiindcă și-ar pierde cunoștința iar elicopterul ar cădea ca un găinat.

Convins de justețea acestui raționament fără cusur, Grasul mormăie:

– Și de ce cap-de-puță ăsta ne face poponari?

– Spune că facem un lucru nebunesc.

– Și de ce mi ți l-a acceptat dacă e așa de zărghit? Fincă mister Pinuche i-a pasat un pachet de mălai atâta de monumental, că la întoarcere prostănacul ăsta are să poată să puie pe picere întreagă companie de coleoptere.

Celălalt continuă să bodogăne, ba chiar să blameze.

– Ce zice? o ia de la început Bérurier, înfofolit în blănuri dar care a ținut să-și păstreze pe dovlecel bătrâna ciupercă de luptă.

– Zice că, admițând că putem ajunge pe insula Axel Heiberg, dacă nu găsim acolo carburant, n-o să ne mai putem

întoarce.

Maiestatea-Sa ridică din umeri.

– Neica ăsta mă scoate din. Vrea şi untul, şi banii pentru unt, ceea ce nu-i corect, tipule. Spune-i asta din partea mea. Mai avem mult?

Jérémie îi pune pilotului întrebarea, care pilot o dă iarăşi în bombăneală.

– Ce zice?

– Zică că, dacă ne grăbim, n-avem decât să mergem pe jos.

La chestia asta, Grasul se montează. Foarte departe în mânii congestive, înverşunate şi vasculare.

– Să ştii că iese cu păruială, negroteiule! Dobitocul ăsta, pilot-nepilot, o să fac să-şi înghiţă fasolele. Şi eu care mi se dăduse asigurări că canadienii e oameni de treabă, mersi frumos!

– Nu e canadian, ci american.

– A, bine! Atunci toate se esplică. Găozarii ăia lumea îi crede sempatici, dar nu egzistă mai mari nasulii ca ei! Îţi jur că-i aranjez o castană când o să ajungem pe pământ. Să te laşi cârâit de un gorobete care-şi fâlfâie prin izmene un năsturel de copil de trupă e inadmisibel.

– Ce te face să crezi că e dezarmat sexual?

– Ştiu eu ce spui, tipule!

Îşi mai rumegă ranchiunele, apoi deodată:

– Ştii că am vrut să mi-o fac pe negustoreasa din aeroport? Ei bine, bătrâne – cu neputinţă!

– N-a vrut?

Grasul se indignează:

– Ei, n-a vrut! Nu mă cunoşti, Jéjé! Trebă să ştii, o dată pentru toate dăţile, o chestie: când Alexandre-Benoît îşi pune ochii pe o dameză şi-şi despachetează marfa, cucoanele cade pe spate, punct şi de la capăt!

Modestul ridică din umeri:

– Adevărul e că n-am pututără. Marie-Dolofăneasa degeaba e tare în chestie de gabarit, că are bipoaşca doar cât o păpădie; malformanţă genitală. Îndată ce mi-a văzut ciomagul, a fost categorică: „Ei bine, bădie, poţi să-ţi împachetezi la loc scula. Chiar cu o cutie de vaselină şi nişte leviere n-aş fi în stare să-ţi asumez măcar cinci centimetri. Căci sunt strâmtă ca trecătoarea Fier." „Atunci, am deplâns-o, nu poci să-ţi găseşti niciodată calapod la papucul tău?" „Rareori. După răposatul, l-am aflat numai pe aviator, Jefferson, să mă deverseze."

Şi Bérurier jubilează arătând spre driverul elicopterului, care poartă o geacă groasă, de piele îmblănită, pe care a fost pictat un vultur cu aripile întinse.

– Aşa că pricepi, Jéjé, că Bimbirică ăsta n-are dreptul să se dea mare, cu tot animăluţul de pe spinarea lui!

*

Şi tocmai că, o, ironie, la mai multe sute de kilometri de acolo, San-Antonio cel Fabulos (în spaniolă *El Fabuloso*) evocă şi el o fofleancă strâmtă, exact precum cumătrul lui, Béru. Umblând prin zăpada scârţâitoare, priveşte micuţul, deliciosul, nemaipomenitul poponeţ al lui Margret.

Gândindu-se la Marie-Marie!

Uite aşa este existenţa; da, atât de fetidă pe cât ţi se înfăţişează în aceste pagini deşucheate. Nu altfel! Şi dacă faimosul, fumegosul evocă o păsărică ondulând la un metru de el, o face ca să-şi fixeze gândurile, să nu le lase să rătăcească pe oceanul deznădejdii. Fuga e o osteneală. Renunţarea un flirt cu moartea. Să-ţi păstrezi cu orice preţ ideile strălucitoare, ideile călduroase.

Uite-l pe Antoine cum evocă piţipoanca delicioasă a lui Margret şi pe cea mai dezinvoltă şi olecuţă vorace a Selmei. Şi merge în urma muştiucului său copleşit, susţinându-l pe vicleanul aflat în pericol.

Când am ieşit din peşteră, am constatat că nu mai ningea. Noaptea era atât de luminoasă, încât semăna cu o zi fără soare. Ne-am uitat cu toţii la ceasuri. Cu mici diferenţe, ele erau unanime în a proclama orele trei şi douăzeci. Ne-am reluat marşul, în ciuda protestelor lui Aloïs care voia să-l lăsăm acolo, la adăpost. I-am servit teoria cum să un om în mers îi e superior unuia culcat. I-am mai semnalat că furtuna încetase şi că în cele din urmă vom găsi zona de extracţie a filliuzului 14 expandat. Nu avea decât să se sprijine de braţul meu, ca o tânără mireasă la ieşirea din biserică.

Răsuflând greu, el bombănea: „Ei bine, de sănătos se poate spune că eşti sănătos. Să le mitocoseşti pe fetele astea când crăpăm cu toţii de frig şi de foame, pe cinstite că ar trebui să-ţi laşi biluţele moştenire ştiinţei."

– Păi tocmai, am încuviinţificat, pentru ca ştiinţa să le poată studia cu microscopul tihnit, trebuie să mi le salvez. Împreună cu ale tale.

– Nu vorbi de ale mele, ticălosule! După ce le-ai făcut!

Începuse să mă tutuiască; faptul că mă văzuse ciocănind abolise graniţele bunei-cuviinţe. Eu eram îngrijorat că, la trezire, nu-i zărisem pe nici unul dintre pasagerii din ariergardă şi nici vreo urmă a trecerii lor. Încercam să rememorez drumul anevoios pe care-l străbătusem; nicăieri, până să ajungem la peşteră, nu descoperisem vreun loc convenabil unui popas. Nefericiţii trebuia să fi murit îngheţaţi; dar la ce bun să te cufunzi în disperare?

Aşa că mă agăţam (dacă pot spune astfel) de blănita lui Margret. Trebuie să fi fost de un drăguţ blond care-i şedea bine, dar nu avusesem posibilitatea să mă asigur de asta în mod oficial, la lumina frugală şi fugace a lanternei.

Am mers timp de trei ore. Să cobori e mai dureros decât să urci. Ai impresia că papainoagele ţi se înfundă în bust şi că devii, binişor, pitic pe măsură ce te deplasezi.

În sfârşit, ziua adevărată îşi face apariţia. Dintr-o dată, ca

atunci când deschizi obloanele unui perete de geamuri; atunci constați că lumina care preceda gestul cu pricina nu era lumină adevărată, ci numai un proiect.

Margret, care mergea în frunte, s-a oprit brusc. Şi a strgat:

– *Look!* arătând către vale.

Atunci ne-am dat seama că aceasta din urmă era aproape. Ne despărțeau de ea vreo trei sau patru kilometri. Un fel de fericire arzătoare m-a muşcat de pântece. Steaua mea bună, din nou! Dar ceilalți?

I-am zis vicleanului:

– Vezi bine, tontule, că trebuie să umbli! Inerția înseamnă moarte.

El a răspuns:

– Puțin îmi pasă!

Dar plângea ca un puştan. Mi-a lăsat brațul ca să-mi pună mâna pe umăr. Mi-am dat seama că simțea nevoia să mă îmbrățişeze bile-mari. Cele două damicele rămâneau imperturbabile. Scandinavele ăstea nu reacționau omeneşte decât lustruind bastoane. Atunci se îndepărtau o țâră de calmul obişnuit. Altfel – mai rău ca maiorii britanici în clubul lor gagicile!

Am început să grăbim pasul. Pietrele fărâmițate ne lunecau de sub picioare, în ciuda stratului de zăpadă.

Peste un ceas, eram pe teren plat. O câmpie mohorâtă ca un film de Marguerite Duraille[33]. Licheni, tufe de una-alta, bolovani, întinderi de gheață. Deloc plăcut. Trebuia să o luăm la stânga, la dreapta ori să mergem înainte?

Selma a declarat:

– Filliuzul 14 se extrage din stâncă; deci filonul se află în coasta muntelui.

Bine zis. Ne mai rămâneau două posibilități: dreapta şi

[33] Marguerite Duras, cunoscută romancieră şi scenaristă. *Duraille*, dură, dificilă (n. tr.).

stânga. De data asta, Aloïs şi-a adus contribuţia:

– Trebuie să măturăm zăpada, ca să dăm de urmele maşinilor.

Deloc proastă inspiraţia. Oul lui Columb!

Ne-am pus pe treabă. Fără unelte, mă rog frumos. Îngheţaţi de jos până sus cum eram! Şi, colac peste ce-am vorbit, zăpada proaspătă se întărise. Asta da sinecură, căzătură!

Am luat o piatră turtită ca să râcâi. Şi am făcut-o cu asemenea ardoare, că n-am mai simţit frigul şi peste puţin timp eram tot o apă.

– Într-acolo! am exultat, arătând spre dreapta.

Ne-am reluat mersul.

*

– Ce zice?

– Zice că va rămâne în pană de benzină, traduce domnul Blanc.

– Curând?

– Nu mai are decât jumătate de oră de autonomie.

– Totuşi

Pinaud, care dormise aproape tot timpul parcursului, îşi înăbuşă un căscat cu mâna înmănuşată în blană.

– De ce nu mergem spre barăcile alea? se informează paşnic comanditarul expediţiei.

– Care barăci? întreabă domnul Blanc.

Puţică întinde degetul către un lanţ muntos.

– Cele pe care le zăresc într-acolo!

Jérémie sondează orizontul şi nu întrezăreşte decât masa impunătoare a muntelui.

– Nu văd nici o baracă.

– Tataia e încă adormit, protestează Umflătură. Are în felinare sirop de soilit.

– Ba deloc. Voi sunteţi orbi! protestează efemerul. Văd o carieră şi barăci. Sunt... cinci la număr. Una mare şi patru mai

mici. Şi o antenă radio înaltă.

Bérurier mănâncă spaţiul cu enormele lui bulboaşe injectate de vin.

– Eşti ţăcănit, César! Nu-i niciun canci!

Dar Pinouchet se însufleţeşte:

– Spuneţi-i pilotului să dea fuga în direcţia aceea, acum ne depărtăm!

– Pilotul, mormăie Béru, e sictirit, fincă rezervorul de ceai sună a gol.

– Tocmai, e o nebunie! strigă Pinaud. Please, my dear Jefferson, go to the right quickly!

Jérémie îi vine în ajutor lui César ca să-i poruncească subdotatului. Îi explică precum că prietenul lui „vede" o tabără în dreapta. Celălalt se benocholbează şi declară că sanchi. Aşa că nu-i ia în considerare. La care César Pinaud se supără. Zică că, de sus, are o acuitate vizuală de două ori superioară celei a unui om dotat cu o vedere excelentă. E un har al familiei. Tatăl lui era observator într-un balon captiv pe timpul războiului din '14-'18. Domnul Blanc parlamentează cu pilotul. Îl face să-şi dea seama că, de vreme ce nu-i mai rămâne decât douăzeci şi cinci de minute de zbor, de ce să nu se încreadă în Pinaud?

În cele din urmă, Jefferson cedează, blestemându-l pe moşneag pe care îl consideră mai ramolit decât un decan de azil geriatric şi că ce i-o fi venit lui să accepte o cursă atât de nebunească, mama dracilor! Nişte plecaţi cu sorcova, care de care mai sărit de pe fix!

Elicopterul continuă să macine aerul glacial, timp de vreo zece minute. Apoi nea Jefferson, cu vulturul lui jumulit în spinare şi muia de roşcovan, sloboade o înjurătură. S-a benoclat în depărtare cu benoclul şi, dracu' să-l ia de moş, dar e adevărat că acolo se află o tabără! E buimăcit. De unde păcatele şi-a făcut rost de o vedere atât de babană bătrânul babalâc? Seamănă cu un condor năpârlit, se pârţâie în neştire,

e tulbure peste tot şi pare gagarisit de să se scape în izmene – dar distinge indiscernabilul. Singurul hâc: vor avea destulă zămârcă pentru a ajunge la tabără? Stă cu ochii pe cadranul rezervorului.

– Când se va aprinde, îi avertizează pe ceilalţi, va trebui imperios să aterizez.

– Ce zice? se nelinişteşte Béru.

Jérémie, încordat, alungă întrebarea ca pe un roi de muşte râvnind la o tartă cu fragi.

Aparatul se apropie de barăci. Totul în jur e pustiu. Nici un semn de viaţă.

Pinaud face observaţia. Există nişte maşini puternice, ale căror fălci de rechin sunt gata să muşte din muntele deja marcat de o masivă sângerare, dar cucu le acţionează. Dintr-un coş iese fum. Mai multe vehicule sunt grupate sub un hangar. Bătrânul Pinuche îi asigură că vede nişte butoaie prevăzute cu pompe: kerosen, probabil?

Zăpada (nu trebuie să scap clişeul) aşterne un soi de linţoliu peste tabără.

– Ura! exclamă Jefferson.

Becul roşu al carburantului începe să palpite, dar elicopterul aproape a ajuns la tabără.

*

– De data asta, sunt sleit, mă asigură vicleanul. Plecaţi fără mine. Dacă descoperiţi nenorocita aia de tabără, trimiteţi pe cineva încoace; poate, cu nitel noroc, voi mai fi în viaţă.

Nu mai e cazul să-l îmbărbătez, e cu adevărat dus amigo; şi nu numai el – Selma s-a prăbuşit la rându-i. Trebuie să spun că e aproape două după-amiază. Am mers vreme de unsprezece ceasuri, practic fără pauză, cu burta absolut goală, abia dacă am luat în gură niţică zăpadă, din când în când, ca să ne hidratăm.

– Foarte bine, zic, o să vă lăsăm aici. Luaţi pardesiul meu şi culcuşiţi-vă lângă pietrele astea. Mai ales nu uitaţi să

beți.

Aloïs oftează:

– Am mai văzut oameni sănătoşi, dar ca tine niciodată. Eşti o excepție, băiete! S-ar spune că, pe măsură ce mergi, capeți şi mai multă putere.

– Mă prefac! rânjesc la el.

– Poate, dar trebuie să-ți şi iasă. Hai să-ți spun ceva, amice.

Mă trage la adăpost de urechile feminine, deşi se pare că norvegiencele nu pricep franceza.

– Dacă am înțeles bine, eşti caraliu, nu? şuşoteşte.

– Niţel, da. De ce?

– Şi eu.

– Poftim?

– În sfârşit, să spunem că lucrez în branşă. Aparțin serviciilor de securitate canadiene. Eram însărcinat să asigur paza generalului Boniface Chapedelin, la Bruxelles.

Auzi, tipul m-a năucit!

– Cred că în privința asta n-ai câştigat rața! rânjesc.

– Nu, recunoaşte Aloïs. Când a avut loc atentatul, n-am putut interveni. Cel puțin însă am o pistă.

– Ce pistă?

– Dacă-mi dai voie, asta îi priveşte doar pe superiorii mei.

– Dacă şi tu îmi dai voie, te rog să observi că nu-ți ceream nimic, amice!

– Atunci nici n-o face. Pur şi simplu, dacă ajungi în acea tabără-fantomă sau în orice alt loc dispunând de un radio, previno cu prioritate autoritățile canadiene că viața prim-ministrului e în pericol. Anunță-i din partea mea. Numărul meu de cod e B.H. 141. Pot conta pe tine?

– Dacă mă însărcinezi cu acest mic comision, eşti deja convins că da.

El încuviințează. Îi strâng caraba.

– Dacă ți-e prea frig, riscă o mică hâțâneală cu Selma! îl sfătuiesc. După cum ai văzut, se dă în bărci după genul ăsta de sport.

– Uiți de măslinele mele cât dovlecii!

– Decât să lipsească, mai bine să prisosească! glumesc.

Dar butada mea nu-l face să pufnească în râs, așa că o iau pe Margret pe după mijloc și ne continuăm drumul amândoi. Doar întorcându-ne din timp în timp, să le facem bezele tovarășilor noștri epuizați.

*

– E cineva aici? face Mamutul, împingând ușa.

Descoperă un fel de dormitor, cu șase paturi de fier bine orânduite. Dulapuri individuale, o mare masă comună înconjurată de taburete, pe pereți postere cu gagici dezbrăcate. Printre ele, o hiperobeză, cu care ai putea face dragoste între cutele de grăsime! Béru admiră damele, întârziid asupra blondelor marilynmonroene, a negreselor stil panteră care, aplecate în față, te privesc printre picioarele desfăcute, ca și a gros-planurilor de sexe femeiești căscate cu amândouă mânile de către amabilele lor proprietărese cu unghii carmin sau roz-pal.

Tăcere.

– Nu, nu e nimeni! constată Grasul, vorbindu-și lui însuși personal.

Jérémie, care iese din altă baracă, îi strigă:

– Nu e nimeni!

Iar Jefferson, pilotul, pe spate cu vulturul lui de doi biștari, urlă din pragul celei de-a treia:

– Nobody!

Cei trei gorobeți pare că turnează o nouă versiune din *A fost odată la vest de Eden*. Nu mai lipsește decât trappeurul Pinaud. Și uite-l și pe mesirele cel preabogat. Ieșind din clădirea principală. De o manieră fleșcăită, plutitoare. Face doi bieți pași prin zăpada proaspătă și se prăbușește, fără

cunoştinţă.

Atunci ceilalţi se reped şi îngenunchează, precum în jurul lui Iisus din creşă cei trei regi magi. Cu Jérémie, tocmai că iluzia e totală. Pinuche e palid, cu buzele strânse, nu leşinat de tot, ci năuc, cu mecla unui proaspăt operat care trece prin sasul reanimării.

Scumpul bătrân şi-a abandonat aerul măreţ şi se arată bolnăvicios, flatulent, sărmănel.

– S-ar zice că vrea să vorbească! notează Béu. Ce vrei tu să spui, Césarpion?

Fosilizatul îşi flutură genele.

– Ştiam eu: vrea să vorbească! Şi ce spui tu acolo, biet Puţişor?

Privire disperată a lui Pinaud, ca să-şi marcheze pierzania.

– Te-a bumbăcit careva? insistă Grasul.

Privire negativă.

– Dar e o chestie nasoală în cocioaba aia?

Afirmativ.

– Cam ce?

Mutism.

– Mă duc să văz! declară Goliat.

– Nu! Nu te duce! exclamă Jérémie, alarmat de expresia Strămoşului.

Bérurier cel Viteaz frânează.

– Să nu ne îngrămădim, pledează domnul Blanc; pare să-i meargă mai bine şi în curând ne va putea spune.

Într-adevăr, Pinaud încearcă să-şi mişte buzele, în timp ce o tânguire nazală se străduieşte să se organizeze în coerenţă.

– E un pericol, Pinaud? întreabă domnul Blanc.

– Henmrrr! răspunde Descentratul.

Şi face un efort cumplit.

– Aaaaaaz! exclamă.

– Ia mai zi o dată! îi porunceşte Béru.

– Aaaz!

– Gaz! pricepe Jérémie.

Fericită fluturare de pleoape a comoţionatului. A uşurătului. Mesajul a fost transmis!

Negroteiul îi traduce lui Jefferson. Pilotul cu răpitoarea decolorată pare neîncrezător. Răspunde că e o aiureală şi că el se duce să vadă, la dracu', destul cu maimuţăreala. Asta o să-l înveţe minte să mai care, la capătul lumii, bătrâni aiuriţi. De ce nu şi în cosmos, dacă tot veni vorba.

În clipa când pune mâna pe clanţa uşii, Pinaud, pe care altruismul îl supravoltează, îşi smulge un „Nu-u-u!", care ar stopa şi o droaşcă de formula 1 lansată în plină viteză pe linia dreaptă a tribunelor. După care Strămoşul îşi recapătă uzul flecărelii.

– Sunt morţi cu toţii! zice, cu un glas erodat până la urzeală.

Béru, mai puţin prost decât vi se pare, dă ocol construcţiei şi începe să se chiombească prin geamurile duble ale rarelor ferestre.

– Mama dracilor! Într-adevăr, sunt răciţi! Ce trebuşoară, mămicule! Unu... doi... şase... zece, paişpe... şaptişpe! Şap'şpe inşi curăţiţi. Unii s-a prăbuşitără pe masă; cei mai mulţi. Alţii a căzutără de pe scaune. Trebuie că se conferenţiau. Şi atunci li s-a injecţionat un gaz cum nu se poate mai, ca naziştii în scrematorii. Sper că Puţă n-a avut timp să tragă o gură întreagă, cu mania lui nenorocită de se smorcăie toată ziua, mister Picătură-sub-Cartoafă.

Jérémie îşi cuprinde capul în mâini.

– Doamne, face, părintele Lendeuillé presimţise adevărul!

Şi îl pune pe Jefferson la curent cu situaţia.

Pinaud îşi reface un căpeţel de sănătate. Gazul, utilizat cu câtva timp înainte, trebuia să se fi evaporat parţial şi să-şi

fi pierdut din eficiență. Dar însă totuși Tăgârț-Tăgârță își curăță gâtița și scuipă ca un bătrân ofticos de altădată, într-un sanatoriu din Carpați.

În timp ce el își revine, companionii săi explorează tabăra. Și constată mai multe fapte importante: mai întâi că amițătorul radio a fost paradit, apoi că vehiculele grele, cu șenile, au dispărut (le-au rămas urmele pe solul hangarelor), împreună cu niște butoaie cu carburant (de pe panoul care le contabilizează, se poate constata că două treimi din stoc lipsesc). Dar de San-Antonio nici poveste și nici de pasagerii ipotetic debarcați. Cu excepția gazaților din baraca servind drept punct de comandă, nici picior de ființă în tabără, cu excepția unei pisici torcătoare, ghemuite într-unul dintre paturi. Cantina e bine aprovizionată și comportă rezerve de alimente care ar îngădui hrănirea Marii Armate (la duș, dat fiind că la întors era mai puțin numeroasă).

Jérémie își consultă cei doi tovarăși – și tustrei hotărăsc să plece în căutarea eventualilor robinsoni ai gheții; numai că, atuci când îl informează pe Jefferson asupra deciziei lor, vulturul le dă cu tifla.

– Auzi, negroteiule, îi declară bravului Jérémie, am râs destul până acuma. Eu unul îmi fac plinul și plec spre insulele Regina Elisabeta, după ce dau un mesaj radio ca să spun ce s-a petrecut aici. De altfel, era de mult timpul să dau alarma. Ar fi trebuit să încep cu asta. Aparatul de bord nu are o bătaie considerabilă, dar o să dau eu peste un radiofonist care să retransmită totul.

– Ce zice? se neliniștește Béru.

Domnul Blanc traduce.

– Puteam să pun pariu, declară Grasul. Găoază ăsta e un nesimțit.

– Propune-i zece mii de dolari, face bietul Pinuche.

Dar Jeferson răspunde că dolarii nu fac cât viața și că niciodată n-au încoțopenit un mort. El unul pleacă înapoi, și

ăia de vor să rămâie pe loc sunt liberi.

*

Chestia se petrece în chip ciudat.

Margret mergea. Încet, desigur; dar ce mai, deşi clătinându-se, mergea înainte. Pe urmă uite că se opreşte, bălăbănindu-se toată. E spectrală, cu buzele golite de sânge. Orbitele i s-au mărit şi alcătuiesc două scobituri ovale pe înălţime.

– Cred că am să mor, şopteşte.

Nu-mi mai rămâne decât să o prind şi să o lungesc pe zăpadă. Rămâne prostrată, cu ochii albaştri pierduţi pe cerul nordului. Într-adevăr, pare să intre în agonie mica (prea micuţa) păsărică. S-a depăşit până dincolo de extreme. Sau, cum se zice în cărţile frumoase, mai bine scrise dar mai plicticoase decât asta: a umblat prea mult la rezerve. A mers cât a putut de departe, fiindcă nu-i rămânea altceva de făcut, dar inexorabilul s-a produs: e la capătul puterilor. Îşi acceptă sfârşitul. E pe punctul de a muri.

Mă culc lângă ea, o strâng la piept. Îi murmur:

– O să ne odihnim, fetiţo. Cât timp va fi nevoie. Pe urmă vom face un ultim efort şi vom ajunge la tabără. Îţi jur!

Nu mai are putere să reacţioneze. Rămânem înlănţuiţi. Şi forţele mele (ultimele) mă părăsesc. O amorţeală dulceagă mă cuprinde. Un soi de lentă şi suavă paralizie. Un somn cosmic. Mă mineralizez. Nimic nu mai are importanţă. Existenţa e ca o horă de copii în juru unui foc de tabără, văzută foarte de sus. E mult de atunci.

*

Radiofonistul de la baza Grand Stanké ieşi în prag şi strigă:

– D-le sergent! Vă rog să veniţi imediat, tocmai captez un mesaj bizar.

Interpelatul, care făcea instrucţie de front, pe platformă, cu o grupă, ordonă „Rupeţi rândurile" şi porni cu paşi mari

către sala de comunicații. Era un zdrahon, cu niște pantaloni bufanți în partea de sus, care îi puteau îngădui să petreacă o lună fără a trebui să și-i dea jos ca să meargă la umblătoare. Fața îi era roșie, nasul coroiat, bărbia în formă de galoș și privirea înțepată.

– Ce se întâmplă, Red?

– Un pilot de elicopter, care tocmai a aterizat într-o tabără de pe insula Axel Heiberg, declară că toți ocupanții au murit, asfixiați cu un gaz.

– Ce înseamnă prostia asta, Red? Un netot care își face jucările cu un post de radioamator?

– Și-a dat coordonatele. E vorba de un aparat din Golful Renard-Clavel City iar pilotul se numește Sammy Jefferson. Totul pare O.K.

– Dă-mi-l pe dobitocul ăla... Aici sergentul Axel Mortimer, din Grand Stanké, ce aiureli ne înșiri, bătrâne?

La celălalt capăt al spațiului, o voce arțăgoasă începu să zbiere mai abitir decât sergentul, dând asigurări că Jefferson se săturase de cioaca asta. Acceptase o cursă nebunească, cea mai naspa din cariera lui de pilot, la cererea unui trio de *Frenchmen* plini de mangoți dar totalmente săriți de pe fix. Și apăruse la Axel Heiberg cu un rezervor în care nu mai era nici o linguriță de carburant; odată ajuns la șantierul de extracție a nu-știu-ce minereu de rahat, căzuse peste o hacatombă de nenici gazați, de să tot umpli un cimitir. Aparatura radio era distrusă, așa că el vorbea de la propriul său emițător. Și avea să-și facă din nou plinul, grație rezervelor înmagazinate în tabăra aia nenorocită, și s-o șteargă la iuțeală, cu sau fără franțuzi.

Red, radiofonistul, atinse mâneca sergentului și șopti:

– E adevărat că emițătorul de pe Axel Haiberg nu funcționează de două zile, domnule sergent.

Mortimer încuviință.

– Ascultă, bătrâne, îi zise lui Jefferson, o să le transmit

autorităților mesajul dumitale. Până atunci, rămâi la fața locului.

– N-ai decât să ți-o pui la păstrare în propriul dindărăt! bombăni vulturul palid. Eu m-am dus!

– Nu, bătrâne, n-am să mi-o pun la păstrare! urlă sergentul, care era oleacă ipohondru pe la colțuri. Când apari într-un loc burduşit cu răposați, aştepți venirea autorităților, până şi un retardat ştie asta. Dacă dispari înaintea sosirii lor, rişti nişte necazuri urâte.

Şi tăie în mod deliberat contactul, tăcerea părându-i-se mai convingătoare decât tot ce-ar fi adăugat.

*

Béru era, ca întotdeauna, partizanul manierei forte şi dorea să demoleze portretul lui Jefferson, invocând faptul că natura făcuse deja grosul trebii; înțelepciunea lui Pinaud îl opri să pornească pe acest drum nefast.

Furios, la închiderea legăturii rdio, Jéfferson îşi buclarisise aparatul, după care se dusese în cambuză să caute ceva provizii (conserve şi bourbon) înainte să se închidă într-una dintre barăci. Acum îi ura pe francezi până într-atâta, încât să nu-i mai poată vedea. Jérémie veni să-i bată în uşă, pretextând că vrea să-i vorbească, dar roşcovanul îi declară că, dacă vreunul avea de gând să intre peste el cu forța, îl va despica în două cu toporul de incendiu fixat pe perete, aşa cum un elvețian i-o făcuse lui Carol Temerarul. Şi, ca să-şi omoare timpul, destupă butelca de Four Roses şi începu să sugă sălbatic.

Pinaud, complet recuperat, umbla prin tabără, îndoit de mijloc, ceea ce îl făcea să pară şi mai bătrân. Cu haina lui de blană, care îi ajungea la genunchi, semăna cu un lup venerabil care ar fi hotărât ca, înainte de a da ortul popii, să învețe să meargă pe labele din spate.

Béru îl privea, posomorât, troscăindu-se şi el cu bourbon.

– Când mă gândesc că, probabil, Sana e aici, pe insulă, şi nesimţitul ăsta de pilot refuză să pornim în căutarea lui!...

– Totuşi noi o să pornim! declară domnul Blanc.

– Ce, ştii să mergi cu coleopterul?

– Nu, dar să conduc un jeep da. Şi în hangar sunt două.

Pinaud se întoarse tocmai când Jéjé scotea unul dintre vehicule, după ce pusese înăuntru o canistră de rezervă, alimente şi alcool. Şi nu numai că înţelese planul amicului său, ci şi spuse:

– Într-acolo au plecat.

Domnul Blanc era la volan. Pinaud stătea în picioare, ţinându-se de parbriz, fiindcă maşina era decapotată. Privirea lui de vultur sonda orizontul. Béru îşi lichida temeinic butelca de trăscău (ca să se încălzească, pretindea el, fiindcă se temea că răcise).

Automobilul de teren se zgâlţâia pe bolovani şi luneca pe porţiunile de zăpadă îngheţată. Cei trei vorbeau puţin. Frica de ireparabil le muşca pântecul. Simţeau că amicul lor, comisarul, se afla pe acel pământ ostil, dar tocmai prea marea ostilitate nu-i lăsa să spere că-l vor găsi în viaţă.

La un moment dat, continuând să conducă, Jérémie începu să plângă. Lacrimile îi tulburau vederea. Mormăi, mai mult pentru sine decât pentru colegi:

– Nu-l mai simt.

Avea înfricoşătoarea impresie că orice contact dintre el şi San-Antonio se rupsese, cam ca atunci când te surprinzi în flagrant delict de uitare, după moartea unei fiinţe dragi.

Şi Pinaud plângea, dar după cât se pare din cauza frigului pătrunzător.

Deodată îşi şerse ochii cu mâneca, fapt care îi spori necazurile, fiindcă îşi vârâse păr de lup în obloane.

– Mi se pare că am zărit ceva! dădu asigurări omul cu ochi de şoim.

– Ce?

– Un morman de haine. Dar poate fiindcă mă sugestionez.

Jérémie mări viteza. Béru scăpă sticla, al cărei conținut se răspândi în parte pe șlițul lui în delir.

– Una care mi-ar trage o ciocuială în clipa asta pot s-o asigur că se îmbată, rânji Cumsecadele.

Dar butada lui, deși excelentă și clasată de forța 4 pe scara Vermot, nu obținu nici un succes.

Tăgârțenie, cramponat de parbriz, și-a reluat atitudinea de pândar. Își apropie pleoapele fanate, își forțează privirea supradotată.

– Da, da! Sunt, într-adevăr, niște corpuri!

Distanța se diminuează. Acum cei trei prieteni pot vedea la unison.

– Un bărbat și o femeie îmbrățișați! anunță Puțică.

– În cazul ăsta, e fatalmente Sana! afirmă Alexandre-Benoît.

Ajung la obiectiv. Două trupuri țepene. Jérémie sare din jeep ca să se năpustească asupra perechii. Recunoscându-l pe comisar, scoate un răget. Pipăie.

– Mort! urlă.

Béru le readuce calmul.

– Stai să vedem, Negusule!

Și îngenunchează în fața amicului său. Își înnoadă mâna pe gâtul "Fabulosului", ca să-i găsească vena jugulară. Nu simte nimic. Atunci își freacă lăboiul dezmănușat ca să-și recapete astfel puțin din simțul tactil. Apoi o strecoară sub hainele comisarului. Închide ochii ca să se concentreze pe deplin, să nu riște să confunde bătăile propriei inimi cu acelea, ipotetice, ale inimii san-antoniene.

Ceilalți doi tac, înnebuniți de anxietate. Se aude un glas de dincolo de mormânt, acela al lui Pinaud, care se roagă:

– Doamne, dacă mai e în viață, Îți voi ridica o capelă.

Oriunde vrei, n-ai decât să-mi spui.

Îşi scoate haina de blană şi o pune pe comisar, apoi îi toarnă printre buze un firicel de tărie.

La rândul lui, Jérémie o palpează pe fată, pe care nu se poate împiedica să o admire. E superbă. Exact cum visează în nopţile de insomnie, când Ramadé face nazuri şi el trebuie să-şi ducă marafetul în garaj.

– Pentru ea s-a sfârşit, oftează negrul, şi de multişor, fiindcă e ţeapănă.

Pinaud se închină. Hotărât lucru, e în plină fervoare mistică.

– Domnul să-i aibă în pază sufletul care trebuie să fi fost fermecător, mumură el. Dar acum trebuie să-l salvăm pe Antoine cu orice preţ. Nu se poate să fi făcut atâta drum doar ca să ajungem prea târziu.

SĂ TRĂIEŞTI? DE ACORD, DAR LA CE BUN?

Se pare că m-au recuperat la ţanc. Fiindcă eram cu un picior în cosmos şi cu celălalt pe o coajă de banană. Şi am rămas inconştient mai multe zile, delirând prosteşte. Vorbind de Marie-Marie, de Félicie, de cei trei muschetari ai mei atât de iubiţi.

Aveam vedenii, prevedeam chestii. La început, a fost nevoie să mă dezgheţe cu aparatul de sudură – sau aproape. Apoi doctorul din Montreal, unde mă aflu în prezent (repatriat cu un avion sanitar), mi-a explicat că frigul fusese cât pe ce să mă omoare, dar că, pe de altă parte, mă ţinuse în hibernare; chestii de-astea. Lucruri de neînţeles, pe care numai doctorii pretind că le ştiu şi pe care tu te prefaci că le crezi.

O damicelă pieptănată în formă de ananas, cu ochelari şi cu un accent de Québec din telenovelele canadiene, stă plecată asupra mea. Şi zice:

– Crrred că-şi rrrevine în firrre.

După care culcuşul mi se întunecă, fiindcă legendarul trio se instalează în faţa augusteriei mele renăscânde. Trei personaje minunate: Portos (Béru), Athos în negativ (domnul Blanc), Aramis în „După cincizeci de ani" (Pinaud).

Scumpele fețe ale scumpilor de ei sunt scăldate în lacrimi scumpe. Şi toți gângăvesc într-un glas (sau într-o glastră):

– Sana!

Şi e o clipă mai abitir decât Declarația Drepturilor Omului, mai intensă decât atunci când micuța secretară din „Producția nebună", film porno de înaltă ținută artistică, reuşeşte să pitească o problemă în pitulice, una în ochiul de bronz, una în mestecătoare şi o a patra între bidoane. Da, clipa e superbă, rotundă, plină, strălucind ca soarele de la Austerlitz, aurit din nou cu foiță de aur şi frecat cu piele de căprioară.

Încerc să vorbesc. Şoptesc:

– Voi!

Şi întrucât sunt cu adevărat ei, ei afirmă că sunt chiar ei.

După care, chestia clasică:

– Unde mă aflu?

– La spitalul din Montreal.

– E grav?

Întrebare prostesc de egoistă, dacă aşa o fi. Eu, eu, EU! Mereu şi peste tot, în orice loc, în orice moment. Eu! E-U!

- Doar degetele de la laba la un picior nițel degerate, dar o să-şi revie.

Era Alexandre-Benoît.

– Plus o genuflexiune de piept, continuă el. Dar fincă eşti pus pe antibrotice, o să-ți treacă.

Contactul cu realitatea mi se întăreşte. Frânturi ale tragediei îmi revin în minte. Tulbure, ca înregistrările video de la un magazin. Dacă vrei să-l confrunți pe un hoț cu banda lui, poți să-ți iei bună ziua, având în vedere că totul seamănă cu un congres de stafii în ceață.

– Şi ceilalți?

O tăcere crispată, înfricoşată.

Tocmai în acea clipă tensionată, se deschide uşa. O

aromă de loţiune costisitoare îmi mitraliază nările. Şi se aprope un domn purtând o haină de blană cu guler de astrahan, o pălărie de fetru stil Sacha Guitry şi mănuşi de pecari negru.

– Iată-l pe salvatul meu! Pe eroul meu de legendă! Caz unic în anale: mă pregăteam să-i rostesc elogiul funebru în timpul vieţii sale. Şi în prezenţa Preşedintelui Republicii. Ar fi avut lacrimi în ochi marele şi dragul bărbat, atât de mărinimos, atât de intens întreg, dând dovadă de o înţelepciune exemplară şi care este farul Europei.

Îl recunosc pe Bătrân. El în Canada!

Vine să mi se aşeze, familiar, pe piciorul drept şi-şi întinde mâna proaspăt dezmănuşată către urechea mea, pe care o freacă între policar şi arătător.

– Ah, San-Antonio! Ce aventură! Ce epopee! Universul întreg vorbeşte numai de asta! Numai de dumneata! Ştii câţi reporteri sunt pe coridor, în faţa uşii dumitale? Paisprezece. I-am numărat. TV, radio, presă scrisă! Ai ajuns vedetă! La naiba, SINGURUL supravieţuitor al zborului 1018. Numai dumneata în viaţă, Antoine, micuţul meu, îngeraşul meu încununat cu laurii norocului. Numai şi numai dumneata. Ai mai găsit la locul aterizării, încă vie, o bătrână care n-a vrut să părăsească rămăşiţele soţului ei mort în timp ce defeca, dar nici ea n-a mai rămas în viaţă mult timp, deşi se înfofolise în toate hainele abandonate de pasageri. UN supravieţuitor din aproape două sute de persoane! Şi a trebuit să fii dumneata! Graţie echipei dumitale de inspectori, pe care îi însărcinasem să te caute, deci graţie mie, fiindcă simţeam că trăieşti în continuare, Antoine, căţeluşul meu adorat. Inimii mele protectoare i-am rostit acel discurs funebru în curtea Prefecturii. Ceea ce nu l-a împiedicat să aibă efect! Pe toţi dracii! Ascultătorii se smiorcăiau la toate azimuturile!

Îl las să senilizeze în voie. Nu reţin din flecăreala lui insipidă decât că *toată lumea* şi-a pierdut viaţa în aventură.

Revăd nişte chipuri: frumoasele mele norvegiene, vicleanul, ceilalţi...

Drace! Aloïs!

– Domnule director, intervin, prim-ministrul canadian mai trăieşte?

Directorul priveşte meclele ostile ale celor trei ofiţeri de poliţie, ultragiaţi să-l vadă însuşindu-şi meritele nebuneştii lor expediţii.

– Delirează? şopteşte Achille.

Micuţa infirmieră, care continuă să fie prezentă, deşi mai la o parte, intervine:

– Nu crrred că delirrrează. Parrre să rrrecuperrreze.

Confirm:

– Nu delirez deloc, patroane. Am de transmis serviciilor de securitate de aici un mesaj de cea mai mare importanţă. Folosiţi-vă autoritatea ca să le spuneţi că zilele prim-ministrului sunt în pericol. Să adopte imediat un dispozitiv de excepţie. Avertismentul le este dat de unul dintre agenţii lor aflat printre pasageri. Luase numele Aloïs Laubergiste, dar indicativul de cod îi e B.H. 141. Afacerea se leagă de asasinarea, la Bruxelles, a generalului Boniface Chapedelin. Grăbiţi-vă!

Moşul dă buzna afară, îmbrâncindu-mi pretinarii.

– Îţi dai seama că secătura va scoate iar castanele cu mâna altuia, declară dezgustat Jérémie. Când mă gândesc că n-a vrut să ne asculte când i-am cerut să organizeze cercetări pentru a te găsi!

Fac un gest fatalist.

– Ce mai contează, fiule? Totdeauna vor fi unii şi ceilalţi, proştii şi ceilalţi, amabilii şi ceilalţi, jalnicii şi ceilalţi, noi şi ceilalţi!

Béru îmi ia mâna.

– În orşice caz, Marie-Marie îţi e la inimă, tipule, care ceea ce mă emoţionează adânc. În deliradele tale, o strigai

mereu, cum că ai vrea să te însori cu ea, că eşti nebun după ea şi alte chestii drăguţe, poetale şi sentimentice. Crez că se lasă cu nuntă pe curând, nu?

– Mai întâi va trebui s-o recuperăm! oftez.

– Simplu – e la Geneva, unde se ocupă de organizaţia ei.

– Vai, nu! zic. A luat, cu mine, avionul spre Montreal.

Jérémie strigă:

– Era printre pasageri?

– Da, şi piraţii au dus-o cu ei, după schimbarea încărcăturii.

Pinaud îşi astupă gura cu mâna, ca şi cum şi-ar înăbuşi un căscat sau o eructaţie nasoală.

Bérurier bolboroseşte:

– Şi a plecat cu deturnătorii?

– Vai, da, şi nu ştiu în ce scop; fără îndoială, ca să servească, eventual, drept monedă de schimb.

Mamutul e alb, pentru prima oară de la întâia lui împărtăşanie.

– A fost în avion! se bâlbâie el.

L-a lovit un fel de sughiţ cu repetiţie. Frumoşii săi ochi, mai limpezi decât un Côte-du-Rhône abia stat din fiert, se dau peste cap ca pozele rotitoare ale unui automat de jocuri. Dar nu apar nici prune, nici cireşe, nici lămâi. Numai alb. Un alb lăptos, cu vinişoare albastre şi roşii. Grasului i se înmoaie genunchii iar căpăţâna barosană îşi pierde pălăria care îl face unic în lume.

Bérurier a leşinat ca, în secolul trecut, o amabilă demoazelă din rândul nobilimii atunci când părinţii au descoperit că se lăsa pusă capră de către rândaş.

– Sărmanul scump prieten! zic. Nu ştia că Marie-Marie participase la înspăimântătoarea călătorie.

Ceilalţi doi îşi pleacă frunţile. Cumsecadea infirmieră porneşte în căutarea unor colegi solizi, care să-l manipuleze pe Matahală.

Pe neașteptate, splina, ficatul, stomacul, până și testicului drept (preferatul meu) îmi afluează în gâtiță.

– S-a întâmplat o nenorocire? reușesc să bâigui, temându-mă de ce e mai rău.

– Ascultă, micuțule, păstrează-ți calmul! face suavul César Pinaud. Vom încerca să-ți explicăm.

Au „încercat". Au izbutit.

Era atât de cumplit, că n-am scos o vorbă, un sunet. Priveam, prin fereastră,, clădirile pline de zăpadă dintre copacii întunecați.

Pinaud a început istorisiea, Pinaud a terminat-o. Fiindcă era lipsită de speranță, n-au vrut să-mi lase nespusă nici o firimitură, cu riscul să mor de disperare. Nefericirea se înghite dintr-o sorbitură plină de curaj, ca o doctorie grețoasă. Jérémie mi-a explicat că nu exista îndoială cu privire la identitatea avionului. Era chiar DC 10 al companiei Swissair (socotită drept cea mai bună din lume, după cum mi s-a spus)[34], ale cărui resturi fuseseră pescuite. Mai multe bucăți importante, plus două cadavre: cel al unui steward, pe care bandiții îl luaseră de asemenea cu ei, și cel al unui tip din echipa lor. Niște experți studiau epavele pentru a încerca să identifice cauzele accidentului. Se credea că piratii trebuie să fi avut grenade pentru a-și săvârși fantastica lovitură și că una dintre acestea ar fi explodat accidental în timpul zborului de întoarcere. Cu ajutorul sonarului, cea mai mare parte din avion fusese localizată pe fundul oceanului, la peste trei mii de metri adâncime! În asemenea condiții, nimeni nu spera să recupereze minereul.

Iar eu, încremenit, înghețat, pe jumătate în moarte cerebrală, mi-o imaginam pe tandra Marie-Marie înghițită pe fundul abisului, legată în continuare de scaun, dacă așa fusese, cu părul plutind ca niște alge întunecate prin carlinga

[34] *De către un elvețian, ceea ce dovedește că e adevărat!* (n. a.).

inundată. O revăd la tribuna de la Geneva, vorbindu-le celorlalți, vorbind despre bărbați, vorbind despre săraci, și asta cu accente care entuziasmau auditoriul. Iar pe mine, prostul-proștilor, smulgând-o misiunii ei umanitare, dulcea și minunata scumpete, ca s-o îmbarc, aproape cu forța, să o duc către cea mai terifiantă dintre morți!

Au tăcut cu toții.

Un tânguit de lup jugănit fără anestezie ajunge la noi de dincolo de perete; cel al lui Béru, care-și plânge nepoata.

– Ar fi fost mai bine să ajungeți prea târziu, băieți! murmur în cele din urmă. Dacă n-aș fi fost recuperat, n-aș fi aflat niciodată vestea asta cumplită! lapalisez[35] prosteşte, fiindcă durerea e o beție ca oricare alta, care te îndeamnă la prostii dintre cele mai lamentabile.

Pinaud protestează:

– Și scumpa ta mamă ar fi murit de durere. Și noi, tustrei, am fi dus o viață care semăna cu o după-amiază de duminică la Saint-André-la-Gaz! Ce s-a întâmplat e oribil, micuțul meu Antoine, dar mai rămân oameni care te iubesc, alții care trebuie ajutați, lucruri bune de făcut și ticăloși de neutralizat!

Ușa se deschide în fața Maiestuosului, mai împăunat ca oricând și întotdeauna, în toată plantureala orgoliului său incomensurabil.

– S-a făcut! anunță bătrânul. Cele mai înalte autorități s-au întrecut în felicitări, cele mai supreme instanțe organizează un dineu în cinstea mea și voi fi primit de însuși prim-ministrul. Apropo, San-Antonio, știi că ești titular al Legiunii

[35] La Palice (nume scris și La Palisse), gentilom francez, a fost ucis în bătălia de la Pavia (1525). Soldații lui au compus în cinstea sa un cântec ale cărui versuri au rămas un exemplu clasic de adevăr care îți sare în ochi: *Înainte de-a muri / Era încă-n viață.*. De aici, cuvântul *lapalisadă*, desemnând respectivul adevăr. (n. tr.).

de onoare? Ba da, ba da, ba da! Ai fost decorat post-mortem; dar faptul că eşti tot în viaţă nu schimbă nimic în privinţa faptului de arme căruia îi datorezi această distincţie, aşa că rămâi cavaler, micuţule. Felicitări! A, te anunţ că omologii noştri canadieni vor veni să-ţi înregistreze declaraţiile. Contez pe dumneata să subliniezi constanta noastră eficienţă, dragul meu. Serviciile noastre – pe baricade, douăzeci şi cinci de ore din douăzeci şi patru! Spiritul meu de organizare, hotărârea mea, mâna mea de fier într-o mănuşă de catifea...

Închid ochii. Trebuie neapărat să-mi stăpânesc durerea. Când eram ţânc, tata mă asigura fără încetare că „un bărbat nu plânge". Şi m-a cadorisit cu o poreclă bătrânul meu; îmi zicea *Bărbatul*. Seara, când se întorcea acasă, mă întreba: „Ei, *Bărbate*, ţi-ai făcut temele, ţi-ai învăţat lecţiile? Ai luat notiţe la şcoală?"

Ar fi fost grozav ca bătrânul meu să apuce bătrâneţea. Am fi avut ce ne spune, din ce în ce mai multe, pe măsura trecerii timpului. Dar nu, ştii, a murit. Şi „via lui absenţă", cum spune genialul meu Attali, mi-a ţinut loc de tată.

Bătrânul încetează să deraieze când constată că ţin ochii închişi şi faţa întoarsă spre perete.

– Ce are? îl întreabă Pleşuvul pe domnul Blanc.

– Ar trebui să-l lăsaţi în pace, declară Jérémie, cred că-l plictisiţi!

PROBLEMĂ CU BARILI

Au venit ceva mai târziu. Erau doi. Când au intrat la mine în cameră, un ciorchine omenesc s-a arătat în cadrul uşii. Au pârâit mai multe flash-uri, un proiector portabil a inundat camera cu o lumină crudă. Se pălăvrăgea ca într-o volieră plină de cacatoeşi. Apoi cei doi nou-veniţi au închis, strigând:

– Domnilor! Vă rog! Vă rog!

După care, uf!, s-a lăsat o relativă tăcere.

Tipii se asemănau întrucâtva. Şi unul, şi celălalt destul de bine croiţi. Cel mai în vârstă (către patruzeci) îşi amenajase o nasulie de tejghea, cel mai tânăr purta o barbă de altă culoare decât pletele.

– Locotenent Laburne[36], s-a prezentat el, şi dânsul e adjunctul meu, inspectorul Creuse[37].

Ne-am strâns mâinile, fără prea mare tragere de inimă. Vedeam prima dată, în administraţie, pe cineva mai puţin vârstnic pe post de şef. Simpatic! Că altfel, numai boşorogii sunt primii în coardă, fir-ar drac al dracului!

---

[36] *La burne*, „testicul" (n. tr.).

[37] „Găunoasă", „seacă" – în tandem cu numele celălalt, „testicul găunos" (n. tr.).

Au luat cele două scaune şi le-au tras în dreapta mea. Pica bine, două scaune erau de toate!

Apoi locotenentul Laburne mi-a vorbit de Aloïs Laubergiste. Voia să ştie cum ne-am cunoscut, de ce am intrat în vorbă şi, foarte exact, ce mi-a dezvăluit în legătură cu generalul Chapedelin şi cu prim-ministrul. Şi eu, rutier incomparabil al acestei meserii excesive, m-am prins repede că în aventura asta îi şicana cel mai mult întâmplările de la Geneva. Nu prea înţelegeau ce anume Aloïs, însărcinat cu securitatea generalului la Bruxelles, ajunsese să caute la Geneva, a treia zi după supărătoarea moarte a numitului general.

– Spui că asista la o conferinţă despre sărăcia în lume? a reluat Laburne, după ce eu am tăcut.

– Exact!

Iată încă un adverb bine-venit şi care te scuteşte de multe plictiseli: *exact*. Câte cuvinte de prisos economiseşti graţie lui! Nu-i nevoie să ţii un discurs. Un tip îţi împuie capul cu isprăvile sale, tu laşi robinetul să curgă şi, când omul ajunge la capătul cursei, îi trânteşti „exact"-ul salvator (Dali).

– Şi dumneata asistai la acea conferinţă, domnule comisar al serviciilor speciale franceze?

Un isteţ omul cu barba în zgărdiţă. Voia să afle mai multe despre franţujii care bat drumurile.

– Aveam un motiv anume să mă duc la acea conferinţă: logodnica mea participa şi ea şi venisem să o caut ca să vină în Canada cu mine.

– Ca turistă?

Sunt omul deciziilor rapide; o retină limpede într-o orbită sănătoasă, ăsta e Sana! Cu privirea candidă înfiptă într-a lui Laburne, am răspuns:

– În meseria mea, uneori e nevoie să-ţi faci voiajul de nuntă mai curând înainte de căsătorie decât după.

El a coborât glasul:

Şi acea tânără a, vai! murit în aventură?

– Vai! am repetat ca un ecou.

Inima îmi sângera, cum atât de frumos scrie domnul Robbe Grillet, membru al Academiei de Trandafiri Urcători din Puteaux şi periferii! Revedeam scumpa mutriţă în spatele hubloului opalescent. Ochii ca o linie întunecată care trebuie că mă căutau şi care abia au avut timp să se prindă de mine pentru un suprem adio.

– Cum o chema?

Acum Goangă şi Târlică ai serviciilor secrete îmi trag aerul cu o pompă de vidanj model 1933.

– Auziţi, băieţi? am croncănit. Mă cam călcaţi pe coadă cu interogatoriul ăsta.

Atunci auxiliarul lui Laburne a hotărât să ridice racheta, pentru un retur din voleu.

– Sunteţi singurul supravieţuitor al acelui zbor, domnule comisar, aşa că e normal să încercăm a afla de la dumneavoastră maximum de elemente. Reputaţia de care vă bucuraţi atestă faptul că, dacă există cineva care să ne înţeleagă întrebările, acela trebuie să fie un om ca dumneavoastră.

Şi plici! Deloc rău înşurubat! Era competent burtăfleaţă. Prea revărsat, desigur, dar meningele încă nu i se înecaseră în grăsime.

Aşa că le-am făcut jocul; aproape în întregime, adică le-am ascuns doar motivele care mă determinaseră să iau avionul de Montreal. Nu le puteam turui că şi pe mine mă interesa asasinarea generalului Chapedelin şi că deţineam o pistă, graţie spiritului civic al lui Justin Petipeux, fermier din Goguenards, Ardèche. Bucătăria internă ne aparţine numai nouă. Înainte să ne punem bilele în comun cu confraţii din străinătate, trebuie să încheiem alianţe prevalabile (cum zice Béru). Le-am mărturisit adevărul doar în privinţa purtării mele în avion, a descoperirii armelor în umblători, a felului

cum l-am anunțat pe comandant. Iar lor le-a picat naşpa faptul că pilotul n-a anunțat îndată aeroportul de respectivul incident. Şi pe mine mă tracasa chestia, dar eram de părere că piraţii dispuseseră de un sistem cu care, de pe locurile lor, întrerupseseră legăturile radio înaintea oricărei intervenţii. Văzându-mă că merg la postul de pilotaj, şi-au dat seama că puteau intra într-o cremă de cacao şi au blocat legătura radio dintre aparat şi sol, ceea ce explică de ce prima urgenţă a omului cu tâmple cenuşii fusese să-l lichideze pe radiofonist; probabil că acesta făcea scandal.

Am istorisit totul de-a fir a păr. Când am ajuns la decolarea din nou a avionului, amândoi mi-au pus aceeaşi întrebare:

– De ce au luat-o pe logodnica dumneavoastră?

Am ridicat din umeri.

– Presupun că voiau să se asigure cu un ostatic pentru cazurile de nevoie şi au ales-o pe ea ca să mă pedepsească pentru tentativa de a le contracara proiectele.

– Mda! face părosul, nu extrem de convins.

– Mda! repetă burtăciosul, practic plin de scepticism.

– Spuneţi-mi, există precizări despre prăbuşirea avionului?

Inspectorul îşi consultă din priviri şeful puţin-iubit; putea răspunde cinstit, fiindcă totul stătea scris în ziare, aşa cum cuvintele *Port Salut* sunt scrise pe un port-salut.

– Nişte pescari din Saint-Pierre-et-Miquelon au auzit o explozie la mare altitudine dar, norii fiind joşi, n-au văzut nimic. Unele cadavre au fost găsite: cel al comandantului de bord şi al pilotului secund, dar nu şi acelea al unui al doilea pirat sau al unui pasager îmbarcat, probabil, împreună cu logodnica dumneavoastră. Colaţionând lista ocupanţilor avionului găsiţi morţi de frig pe Axel Heiberg şi comparând-o cu aceea de la plecare, se constată că lipsesc zece persoane, printre care figurează şi logodnica dumneavoastră, un

steward de la Swissair şi cei doi piloţi – ceilalţi şase fiind piraţi şi eventual unii pasageri.

– Nici un cadavru de femeie?

– Nu, domnule comisar.

– O explozie... Deci era o bombă la bord?

– Dacă a fost, s-a aflat în zona clasei întâi, fiindcă numai partea din faţă a aparatului a fost recuperată. Restul s-a scufundat; plin cu minereu cum era, nici nu i-a luat prea mult.

Mă trec fiorii.

Marie-Marie legată de scaun. Avionul explodează. Pieire! N-a suferit, graţie depresurizării instantanee. Poate că nici nu şi-a dat seama ce se petrece? Dar oare există morţi destul de rapide încât spiritul omenesc, atât de fulgerător, să nu aibă răgazul a le înregistra? Oare scumpei mele dragi nu i s-a ivit chipul hidos al morţii, într-un flash pe care relativitatea timpului îl descompune, îl lărgeşte, îl etalează într-un infinit monstruos, echivalent al celor mai lente ralantiuri cinematografice?

Trebuie că plâng, deoarece cowboy-ii siropului de arţar par stingheriţi. Şeful cu zgărdană chiar mă bate pe mână, morocănos.

– Te lăsăm, zice, medicul apreciază că mai ai nevoie de cinci sau şase zile de îngrijiri atente înainte să ieşi din spital. O să mai trecem mâine.

Tipul cu burtă în formare adăugă:

– Am fi ţinut mult ca, mai întâi, să lămurim problema butoaielor.

– Da, zice Barbărondă. Comisare, ne poţi spune dacă, de la postul de pilotaj unde ai fost legat, ai văzut sosirea transportoarelor pe şenile?

– Am văzut-o, într-adevăr.

– În afara containerelor cu minereu, aduceau şi butoaie cu kerosen, destinat reaprovizionării lui DC 10; ai fi în măsură să formulezi o estimare cu privire la numărul

butoaielor?

Mă gândesc sau, mai exact, îmi rememorez caravana şenilată apărând dintre gheţuri. Îi revăd încărcătura. Unul dintre vehicule purta mari butoaie metalice, cu reflexe de peşte mort. Legate în chingi. Câte să fi fost? Vreo cincizeci? Poate mai mult? Înţeleg foarte bine unde vor să ajungă cei doi caralii. Îşi fac socoteala asupra noii autonomii de care dispunea avionul după reaprovizionare.

– Imposibil să vă fac vreo precizare, zic. Mă aflam în postul de pilotaj iar butoaiele au fost duse lângă aripi, fiindcă acestea servesc şi drept rezervoare.

Ei îmi adulmecă reaua-credinţă şi se cară, posomorâţi, repetându-mi că au să revină a doua zi.

Ceva mai târziu, Bătrânul face un *come-back* în vârful picioarelor, umbră inoportună, siluetă săpunită şi furişă, supozitor prompt, pregătit pentru cele mai sumbre explorări intestine sau intestinale.

– San-Antonio, zice depunându-şi ilustrele fese pe modestul meu aşternut, ce vreau să te întreb!?

– Spuneţi!

– Ştii că anchetez în legătură cu afacerea Chapedelin; te agasează faptul că mizez prea mult pe dumneata, cel scăpat de la moarte printr-un miracol; mă preferi în rolul cu mult mai avantajos de Sherlock Holmes.

Îşi pune mâna blândă, de arhiepiscop manichiurat, pe mâna mea mai energică, de om de acţiune.

– M-ai înţeles! Amabilii noştri veri din Québec adoptă, vizavi de serviciile mele, nişte aere dispreţuitoare, pe care eu le apreciez cu moderaţie. Mi-ar fi agreabil să le livrăm, la cheie, soluţia enigmei. Fiindcă te afli la faţa locului, cu fina dumitale echipă, ia problema în braţe şi fă să iasă scântei.

– Am înţeles, domnule director. Dar, ca să acţionez, trebuie să ies de aici cât mai repede.

– M-am şi gândit la asta: o ambulanţă particulară vă

aşteaptă în curte. Am pretins că vă repatriez cu un avion sanitar. Au protestat niţel, de formă, cum că starea dumitale de sănătate etc., etc. Dar eu sunt convins că, după câteva groguri fierbinţi şi niţică aspirină, vei fi în măsură să redevii performant. Oare mă înşel?

– Cred că nu, domnule director.

– Într-un ceas bun! Te cunosc bine, Antoine. De altfel, nu eşti opera mea?

Oftează:

– Sunt încântat să te regăsesc în viaţă, fireşte, dar când mă gândesc la discursul meu, micuţule!... Ţi-l voi da să-l citeşti. Îţi jur că Preşedintele avea lacrimi în colţul genelor. Şi bâzâiala nu e stilul lui. L-ai văzut cumva plângând, în '88, când Chirac i-a prezentat demisia? Şi, când l-a numit prim-ministru pe Rocard, a vărsat vreo lacrimă, Antoine? Nu, aşa-i?

– Ştiţi câţi litri conţine un baril de produse petroliere, domnule director?

Contraîntrebarea îl deconcertează.

– Ăă... chm... Un baril, zici? Nu, de ce?

– Are o sută cincizeci şi nouă de litri, domnule director.

– A, bine! Sunt încântat să aflu. Eu...

Se ridică de pe pat ca să meargă să-mi consulte foaia de temperatură, fixată la picioarele acestuia.

– Totuşi prezinţi un ditamai 39^0, Antoine. Ba chiar, da, 39:2, e ceva temperatură. O să-ţi dau de-a dreptul două aspirine. Ei bine, te pregăteşti?

– O sută cincizeci şi nouă înmulţit cu şaizeci, cât fac, domnule director?

Din ce în ce mai deconcertat, Bătrânul se cufundă într-un calcul mental dincolo de posibilităţile lui.

– Să vedem, mormăie Venerabilul, zero nu se înmulţeşte, îl pun deoparte; şase ori nouă – cincizeci şi patru, scriem patru şi ţinem... E chiar atât de important, San-Antonio?

– Capital, domnule director.

Cu un suspin, îşi scoate agenda Hermès, din piele de saurian masacrat, apoi Parkerul de aur şi face calculul.

– Nouă mii cinci sute patruzeci de litri, prietene, îţi convine?

– Un pârţ, zic, un salt, o ţopăială într-un picior.

– Poftim? Vrei să-ţi chem o infirmieră, Antoine? se sperie Achille.

– Ştiţi ce capacitate au rezervoarele unui DC 10, patroane?

– Trebuie să fi uitat, San-Antonio. Dar vom cere informaţia de la Douglas imediat ce te simţi mai bine. Acum le voi trimite pe infirmiere să te transporte la ambulanţa navlosită prin grija mea. E foarte frumoasă, ai să vezi. Albă, cu dungi roşii şi cu o frunză de arţar pictată pe portiere; sunt convins că are să-ţi placă.

– Cred că-mi amintesc, zic eu, că un plin la DC 10 reprezintă ceva mai mult de patruzeci de mii de litri.

– Fiiu! Ce chestie! Nu e cazul să tragi la benzinărie! Ei bine, uite infirmierele. Te conjur, Antoine, pentru ziariştii care umplu culoarul, ia-ţi o înfăţişare şi mai suferindă. De-a dreptul de om doborât la pat. Capătul liniei, dacă înţelegi cum spun. Trebuie să pari *out,* şutat de moarte. Fiindcă iau de aici un muribund, pricepi?

– Patroane, şoptesc, dacă un plin la DC 10 înseamnă patruzeci de mii de litri, ce parcurs poate spera acesta să efectueze cu nouă mii cinci sute?

– Ei, asta-i! Că altă treabă n-avem! E o chestie derizorie! Încetişor, domnilor, dânsul e fragil. Staţi, să-i pun hainele sub brancardă. Fireşte, şi ele sunt într-o stare demnă de milă, dar bine curăţate şi călcate îi pot încă face plăcere vreunui boschetar; iar în ce-l priveşte pe bietul nefericit, ce ziceţi? Bine, să nu epilogăm prea mult în faţa lui; încă e conştient. Nu prea mult, dar mai percepe nitel lucrurile. La drum!

Mă trambalează pe coridoare opulente. Băieții mă fleșuiesc în draci, carbonizându-mi felinarele. Cu un asemenea regim, nu-i deloc greu s-o faci pe muribundul. Trag obloanele, uit de mine, mă sfrijesc.

În hol, lumina puternică mă face să deschid ochii; cu care ocazie descopăr o imensă hartă a Canadei, pe un perete pe care numita îl împodobește de-ți sare în benoclu.

– Stați puțin! bâigui.

Cornacii se imobilizează.

Îi fac semn moșneagului să-și apropie clăpăuga de buzele mele.

– Domnule director, îi spun, aruncați o privire la harta asta și veți înțelege că îi era imposibil avionului să meargă de la Axel Heiberg, acolo sus, tocmai în nord, până la Terra Nova, unde a fost descoperit. Trebuia să mai încarce combustibil pe parcurs, *este evident!*

EVIDENȚA ÎNSĂȘI

Nu era lung drumul de la spital până la hotelul unde ne bucurăm de camere comunicante – totuși m-a epuizat. Părerea mea e că sănătatea lui mandea a încasat o lovitură urâtă în nordurile canadoase. Dacă o muscă ar face jumping pe cartoafa mea, n-aș avea putere să o alung. Bătrânul, care se dă baștan, declară:

– Va trebui să vă abandonez, domnilor, ca să merg la dineul dat de prim-ministru în cinstea mea. Antoine, sunt sigur că o noapte de odihnă te va pune pe picioare și că, de mâine, te vei putea apuca de treabă.

E un ordin!

Încuviințez.

El prinde căpătâiul sudic al crivatului meu, se propteşte în el cu amândouă mâinile, ca la pupitrul unei tribune, și tremolează:

– Era vitejia însăși! Era curajul personificat! Era onoarea poliției și, aș îndrăzni să adaug, pe undeva era și aceea a Franței!

Își scutură, dezolat, capul.

– Dacă ți-ai fi auzit elogiul funebru, Antoine, ți l-ai fi adus aminte toată viața! M-am depășit, realmente, pe mine

însumi. Şi acuma, poftim: dumneata eşti încă în viaţă!

Suspin profund şi îndelungat, de viori tandre...

– Ce păcat că un asemenea discurs şi-a pierdut raţiunea de a fi, Antoine! Când ne întoarcem, o să-ţi arăt fotografii de la ceremonie. Pentru nimic altceva decât chipul preşedintelui. El, mereu riguros, trecând peste toate situaţiile... Avea lacrimi în ochi! A, să ne înţelegem, nu şiroaie. Nu venise sfârşitul lumii, dar, oricum genele îi erau umede. Sau poate căsca. Ia te uită, într-adevăr, nu avusesem în vedere această posibilitate; poate căsca? Dar o iau razna, e prea bine crescut pentru asta. Ştie să se înarmeze împotriva oricărei plictiseli, arătând mereu aceeaşi faţă dezabuzată. Când râde, o face cu regret, aproape dureros. Adevărul e că pe acest bărbat oamenii îl agasează. A făcut prea multe învoieli cu ei, până să se cţere acolo unde se află. I-au slujit drept scară. Dumneata ai trăi fericit cu o scară? Bine, mă duc să mă schimb. Ar fi trebuit s-o iau cu mine pe domnişoara Zouzou; numai că am plecat ca un nebun la auzul veştii că ai fost găsit. Nici măcar nu i-am spus, scumpul sufleţel. O persoană de un mare agrement, roşcată naturală, cu o uşoară miroaznă şi găselniţe tactile de o subtilitate asiatică. Am abandonat-o ca un sălbatic, pe canapea, cu picioarele la nouăzeci de grade. Dar trebuie să te las. Poftă bună, domnilor!

Şi cu această replică marcând zornăitoarea intrare a lui Ruy Blas, el îşi face uluitoarea ieşire.

– Personajul ăsta mă deprimă, oftează Pinaud. Când mă gândesc câţi ani i-am dedicat, mă năpădesc idei de pensionare oleacă anticipată.

– Acuma, că eşti bogat ca Prepuţul, ce te împiedică? obiectează Béru.

– Legăturile indestructibile care ne unesc, răspunde tandrul omuleţ.

– Sana, mă interpelează Grasul, nu te simţi în stare, presupun, să coborâm să halim în sala de clămpău?

– Nu numai ca să mănânc, bolborosesc.

– Nu trebă să te laşi să pici, caraghiosule mic. Sunt sigur că un steak mare cât un dindos de casieriţă şi o butelcă de roşioară îţi va uşura renserţia.

– Fac un blocaj, Grasule.

Jérémie se duce să consulte cartea de telezbanţuri şi formează un număr foarte lung. Zbârnăieli colindă prin eter, până cineva ridică receptorul.

– Ramadé! murmură Negusul, extaziat.

După care îi spune şi restul, în păsărească lor de pe malurile Senegalului, unde pământul e ocru, unde copacii răspândesc miresme bizare şi unde purceluşi negri scormonesc prin mlaştina pestilenţială.

Vorbeşte iute, gutural, tot privind către mine.

– Alabumé alabuma? întreabă. Daca daca, Ramadé?

Ea îi explică nişte chestii, iar eu ghicesc care-i treaba, deşi nu pricep o boabă din respectivul dialect. Ca în toate cazurile grave, el îi cere fetei de vrăjitor o reţetă miraculoasă de pe la ei, ca să mă rafistoleze.

După ce a închis, declară:

– Cobor o clipă.

– Şi când băgăm la jgheab? se neliniştează Monstruosul.

– Comandaţi un prânz prin *room service*, ca să nu-l lăsăm singur pe şeful! recomandă Blanc.

– Gud aiedie, şmechere. Ce să luăm pentru tine?

– O carne, o salată şi Coca.

Béru îl priveşte compătimitor cum pleacă.

– Ia te uită ce mai tipi am vaccinat şi i-am învăţat să citească! La ce au servit toate, când durul ăsta nu pricepe nimic? Auzi, Coca la friptură!

Moţăi. Şi iată că unchiul Béru, uitând de dispariţia tragică a nepoatei, se pune să cânte *Mindirigiii*. A băut mult, ca să uite. Şi acum a câştigat. Astfel, două butelci de cărţălău

pot învinge durerea! Ţine minte asta, artistule, o să ai nevoie într-o zi.

Jérémie se pleacă asupra patului meu de lux.

– Cum te simţi?

– Mult mai bine; ce mi-ai dat?

– La ce bun să ştii, că iar o să te strâmbi!

– Puţea a sălbăticie în baie, când pregăteai poţiunea magică.

– Fiindcă ardeam păr de câine alb.

– Am înghiţit păr de câine!

– Prefăcut în cenuşă, Antoine, fii liniştit. Amestecat cu zeamă de coajă de lămâie şi cu ficat de iepure, tăiat mărunt. În compoziţia leacului intră şi alte ingrediente, cum ar fi...

– Nu, te implor, nu adăuga nimic.

Mă ridic din pat. Podeaua e stabilă. În cameră plutesc încă mirosuri de morun prăjit. Pinaud studiază o hartă a Canadei. S-a aşternut o linişte de s-o tai cu cuţitul, întreruptă brusc de un pârţ, destul de melodios, trebuie să recunosc, al lui Béru. Ai zice că un contrabasist îşi acordează instrumentul. Soiul de vânt grav, cu rezonanţe profunde, care nu dau de bănuit existenţa unor derepaje supărătoare.

– Scumpii mei, zic, să facem punctul situaţiei.

Grasul întinde o monstruoasă mână de cuţitar, îi îndoaie degetele şi declară:

– Uite ici pumnul situaţiei. O să-l înhaţ pe ăla de-a omorât-o pe Marie-Marie şi-o să-i dezosez mecla numai cu pumnul ăsta şi cu briceagul Opinel. N-o să mai rămâie decât o grămadă de carne vie, pe care o să mă uşurez. După care o să mă duc să caut o piperniţă babană şi-o să-i macin ca la balamuc peste hamburgerul ăla, înainte să i-l vâr în gaura de ieşire. Pe urmă...

– O să-i faci ce-o să vrei, dar mai înainte trebuie să-l găsim.

– Crezi, aşadar, că e încă în viaţă, Antoine? întreabă

domnul Blanc.

Mă apropii de hartă şi pun degetul pe insula Axel Heiberg.

– Când a redecolat de aici, avionul dispunea de carburant pentru circa o oră de zbor; poate de două, dacă admitem că, atunci când a aterizat, rezervoarele nu-i erau goale. Iar rămăşiţele i-au fost găsite aici. (Al doilea arătător mi se duce să se înece în Atlantic, în dreptul insulei Terra Nova.) Ceea ce reprezintă aproape patru ore de zbor. Este deci absolut sigur că s-a reaprovizionat în acest interval de timp.

– Nu a fost semnalat nicăieri, argumentează Finuţul.

– Fiindcă s-a aprovizionat clandestin. Simt că e vorba de o lovitură monumentală, băieţi. Mo-nu-men-ta-lă.

– Spune-ne tot ce gândeşti, Antoine, mă îndeamnă grav Căzătură.

Béru îşi întinde degetul spre César.

– Trage-mă de deget, Pinoche!

Celălalt se execută maşinal, şi Monstruosul slobozeşte o hiperputuroasă. Genul de bubuită care face să-ţi sară basca. Salva plutonului de execuţie.

– Bine jucat! se aplaudă singur. Aş fi putut s-o trag şi mai bine, dar vroiam să păstrez o mărgea de siguranţă, pen'că n-am nădragi de schimb.

Jérémie se duce să deschidă fereastra cu canaturi duble. Aerul înţepător din Montreal se înfige în cameră ca un topor într-o buturugă.

– O să ne facă să crăpăm de frig negroteiul ăsta de doi bani! bombăne Maiestatea Sa.

La care domnul Blanc răspunde că îi preferă morţii prin asfixie moartea prin frig.

O dată măruntul incident şters cu buretele, îmi reiau demonstraţia.

– Să admitem ipoteza că o naţiune străină râvneşte la noul minereu şi că hotărăşte să-şi însuşească primele rezultate

ale extragerii lui. Îi este imposibil să organizeze ea însăşi o acţiune. Ar însemna să-şi atragă cele mai rele necazuri diplomatice şi să creeze o enormă tensiune internaţională. Dar poate comandita un grup de desperados căruia să-i asigure credite nelimitate. Acesta din urmă este constituit, şi un om hotărât, foarte bine organizat, ia conducerea operaţiei. Un comando se însărcinează să neutralizeze şantierul de pe Axel Heiberg, iar un al doilea va deturna avionul de linie ca să meargă să recupereze marfa din Marele Nord. Pe lângă minereu, oamenii de pe şantier aduc carburant, dar în cantitate neglijabilă. Avionul pleacă din nou, lăsându-i la faţa locului pe pasageri şi cea mai mare parte a echipajului. Înainte să redecoleze, bandiţii lipsiţi de credinţă şi lege îşi ucid complicii eschimoşi, cu care nu vor să se mai încurce şi a căror mărturie poate fi, mai târziu, periculoasă pentru piraţi. Apoi parcurg o distanţă care, după mine, nu trece de două mii de kilometri şi coboară iar, într-un loc pregătit să-i primească. Acolo debarcă aproape tot minereul, fac plinul rezervoarelor, şi avionul decolează pentru a doua oară, având la bord, în afară de cei doi piloţi, ostaticii şi câţiva piraţi de sacrificiu – care, firește, ignoră asta. Pe semne i-au făcut pe cei din urmă să creadă că trebuie să ducă aparatul în vreo ţară cooperantă din Africa sau din Orientul Mijlociu. În realitate, ştiind bine că DC 10 al lui Swissair nu va putea vagabonda nepedepsit prin lume, au plasat la bord o bombă reglată să explodeze deasupra Atlanticului. Astfel cercetările aveau să ia sfârşit iar ei să rămână liniştiţi. Presupun că în perspectiva acestei distrugeri finale a avionului ne-au abadonat printre gheţurile de pe Axel Haiberg. Dacă pot îndrăzni să spun asta, ne-am lăsat o şansă, ştiind că nu riscau nimic de pe urma eventualelor noastre mărturii, fiindcă operaţia urma să se soldeze cu distrugerea lor şi a prăzii.

Remarcaţi fantasticul şi diabolicul şiretlic; indivizii cu pricina lasă să se creadă că s-au dezintegrat, dar un alt zbor i-

a luat la bord, împreună cu marfa, către o țară unde sunt la adăpost. Ceea ce e totuna cu a spune că lovitura le-a reușit pe deplin. Au plătit prețul, au făcut să curgă mult sânge, dar *au câștigat!*

Matahală se ridică și pornește prin pereți. Trebuie să fi tras un vagon-cisternă ca să ajungă la o asemenea dezechilibrare.

– Au câștigat o muie, tipule! Lumea nu-i destul de mare ca să-mi scape. Fie ce-o să fie, o să-i găsesc și-o să-i fac eu să plătească viața fetiței de nepoată-mea. Jur!

Și se prăbușește pe mochetă, doborât de alcool și de amărăciune.

– E dus cu pluta purcelul ăsta, murmură domnul Blanc. Dacă lucrurile s-au petrecut cum spui tu, n-o să-i mai găsim niciodată pe tipi.

César Pinaud își ridică butelca de muscadet din frapiera unde aceasta ia o complezentă baie de șezut. Îi studiază ultimii centilitri de conținut, apoi îi toarnă în pahar, umplându-l abia pe o treime. După care se grăbește să deguste băutura, înainte de a fi încălzită de palma lui.

– Întrebare! anunță amabilul miliardar.

– Trimite-o!

– Asasinarea generalului Chapedelin nu are nici un fel de legătură cu afacerea asta a minereului, nu?

– Cu siguranță! îi confirm.

– Vasăzică, numai din întâmplare acel agent însărcinat cu protecția generalului și pe care tu îl numești „Vicleanul" se afla în avionul tău?

– Fără îndoială.

Tăgârțime (întinerit de avere) își scoate tabachera din aur masiv, împodobită cu inițialele lui. Extrage o mahoarcă din specia Gauloise cea mai obișnuită, și-o înșurubează între buzele subțiri și o aprinde cu ajutorul unei brichete noi, tot din aur, a cărei flacără e reglată și nu mai evocă, spre

deosebire de precedenta, o savană în flăcări.

– Ştii, micuţule, îmi zice, meseria asta de nebuni m-a învăţat două lucruri esenţiale. Primul e că până şi cele mai extravagante întâmplări *se pot* produce; iar a doua e că nu există întâmplare. Vrea să zic în profesia noastră. Generalul canadian a fost omorât la Bruxelles. A treia zi, îngerul lui păzitor se află la Geneva, la congresul de acţiuni caritabile, unde te duci şi tu. După care ia avionul *tău*. Mie unul, ce vrei?, genul ăsta de coincidenţe îmi stă în gât.

Îşi afişează zâmbetul palid, de bătrână oaie plăpândă. Exală o gură de fum, şi privirea lui, asemeni aceleia a unui *shar-pei,* acel câine chinezesc plin de cute şi care seamănă cu un pat nefăcut sau cu un aparat foto cu burduf, se pierde în infinit.

Afară ninge[38]. Zgomotul traficului ajunge la noi înăbuşit. Auzim şuieratul pneurilor în zloată. Cuvintele lui moş Pinuche mă supravoltează cu aerul că nimic nu s-ar fi întâmplat. Nenea ăsta e raţiunea însăşi. Judecata dreaptă, bunul-simţ al provinciilor noastre franceze.

– Ei bine? întreb cu glas subţirel, pe tonul unui adolescent căruia o prietenă a mamei îi descheie şliţul ca să-i deguste pubertatea încinsă.

– Deocamdată trebuie să uităm de piraţi, Antoine. Planul lor a fost atât de minuţios pus la punct, încât a vrea să-i ajungem din urmă ţine de utopie. Trebuie însă să ne mobilizăm să-i găsim pe inşii din *Lotus,* de care ţi-a vorbit fermierul ardeşez. Poate sunt încă la Montreal; şi cu intenţii îndoielnice. Dacă reuşim să punem mâna pe ei, poate vom afla nişte lucruri capitale?

Nu răspund nimic, ca să-i savurez mai bine mierea cuvintelor. Jérémie execută încuviinţări rapide. Şi el e de

[38] *Evident că* afară *ninge, biet prostănac!*
Notă a Directoarei literare (n. a.).

acord.

– Spuneai că ai găsit numele proprietarului acelui *Lotus*.

– Şi foarte uşor, prin serviciile rutiere din Alpes-Maritimes.

– Cum se numeşte?

– Théodore Spiel[39], expert în filatelie, domiciliat la Saint-Paul-de-Vence! recit, fiindcă posed şi *o memorie* de elefant.

Domnul Blanc se duce să ia cartea de telefoane a Montreal-ului, unde caută la rubrica „Hoteluri".

– E un pachet afurisit, zice, dar avem timp.

Mă simt absolut *cool*. Dorm.

Visez. Să-ţi spun ce, ar însemna să umflu cartea de faţă; or, nu e genul meu. Sunt destul de „abundent" şi aşa. Când mă uit, romanele poliţiste ale altora au câte o sută şaizeci de pagini pline de albitură şi tipărite cu litere grase, de-şi bat joc de lume! Aşa că, să te întinzi asupra viselor... Cu excepţia cazului când sunt premonitorii sau foarte scârboase. Feeria păsăricilor nu ai dreptul s-o laşi să se piardă.

Percep sforăitul celor doi gorobeţi ai mei dintotdeauna. Cel al lui Bérurier, stil turbine de pachebot; cel al lui Pinuche, fluierat, cvasimelodios – suspine şi supt de buze. Şi mai aud vocea gravă a domnului Blanc care, pentru un negru ca el, abia escamotează „r"-urile.

– Alo, Hotelul lui Saint-Laurent şi al Doamnei de Sévigné Reuniţi? Aş vrea, vă rog, să vorbesc cu domnul Spiel.

– ..., i se răspunde.

– Nu aveţi nici un client cu acest nume? Iertaţi-mă.

Clingggg!

Grr, grrr, grrr, grrr; grrrr, grrr, grrr...

[39] „Spil", „şmecherie", „plan necinstit" (n. tr.).

– Alo, *Tenacity Hotel?* Aş vrea...

Şi, în contrapunct, eu visez. Mă aflu într-un ascensor sub cerul liber şi care urcă. urcă, urcă, fără a face nici o haltă, descoperindu-mi o panoramă din ce în ce mai largă, de ghețuri, cu foci moarte cât vezi cu ochii...

Rahat, uite că-ți povestesc visul.

În primul rând, nu trebuie să mai folosesc cuvântul *rahat,* e prea mult în operele mele. Mi s-a spus că asta le coboară. E superfluu. Zgură. Nu am nevoie de aşa ceva ca să fiu nostim. Îi dă un miros urât geniului meu. O făceam dintr-o profundă umilință. Ca să arăt că ale mele *books* nu sunt destinate locurilor cu moț. Dar, în sfârşit, nu vreau să stingheresc, nu? Toată viața e plină de rahat, toate trotuarele. Aşa că, să-l mai găseşti şi în cărți înseamnă, evident, prea mult. Bine, ne-am înțeles: îmi dezrăhățesc proza. O fac curățică, *clean* pe peste tot, frecată cu ponce (de Pilat). Niciodată să nu-l inoportunezi pe client, el are totdeauna dreptate, dobitocul!

Timpul trece, omul se duce, cum repeta mereu mama-mare. Tot trecând şi ducându-ne, până la urmă o să ajungem să murim, ascultă ce-ți spun. Faptul că-i consideri nemuritori nu-i împiedică s-o şteargă binişor. Într-o zi unul, într-alta altul, în vârful picioarelor, fără un „la revedere", fără o privire în urmă. Îi funebrăm, îi îngropăm sau incinerăm, îi uităm. Aşa că, după o nimica de timp, nici nu ne mai amintim că au existat.

Încă un clingggg. Ultimul. Urmat de nimic.

– Dormi, Antoine? zice Jérémie, aplecat spre mine.

Trebuie cu adevărat să fii un tăntălău de negrotei ca să-l întrebi pe un adormit dacă doarme! Îți dai seama unde-ți va arunca somnul cel dulce, rahat! Nu, nu rahat! Gata cu rahatul! Mi-a scăpat, scuze!

Şi, întrucât iată-mă treaz, îi răspund că nu, nu dorm.

– Am sunat la toate hotelurile din cartea de telefon; nici

urmă de Théodore Spiel! mă asigură amicul, mai întunecat decât oricând. Trebuie să fi tras aiurea, poate la nişte prieteni.

– Probabil.

– Cum să aflăm?

– Sunând la el acasă, la Saint-Paul-de-Vence, îi răspund. Şi casc de să-i rup sutienul neveste-tii.

– Eşti nebun! se revoltă domnul Blanc.

– Da, convin, în asta şi constă şarmul meu. Ştii, suedezule, genul ăsta de nebunie îl practic cu dragă inimă din ziua când, după ce am răscolit întreaga Franţă ca să găsesc un escroc, mi-am dat seama că insul figura în cartea de telefoane.

Domnul Blanc schiţează o strâmbătură nesigură. E un tip de prima mână Jérémie. Tandru şi rigorist totodată. Inteligent şi în acelaşi timp ducând o viaţă plină de talismane. Devotat, curajos, nostim.

Reia telezbanţul ca să sune la informaţii internaţionale. Lucrurile merg ca unse. Trăim într-o epocă în care progresul ne transformă planeta într-un soi de pachebot la bordul căruia toată lumea e vecină cu toată lumea. Totul e lesne accesibil, rapid, performant.

Scrie ceva pe bloc-notesul cu sigla hotelului nostru. Théodore Spiel, ferma *Horizons,* Saint-Paul-de-Vance. Telefon 93...

Silabiseşte fără grabă. Ca un student silitor.

– Gata! zice închizând. Şi acum?

– Continuă.

Avea de gând să-mi pună o întrebare, dar înţelegând că îi arunc un fel de mică sfidare, formează numărul fermei *Horizons*. Din aşternut, aud sunând acolo, la capătul scumpei Franţe. De două ori, de şase, de zece ori...

– Pe dindărăt! oftez.

Jérémie îşi consultă Swatch-ul de la mâna dreaptă. (Poartă câte unul la fiecare încheietură, cel din dreapta

potrivit după ora locală, cel din stânga după ora Franței, astfel că e mereu în legătură morală cu tribul lui!)

– Acolo e ora patru dimineața, protestează.

Cred că abia la a nouăsprezecea sonerie e ridicat receptorul. O voce somnoroasă până la buimăcire, astmatică:

– Da, ce, ce este?

Glas de bărbat, de bătrân, după câte pot să-mi dau seama de la distanță, marcată de un destul de puternic accent străin.

Iar negusul meu plonjează. Îi dă drumul liniștit, cu frumosul lui organ vocal, bine timbrat.

– Iertați-mă că vă inoportunez în plină noapte, domnule. Sunt Jérémie Blanc, din Montreal. Vă sun din Canada. Este absolut necesar să-l găsesc, de urgență, pe domnul Spiel; mi s-a dat un număr de telefon care trebuie să fie greșit, fiindcă nu răspunde nimeni; ați putea să mi-l confirmați sau să mi-l spuneți pe cel bun, vă rog?

Bine spus, așezat, curat, în ordine. Când un tip îți trage acest bla-bla pe un asemenea ton, marșezi fără să-ți pui întrebări.

– Sunt tatăl lui Théodore, zice bătrânul.

– Foarte onorat, domnule.

– Nu știu de ce telefonul lui din Monreal nu răspunde; de ieri sau din dimineața asta, mă pierd cu decalajul orar, Théo e la Quebec.

– A, asta era! Aveți coordonatele dumnealui de acolo?

– Nu, dar cred că a tras la un hotel renumit: *Château* nu-știu-cum.

– Château Frontenac?

– Exact!

– Mii de mulțumiri pentru informație, domnule Spiel; știți cumva dacă fiul dumneavoastră va sta mai mult timp la Quebec?

– Câteva zile, după cum mi-a spus.

– E prefect; scuze că v-am trezit la ora asta.

Negroteiul închide. Şi ridică braţele în „V", ca un fotbalist care a marcat gol.

– Ce-ţi spuneam eu, Jérémie?

Braţele lungi şi pline de bucurie îi cad. Devine grav.

– Ţie ţi se pare normal ca un individ cu planuri pernicioase să-şi ţină tatăl la curent cu deplasările lui?

– Absolut normal, piciorong-mare de pe fluviul Senegal. Secăturile, ca şi sticleţii, pot avea o viaţă de familie. De altfel, am impresia că omul ăsta se ţine în afara acţiunii. Nu e nici vreun şef. Poate că joacă un rol paralel...

– Atunci, ce facem?

– Tu întrebi?

MĂ ÎNVECINEZ

Ninge cu pene mari[40], cum zice, atât de ingenuu, Béru. Lumina farurilor noastre se pierde în vârtejurile de vată. Măturile surmenate ale ştergătoarelor de parbriz scot un zgomot enervant şi fac treabă puţină. Din când în când, marea limuzină pe care am închiriat-o, graţie mărinimiei puţiciene, descrie câte o uşoară deviere, iute recuperată de şofer. Suntem ca într-un salon pe roţi: velur şi acaju. Există până şi un bar – din păcate gol – şi un minuscul TV – din fericire – debranşat.

Şoferul nostru conduce în chip susţinut, având în vedere natura vehiculului şi intemperiile. Depăşim cu încetineală lungi convoaie de camioane, ale căror remorci derapează pe zăpadă. Maşini de la poduri şi şosele, cu girofarurile în funcţiune, curăţă, de bine de rău, autostrada.

După o oră de mers, César trage geamul care ne desparte de *driver,* ca să solicite o haltă pentru pipi, impusă de muscadet.

Ascultător, după câţiva kilometri, omul trage pe o mare platformă, luminată din plin, unde se ridică un motel cu

[40] În original, *à gros flacons,* „cu flacoane mari" în loc de *flocons,* „fulgi" (n. tr.).

restaurant şi benzinărie.

– Tare-aş mai bea un mic cevaşilea, declară Bérurier.

Îi răspund că nu simt nevoia să ies în frig ca să merg să înfrunt nişte camionagii posomorâţi din jurul unei tejghele. Mi-e mai bine, de acord, dar nu mi-am recuperat în totalitate sănătatea de junăcopilă. Domnul Blanc îmi împărtăşeşte punctul de vedere. Ne simţim bine în confortabila dogoare a limuzinei, izolaţi de o lume deloc grozavă. Ne gândim, ne urmărim reciproc, într-o atmosferă nehotărâtă, de anticameră. Dar bine, pe Bérurier n-ai să-l împiedici niciodată să-şi stropească mucoasele, când e vorba de alcool în „promiscuitate".

– Un ţoi băut la botul calului o să mă scape de mahmureala cauzată de morunul de l-am înghiţit, afirmă el. O şamponare a glotei, nimic altceva.

Şi coboară, nămolindu-se în zăpadă, pe urmele lui César Pinaud. Şoferul ne întreabă, politicos, dacă fumul ţigării sale ne „dăunează". E un rubicond cumsecade, cu un dovleac absolut rotund şi ochi mari, de culoare deschisă. Îi răspundem că, de vreme ce geamul de separaţie e închis, îşi poate carboniza sănătatea după pofta inimii.

După care recădem în toropeală domnul Blanc şi cu mine.

După o clipă, Negusul suspină:

– Te gândeşti la ea?

– Evident, îi răspund. Îţi dai seama, Jérémie, că am târât-o, cu bună ştiinţă, spre moarte!

– Nu-i putem comanda destinului, Antoine, el singur decide. Noi suntem doar uneltele lui inconştiente.

– Mă gândesc şi la tot ce i-am promis lui Marie-Marie, fără să-i dau vreodată. M-aş fi jucat cu ea de-a bărbatul şi şoarecele, pe tot parcursul scurtei sale vieţi. Jocul urât al dragostei nedăruite, al dragostei-miraj. Fata a crescut cu speranţa că între noi doi va exista ceva cu adevărat. Până a

ajuns femeie. Atunci a apărut deziluzia. Şi Marie-Marie a încercat să fugă. Mai întâi măritându-se cu un nătărău de doctoraş – dar a fost o căsătorie neconsumată, fiindcă omul era sărac prin nădragi; după aceea, lansându-se într-o cruciadă în favoarea copiilor nefericiţi. Felul ei de a deveni mamă fără nici un bărbat. Ticălosul de mine! Laş! Egoist! Petrecăreţ! Mama, ştromeleacul şi meseria. Sfânta-Treime a existenţei mele de netrebnic!

– Nu te lăsa copleşit de durere, Antoine. Fiecare trăieşte cum poate; şi nu-i uşor. Lasă-mă să-ţi spun, eu care încep să te cunosc bine, că eşti un tip mai bun decât mulţi alţii.

Îşi aşază mâna de umbră peste a mea, ce dispare în întuneric. Pielea îi e rece. Cum o au mereu negroteii.

Privesc către bar, însă geamurile aburite ne ascund interiorul. Atunci mă apucă iar somnolenţa durerii. Spiritul îmi lunecă în inactivitate, meningele în relaxare.

Sunt trezit, cu o tresărire, de un vârtej de zăpadă.

– Urcă, domnişoară, dacă binevoieşti a-ţi da osteneala! Domnul Pinaud îţi va pune geamantanul în portbagaj, nu-i aşa, domnule Pinaud? Îţi prezint doi pretini. Să nu te sperii de marele negus; are el dinţi fioroşi, dar n-a înfulecat pe nimeni, nu-i aşa, domnule Jérémie? Marele gânditor care se lăfăie ca un paşă este domnul Santantonio, care vine de se crede că e ăl mai inteligent dintre noi, nu-i aşa, domnule Santatonio? Hai, pune-te aici, inimioaro, între mine şi Pinaud.

Ne pomenim, în salonul pe roţi, cu o tinerică dezgheţată, îmbrăcată prea puţin călduros, cu un jean, un pulover şi o geacă plină de arsuri de ţigară. Are mutriţă zâmbitoare şi e tunsă foarte scurt. Ochi de culoarea alunei şi nas în vânt, agrementat cu pistrui.

– Piersicuţa asta face autostopul, ne comentează Grasul. Un scârbos de camionagiu a luat-o de la Montreal, şi i-a cerut ca, în timp ce el conduce, ea să i se joace cu cârma profundorului, dar dumneaei a refuzit, ca să nu rişte vreun

accident cu zăpada asta. Stai bine, puştoaico? De unde mi-ţi vii matale? Saint-Jérôme? Şi mergi la Quebec să faci ce? Să-ţi vezi bunica bolnavă? Precum micuţa Scufiţă-Roşcovană? Şi matale îi duci o plăcintă şi o ulcică cu unt? (Râs zgomotos.) Nu puteai pica mai bine decât peste noi, copilă. Noi suntem muştocari[41] ai Franţei, fieştecare cu avantajele lui: domnul Pinaud e cel mai bogat; domnul Blanc cel mai negru şi eu sunt ăla cu cea mai babană coadă, asta cu titlu indicativ. Camionagiul dumitale abject mai era la barul motelului când am plecat? Nu? Păcat, i-aş fi făcut o muie mai abitiră ca calandrul de la maşină. Eu unul pe persoanele de ia câte o tânără în autostop, aşa-zicând că-i face un servici, şi care vrea să-şi facă cu ea o stoarcere de chestie intimă, le dau peste cap. Să-ţi cocoţezi o puştoaică la bord şi să încerci să te cocoţezi pe ea la rândul tău eu zic nu. Cum mi-ţi te cheamă pe tine? Louisiana? Drăguţ. Deloc banal. Şi afară că te duci să-ţi vezi mamarea, ce faci prin viaţă? Asistentă medicală? Bravo! Să nu-ţi faci griji dacă te loveşte ceva ca un fel de miros; e domnul Jérémie, care pute o ţârucă a negrotei, cu intenţiile cele mai pure, având în vedere că-şi lustruieşte dindărătul ca pe o monedă nou-nouţă. Dar aşa e cu negrii, au un mic damf de menajerie transpirată. Dacă ţi-e somn, poci să-ţi pui dovlecelul drăgălaş pe umerii mei, sunt umpluţi cu câlţi. (Râs foarte zgomotos.) Simţeam nevoia de o băuturică, de o drăguţă de întâlnire ca aia cu matale, asta îţi pune ideile în ordine. Mata eşti umflată acolo sau puloverul face cute? Îmi dai voie să verifichez? Drace! Ah, ce mai fraţi Karamazov, şi ce bine vine de se ţine, mamă! Auzisem eu că Canada e frumoasă, dar chiar în halul ăsta nu credeam. Şi nici unul nu face să fie invidios ălălalt! Joacă la dublu! Mie, dacă-mi dai voie, în general de obicei mă interesează femeile umplute. Mă dau în bărci după bătrânele ticăloase, cu

[41] În original, *moustiquaires; moustique*, „ţânţar" (n. tr.).

fofoloaga demolată de câte codirişti a morfolit. Cu ele ştii încotro te duci. Fără tromboneală şi timp pierdut. Imediat treci la marea ciocnire pe saltea. Şi nu le lasă inima să se prefacă. Ştie că ceasul ticăie. Că trebuie să-şi deşchiză larg tiriplicea, să degusteze cu toată ulcica, să intre în joc până nu se înmoaie problema băiatului. Pe mine unul mă desfătează todauna damezele ăstea. Le-o pun căzăceşte, fără prezentări. Nu mă sclifosesc niciodată. Sau rentează, sau nu! Literatura foflencii o las pe seama oamenilor de lume, ca domnul Santatonio, care face pe aţipitul în faţa matale, dar asta nu-l împiedică să-ţi ţină papainoagele între ale lui, dacă nu mă abuzez. Ca să-ţi spui drept, aş face cu dragă inimă o excepţie în favorul dumitale. Dă încoace caraba. E încă înghețată de stat în frig. Pune-o aicea, să se încălzească. O mână degerată, ca să recupereze la iuţeală, nimic nu-i mai bun ca o ţepuşă de bărbat, aşa am băgat de seamă. Adevărată încălzire centrală a tipului, ce mai! Nu, nu, las-o acolo-şa. Ce simţi mişcând nu e un tekel cu părul ras care-l ascund în slipi, ci camarada mea Cocheta, mereu la pândă după o modalitate. Dacă te amuză să faci un tur al proprietarului, nu te jena. Frumoasă fiară, nu? A, nu-i amabil din partea lui matale să umbli aşa cu deştele. Îmi strici mobilierul. Cum? Ce zici? Că sunt la fel de scârbos ca camionagiul de adineauri?Atunci eşti rea, Louisiano. Scârbos n-am fost şi n-am să fiu niciodată. Francez da, admit, dar scârbos nu! Trebuie să ştii să asculţi diferenţa, cum se zice. A, preferi să te aşezi între negru şi Sana? Ştoarfă ce eşti! Târâie-ţâţe! Se lasă scociorâtă de primul camionagiu venit şi umblă de te insultă, după ce ai împiedicat-o să moară de frig. Borfetă! Auzisem eu că canadiencele e ticăloase, dar în halul ăsta nu-mi puteam închipui. Eu stau aicea, abţinându-mă să fâsâi, din discreţie, şi dumneaei se duce să-şi înghesuie fundul în ăla al unui negru, care mai întunecat de atâta nici tuşul nu reuşeşte!

Şi trage un pârţ rotunjit, punându-se niţel în diagonală ca

să degajeze linia.

– E unele situații în egzistență de nu le poci rezuma mai clar! afirmă ulceratul.

Și adoarme.

Când ajungem la Québec, noaptea e avansată pentru vârsta ei. Însă *Château Frontenac* scânteiază din toate luminile, fiindcă s-a dat o mare recepție iar ultimii invitați, afumați pe la margini, întârzie inutil să plece, stând la palavre. Recepționistul de noapte ne descoperă, cu chiu cu vai, două camere cu câte două paturi, având în vedere că stabilimentul e aproape plin. Pinaud și Béru se aranjează (în doi) într-o odaie de la etajul trei, în timp ce domnul Blanc și cu mandea împărțim o cameră de la patru.

– Îi voi cere șoferului să te ducă la bunica dumitale, îi spun amabilei Louisiana.

Puștoaica are niște ochi de culoare „hai acuma", care îi scânteiază drăguț în luminile holului.

– Ar face o criză cardiacă dacă aș debarca la o asemenea oră! mă asigură. Are inima fragilă. Credeți că aș putea să stau până în zori într-un salon al hotelului?

– Hm, nu e genul ăsta de palace, fetițo. Cred că o să-ți fie mai bine dacă împarți camera cu noi, fie zis cu intențiile cele mai curate. Vom găsi, cu siguranță, mijlocul de a-ți improviza un pat.

Ea aceptă în grabă. Deloc mironosiță mămica! Fecioria, dacă o mai are, nu pare să se afle în fruntea preocupărilor ei. Bine, ne instalăm cu toții. Béru mormăie insanități la adresa autostopistei sale. Nu-i place deloc Bebeluşului să fie luat de fraier. Vasăzică el scoate pițipoancele din foc și alții le frigăruiesc, mulțam fain; mereu aceiași își lustruiesc bastoanele.

Îl slobozim la etajul lui și ne continuăm ascensiunea. În limuzina penumbroasă, nu putusem constata cât de impecabil

e făcută Louisiana. Fermecătoare, grațioasă, cu adorabile gropițe, tuleie blond-deschis, priviri puerile și totodată magnetice, de fetiță curioasă. Amenajăm pe mochetă un culcuș complementar, folosind pernele de la fotolii, cuvertura patului și o pătură de rezervă, descoperită într-un dulap.

În timp ce noi bricolăm acest pat molcuț, domnișoara, la baie, își operează abluțiunile. Jérémie și cu mine ne străduim să nu-i dăm atenție, ca să ne păstrăm bunele maniere. Ne pregătim vitejește pentru bivuac. Pe mine mă încearcă o durere atât de atroce după Marie-Marie, încât mă simt șters pe viață dintre cadrele țepuitorilor.

După un timp destul de lung, mititica reapare, goală ca o stridie în cochilia ei. Superbă! Nu-ți povestesc, asta m-ar încoțopeni în ciuda nenorocirilor. Sâni de madonă, șolduri de violoncel, un triunghi în care te-ai lăsa înghițit mai lesne decât în cel al Bermudelor. Și o piele mătăsoasă!... Genunchi perfecți, ceea ce e rarisim la femei care, în general, șchioapătă pe la rotule.

Puștoicuța fredonează. Impudoarea ei, împinsă atât de departe, frizează inocența. Și atunci știi ce?

În loc să se întindă pe patul construit atât de savant de către noi, se streacoară în cel adevărat.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult? șoptește.

Ne înfiorăm oleacă pe la bombonele Jérémie și cu mine. Suntem luați pe neașteptate. Nuca sau aluna? Privirile pe care le schimbăm între noi seamănă cu SOS-urile Titanicului, dar ceva mai presante.

– Eu aleg baia! bâiguie în cele din urmă domnul Blanc.

Nu-ți imit în scris bâiguiala lui, fiindcă totdeauna iese o prostie; te crezi în George Sand, ba chiar într-un foileton din *Șezătoarea colibelor* de dinainte de '14-'18.

Nu-i ia mult lui Jéjé ca să-și detartreze umblătorile și să-și facă *clean* nucile de cocos care-i țin loc de măsline. Bun, e rândul lui Mandea. Mă rasolesc în patru minute și douăzeci.

Când ies iar în lume, îl găsesc pe omul meu adormit deja pe patul (măiestru) improvizat. Îți dai seama că ereditatea i-a venit de hac băiatului. Să doarmă pe pământ – nu putea pierde ocazia. Întoarcere la izvoare! Louisiana, dimpotrivă, stă proptită într-un cot, superbă în lumina ocru a lămpii de pe noptieră, cu sânii la iveală, cu unul dintre faimoșii genunchi (are doi) scos de sub cearșaf. În mod vădit, mă așteaptă. Mai bine: mă speră. Mai rău: mă râvnește.

Trebuie să lămuresc lucrurile cu ea.

– Ascultă, micuțo, îi șoptesc. Logodnica mea, pe care o ador, tocmai a dispărut într-un accident de avion și mă simt absolut inapt de o partidă de sfredelit.

Ea face o strâmbătură compătimitoare.

– E cumplit, murmură. Dar viața dumitale trebuie să continue.

– Pentru moment, e în punctul mort.

Nepăsătoare, ea și-a degajat din acoperitori tot piciorul și iată-i din nou, sub cerul liber (al nouălea), triunghiul de catifea. Problema cu Tantal eu unul o detest. Nu e demnă, înțelegi?

„Foarte bine, zic în sinea mea, fătuca mă excită. Sar pe ea. O descăpăcesc princiar. Și mă scap într-însa... Dar pe urmă, Antoine? Va fi și mai mohorâtă trezirea din somn, și mai urâtă dezamăgirea."

Ochii îmi cad (fără urmări pentru sănătate) asupra telefonului. Refugiul! Creanga de care să mă agăț. Să ridic receptorul și să-l țin strâns. Îmi consult carnetul, care a supraviețuit odiseei. Și formez numărul pe tastele aparatului. Dacă ar fi clape de pian, aș recompune un vals de Chopin!

În Franța, ora trebuie să fie vreo nouă dimineața.

– Poliția judiciară din Nisa. Vă ascult!

Un damf de usturoi, în ciuda tonului nițel arogant.

Tipul care-mi răspunde și-a oferit la cina de ieri-seară tomate *à la provensale* și i-au rămas exalații.

– Cu comisarul Laviani, te rog.

– Din partea cui?

Louisiana e o încăpățânată.

În timp ce eu exprim, așezat pe marginea patului, ea își freacă fruntea aiurită de halatul de baie în care m-am înfășurat. Îmi cuprinde, voluptos, talia cu brațele. Părerea mea e că trebuie să campioneze în materie de tăvăleală. E genul de gagicuță care își face partenerul să scânteieze în simplitate, totul rezidând în ardoarea pe care ea o aduce.

– Din partea cui? își pierde răbdarea interlocutorul.

– Comisarul San-Antonio.

– Nu închideți.

„Dragostea o poți plăti numai cu dragoste", îmi spunea un bătrân calabrez. Iubirea lui Marie-Marie o sanctific doar dacă îi rămân credincios. Adio, cocoșel! Totul rămâne în inimă. Cu inima în brațe, asemeni unui puștan evacuat de la locul unui sinistru, aș alerga să o pun la adăpost, departe de atingeri funeste.

– Ascultă, Louisiana, înțeleg că această promiscuitate, adăugându-se oboselii, îți pune nervii în efervescență. Fii amabilă și du-te să-i mitocosești chinezul lui Jérémie. Îți dai seama ce delicioasă trezire? Îngenunchezi în fața lui, fără să faci zgomot, îi extrapolezi obiectul și-l faci să-și ia nasul la purtare.

– Dar eu pe tine te plac! ripostează ea.

– Ți-am spus că sunt scos din circuit, micuțo... Alo! Alphonse?

La telefon e Laviani. Foarte aproape. Corsicanul e bătător la ochi, îi ghicesc șoriciul albăstrui, proaspăt ras, privirea vulturească, lovită de un ușor strabism convergent, mai țeapăn ca de obicei.

– Tu ești, Antoine? Ia spune, pățești tot felul de belele. N-ai idee ce bine-mi pare că ai scăpat din chestia aia urâtă. De unde suni?

– Québec. Şi am nevoie de tine.

– Québec ţine cumva de Alpes-Maritimes?

Dar nu sunt prea dispus la glume.

– Ascultă, Alphonse. Théodore Spiel, expert în filatelie, locuind la Saint-Paul-de Vence, îţi spune ceva?

– De ce mă întrebi?

– Fiindcă tipul mă interesează.

El răspunde încetişor:

– Şi pe mine.

– Atunci te ascult.

– Explică-mi mai întâi tu.

– Ar dura prea mult şi nu am vreme, dar nu pierzi nimic dacă aştepţi. Află că în momentul de faţă individul stă în acelaşi hotel cu mine şi am impresia că e implicat într-o mare nasulie.

– E un ticălos căruia tare aş vrea să-i smulg tărtăcuţa, mă asigură confratele.

– Ce ţi-a făcut?

– Ne ia de fraieri.

– Poate are şi de ce, râmjesc eu inoportun.

Dar Laviani nu suferă de sensibilităţi prost înţelese.

– Eu un tip bun la toate, afirmă el. Îl bănuim de implicare în ilegalităţi de tot felul: droguri, trafic de maşini de lux furate, spălare de bani, firfirici falşi etc. Un hrăpăreţ universal de geniu. Are paşaport elveţian, deşi e un nene ciudat, venit de nu se ştie unde. Veritabila lui identitate e ca jocul celor şapte greşeli. O şaradă. Un rebus imposibil de rezolvat. De zece ori a fost cât pe ce să-l prindem la înghesuială, de zece ori a scăpat, cu scuze din partea serviciilor noastre. Are protectori de aur masiv.

– În privinţa vreunor afaceri canadiene, ceva anume de semnalat?

– N-am aflat să fie ceva, dar cu japiţa noastră ambulantă asta nu înseamnă nimic.

– Cam cum arată la față?

– Ce-i asta? Spui că e în același hotel cu tine și nu-l cunoști?

– Tocmai am sosit aici.

– La vreo patruzeci de ani. Băiat frumos. Bronzat, elegant, cu priviri care te vrăjesc. Culcă damezele în calea lui precum cosașii firele de grâu. Tărăboanțe sport. Golf. Iahting. Vezi genul?

– Îl văd. Alphonse, fă-mi un serviciu.

Gata! Impulsul! Un fenomen strict san-antonian. Hotărâri luate în umbra unui reflex, pe nepusă masă. De unde îmi vin? Inspirația?

– Despre ce-i vorba? întreabă Laviani, cu umor; fiindcă nu sunt singurul din poliție care dispune de așa ceva.

– Ai avut de-a face personal cu Spiel?

– Desigur, l-am întâlnit de mai multe ori.

– Deci și el te știe?

– Ca pe un cal breaz.

– Perfect. Sună-l la hotelul *Château Frontenac,* îți dau numărul.

El și-l notează.

– Și ce să-i spun?

– Că mașina lui, *Lotus*, aflată în parcarea aeroportului de la Geneva, a fost aruncată în aer și că autoritățile elvețiene vor să dea de el.

– Nu va înțelege de unde-i am numărul de telefon din Canada.

– Spune-i că ai aflat că e la Québec de la un domn din ferma lui, cred că e vorba de taică-său, dar rămâi evaziv. La nevoie, dacă-ți pune prea multe întrebări, închide-i telefonul.

Îmi consult ceasul.

– Cheamă-l peste o jumătate de oră, trebuie să dau anumite dispoziții.

Aşa! Recuperat pe deplin Antoine al tău. Pregătit pentru acţiune.

Mă îmbrac repede. Jérémie le horăie cu aplicaţie. Micuţa Louisiana, deconcertată, şade pe pat cu picioarele încrucişate, rezemându-se de spătar. Mă priveşte plină de curiozitate.

– Sunteţi de la poliţie?

– În linii mari.

– Cea franceză?

– Da, dar de la Jacques Cartier încoace mergem mână-n mână cu poliţia canadiană.

– Unde vă duceţi?

A început să mi se adreseze iar cu „dumneavoastră"; consideraţia.

– Dacă te întrebată cineva, spune că nu ţi-am precizat.

Ies.

Hotelul uriaş, solemn, cu lemnăria lui, cu ferestrele mari, îţi dă, la această oră noptatică, o senzaţie de singurătate riguroasă. Pustiu şi tăcere. Un singur zgomot: uşorul clincănit al liftului care mă coboară.

În hol e Sahara. Luminile au fost reduse la regimul „de noapte", adică subzistă circa o cincime. Pupitrul de la recepţie e gol. Explorez locurile şi descopăr centrala telefonică. Un funcţionar doarme, răsturnat în fotoliu şi cu gura deschisă. E un pleşuv, cu tărtăcuţa pătrată. Mâinile plinuţe, de om de treabă, şi le ţine încrucişate pe pântec. Lângă el se află o bere începută şi resturile unui sandvici miez-de-pâine-jambon-muştar.

Deschid uşa de sticlă, binişor, totuşi demersul meu îl face să tresară.

– Iartă-mă! îi murmur.

El îmi vizitează mecla iar ochii i se măresc.

– *Saperlipopette!*[42] zice, nu sunteţi duneavoastră cel pe

[42] *Interjecţie familiară, folosită la Québec pentru a marca surprinderea.* (n. a.).

care telejurnalele îl numesc „Salvatul de pe Axel Heiberg"?

– Ba da. Bravo, eşti un fizionomist grozav.

El admite, cu un zâmbet cumsecade.

– Vă credeam la spitalul din Montreal! se miră.

– Am ieşit de acolo, îl înştiinţez, pentru cazul în care ar avea îndoieli. Ştii ce meserie am?

– S-ar părea că sunteţi un as al Poliţiei franceze?

– O, as! Fără exagerări! Să zicem doar că sunt cel mai bun element al lor.

Îi arăt legitimaţia. El o priveşte cu devoţiune, se reţine să o sărute, cum ar face-o cu o imagine pioasă, şi oftează:

– Vă iubim mult aici, la Québec.

– Şi eu venerez Québec-ul. E unul dintre ultimele bastioane ale limbii franceze. Îmi dai voie?

Urmăresc cu degetul lista clienţilor. În dreptul numelor figurează numărul camerei lor.

Spiel! Apartamentul 627-28.

– Numele dumitale mic e chiar Albert? îl întreb pe centralist.

– Nu, Cyprien.

– Scuze, te confundam cu soţul pedichiuristei mele. Ei bine, Cyprien, vezi acest nume?

El se uită, citeşte „Spiel" şi încuviinţează.

– Peste cinci minute, acest om va primi un telefon din Franţa.

– De unde ştiţi?

– Să nu ne lungim la vorbă, prietene, eu ştiu totul! Inclusiv cum să supravieţuiesc unei deturnări de avion.

Uşoară pălmiţă amicală pe ceafa dumnealui.

– După ce bărbatul cu pricina va fi primit telefonul de care îţi spuneam, probabil va forma, din apartament, unul sau mai multe numere.

– Credeţi?

– Cyprien, fiule, ţi-am spus că ştiu totul! Sau aproape,

fiindcă există un amănunt pe care îl ignor. Se pot asculta aici convorbirile efectuate din camere?

O asemenea întrebare aproape că-l indignează.

– A, nu, să nici nu vă gândiți!

Scot iarăşi legitimația de polițist şi i-o arăt. Trebuie să devină ceva obsesiv, înțelegi? Magic! Altfel oamenii uită, în clipa următoare.

– Dacă ți-aş spune, Cyprien, că există riscul să se producă nişte lucruri cumplite în ipoteza că nu intervin de urgență, m-ai crede, nu? Priveşte-mă, fără grabă, în adâncul ochilor, la fel cum bunul nostru Giscard privea Franța, gata să o umple de conjunctivită, şi răspunde-mi la întrebare.

– Da, vă cred! ferventează demnul locuitor al Québecului.

– Atunci debranşează liniile de la 627-28, aşa încât domnul Spiel să fie silit să treacă prin tine pentru a obține convorbirile. Se va mira. Atunci îi vei răspunde că serviciile telefonice profită de orele de noapte pentru a ameliora rețeaua hotelurilor, dar că linia centralei rămâne funcțională şi că trebuie să treacă prin ea.

În mod vădit, scumpul de el e subjugat de mandea.

Întinde mâna spre panoul constelat de găuri şi de clapete şi le coboară pe cele din urmă.

– Cyprien, zic, cred că prin acest simplu gest ai făcut mult pentru țara ta.

Chestia tare e că sunt sincer. Presimțirile mele, ştii?

Când depăşesc linia de siguranță ca să dau buzna în impulsivături, înseamnă că spiridușul meu interior a preluat ştafeta. Că personalitatea mea e pe pilot automat.

– Credeți? - şoptește noul meu amic, câştigat de partea mea până la sfinctere.

Drept răspuns, îl cuprind de umăr.

– Mi se spusese că voi, ăştia din Québec, sunteți simpatici; dar până într-atât de simpatici mi se pare că visez.

Şi tocmai atunci telezbanţul telezbânţuie. Cyprien îşi încalţă valva de admisie, ca să-şi lase aburit timpanul. Ascultă şi-mi adresează o ocheadă admirativă.

– Nu închideţi!

Branşează o fişă la 628 (partea horăitoare a apartamentului).

– Un apel telefonic din Franţa, domnule Spiel.

Mă întreabă din priviri dacă e cazul să-şi păstreze casca. Încuviinţez. Atunci, pudic, îmi întinde receptorul.

Théodore posedă o frumoasă voce de bas nobil (dacă nu cumva e efectul somnului).

– Aici Théodore Spiel, zice.

Rosteşte „Şpil". Confratele meu de la Nisa declară, cu glas extrem de profesional:

– Aici comisarul Laviani, de la Poliţia judiciară din Nisa.

Stupoare a pseudofilatelistului, care deversează puncte de suspensie, întretăiate cu o ploaie de semne de întrebare.

– De unde aveţi adresa mea? behăie în cele din urmă.

– De la un domn din ferma dumitale, cineva în vârstă, mi s-a părut. Sunt însărcinat să te anunţ, din partea poliţiei geneveze, că maşina dumitale, pe care ai lăsat-o în parcarea aeroportului, a fost aruncată în aer.

– *Lotus*-ul meu! strigă nea Spiel.

Degeaba te scalzi în mălai – când eşti amorezat de droaşte sport, vestea că ţi-a paradit cineva jucăreaua îţi smulge inima din piept şi gogoşelele din partea locului.

– N-a mai rămas din ea decât numărul de înmatriculare, plusează cu răutate Laviani, deloc nemulţumit să-l pună pe jar pe acest şmecher periculos. Datorită ei, am putut descoperi că dumneata eşti proprietarul maşinii. Auzi, Spiel, mi se pare că ai duşmani cam peste tot.

Tăcere.

– Sunteţi siguri că atentatul s-a îndreptat anume împotriva maşinii mele? Sau a fost vorba de o explozie mai

generală?

Un bun vorbitor. Se poartă şi ciripeşte frumos. Îşi caută cuvintele, le doreşte de calitate.

– Nu, nu, Spiel, numai maşina dumitale a fost pulverizată.

Şi Laviani găseşte vorbe elocvente.

– Or fi fost nişte golani, zice Théo, cu glas stins.

– Îţi doresc să ai dreptate, declară Laviani. Te întorci imediat?

– Peste două sau trei zile.

– Ai grijă de oasele dumitale, dragul meu! Numerotează-ţi-le, nu se ştie niciodată dacă n-ai să împărtăşeşti soarta *Lotus*-ului.

Şi Laviani închide. Bravo! Merită nota maximă. Acum, celălalt trebuie să şi-o fi luat-o pe la caca. Se pierde în presupuneri sinistre. În orice caz, va reacţiona în minutele următoare. E omeneşte. După o asemenea veste, nu mai poate să se culce la loc şi să tragă la aghioase.

Aştept, crispat, cu ochii la marele panou al minunatului palace. *Le Château Frontenac,* celebrissimo. Cyprien îşi frământă, pe scaun, fesele mari.

– Credeţi că o să...

– Da, Cyprien. Te va suna înainte să ai timp să citeşti magnifica *Encyclopédie du Canada,* pe care tocmai a editat-o prietenul meu Alain Stanké.

Drinng!

E chiar Spiel.

Deja!

Îi trag lui Cyprien o lovitură pretinească. El râde pe tăcute. Ne adorăm amândoi.

Théodorul le guiţă naşpa. Invectivează cum că ce e chestia asta, a ajuns omul să nu mai poată forma un număr de la el din odaie? În cel mai reputat hotel de pe continentul american? Îşi bat joc de el sau ce?

Cyprien al meu, din ce în ce mai mult ca perfect, îşi recită balada: lucrări nocturne de refacere la centrala mare, pentru ca muşteriii să fie şi mai bine serviţi, şi mai abitir copleşiţi. Se efectuează noaptea, ca să nu-i perturbe pe utilizatori, dar el poate obţine oricare număr din lume, graţie celor trei linii private ale hotelului, care au rămas funcţionale.

Balada îl potoleşte pe nepotolit. Care vrea pe loc opt sute, o sută optzeci şi opt, o mie trei sute treizeci şi trei. Şi să-i ia dracu' pe toţi!

– În slujba dumneavoastră, domnule Spiel!

Îi fac semn amicului să formeze numărul. În vreme ce el pianotează, eu mă afund în cartea de telefon repertoriată după numere. Cel abia solicitat de Spiel corespunde unui serviciu neurologic al spitalului Sainte-Folasse[43] din Québec. O damă ridică receptorul. Spiel i-l cere cu maximă urgentare pe doctorul Electre Hochok[44]. Senzaţia mea era că funcţionara de noapte îl va trimite să cureţe peluzele cu coşuleţul de răchită, dar nici vorbă de aşa ceva. Nu face decât să se informeze cine e solicitantul.

– Doctorul Théo Dhor! răspunde Théodore.

Şi iată-l în contact auditiv cu medicul în cauză, care e doctoriţă, aşa cum lăsa să se ghicească prenumele ei. De unde reies următoarele:

– De ce m-ai chemat?

În loc să răspundă, băiatul cu *Lotus* întreabă:

– A rămas, cum era prevăzut, ca totul să aibă loc în curând?

– Suntem în pline preparative. De ce?

– N-am să mai vin acolo.

– Fără dumneata, operaţia e imposibilă, ştii bine.

– Tocmai am primit un telefon din Europa, prin care sunt

[43] „Sfânta Dusă-cu-sorcova" (n. tr.).

[44] „Electroşoc" (n. r.).

anunțat că mi-a fost aruncată în aer mașina, în parcarea aeroportului de la Geneva.

Îți închipui oare că știrea asta o face pe doftoroaia Electre Hochok să se dea de ceasul morții? Foarte calmă, dânsa replică:

– Și ce?

– Cum și ce? Nu înțelegi că cineva îmi vrea răul?

– Ce legătură are cu cazul prezent? Nu cumva începi s-o iei razna, Théo? Faptul că niște răuci îți caută price în Europa nu-ți poate schimba misiunea din Canada. Proabil că treburile murdare de acolo ți-au atras unele dușmănii; dar presupun că aici ești aproape *clean,* nu? Vino cât poți de repede; vreau să-ți administrez un sedativ înainte de operație. Care e prevăzută pentru ora șapte. Acum, te rog să mă scuzi, mă cheamă datoria.

Există inși care, pentru un da ori un nu, sunt în stare să-ți intoneze *Marseillaise* de la un capăt la altul, fără să rateze nici o strofă. Mai ales de cei bătrâni, care au făcut parte, precum mulți dintre francezi, din școala de cântăreți bisericești a mareșalului Pétain și, imediat apoi, din aceea a lui Charles de Gaulle. Niciodată n-a fost careva mai bun ca ei la marseiatul în grup. Cunosc indivizi care, cu ochii închiși de extaz patriotard, au trecut dintr-o tabără într-alta fără să-și dea seama, într-atât îi împingea de la spate, sus și tare, imnul nostru național.

Întorcându-mă la hogeac, fredonez allonzanfanturi de bucurie. Sunt mulțumit de mine. Mă învecinez, pe cuvânt. Cu geniul. Cu sublimul. M-aș putea face ghicitor într-o zi, dacă îmi vine cheful. Zaț de cafea și de vin de Burgundia, tarot, pete de cerneală, jeturi de sloboz, linii (de înaltă tensiune) ale palmei.

Mă așteptam să-i găsesc pe Louisiana și Jérémie culcați alături, dar nu; lucrurile sunt neschimbate – negroteiul aghioseşte și puștoaica mă așteaptă. I-am inspirat o monstră

aprindere de călcâie. Mă vrea, de-a dreptul.Sunt dezolat că o dezamăgesc. Tare mi-ar fi plăcut să las o amintire mai bună a trecerii mele prin Canada. Aş fi fost copleşit dacă mai multe frumuseţi schimbau şoapte despre performanţele mele, seara la lumânare (de schimb). Dacă mi-ar fi perpetuat legenda, mergând peste tot să spună cât de forţoasă şi vibrantă o are Sana! În ce măsură se pricepe să şi-o folosească pentru a bate albuşul! Dar moartea lui Marie-Marie, scumpa mea micuţă dintotdeauna, m-a emasculat.

Dau o pălmiţă peste obrazul Louisianei şi încă una peste poponeaţa ei de îngeraş.

– Mă-ta-mare! îi spun celei mai răpitoare fetiţe din Canada, de la Québec la Vancouver.

La care ea răspunde:

– Nu mai am mamă-mare.

– Atunci vizita la ea era de sanchi?

– Ceva ce inspiră încredere.

– Şi atunci ce cauţi aici?

– De lucru. Începusem să mă plictisesc rău la Saint-Jérôme.

– Eşti cu adevărat asistentă medicală?

– Absolut exact.

– Ştii o doctoriţă-chirurg numită Electre Hochok?

– Da, după reputaţie. A publicat, asupra creierului, studii care i-au adus consacrarea. Lucrează adesea în Statele Unite şi ţine conferinţe în întreaga lume.

– Ai lucrat în spitale?

– Acolo am învăţat.

– Ai fi de acord să mă ajuţi la o treabă mai specială?

Îmi răspunde cu adorabilul ei accent:

– Când ai slăbiciune pentru un bărbat, faci tot ce-şi doreşte el.

Lumea tot vrea să mă trateze drept macho, dar tare bine-mi pică atunci când o damicelă foloseşte un astfel de limbaj!

DARURILE CERULUI

Cyprien e ca un frate. Avântul inimii, dăruirea de sine le cunoaşte şi le practică. Cu el, nici vorbă de făgăduieli amăgitoare; te serveşte înainte să-i spui ce vrei. A făcut pe dracu'n patru, s-a pus în cap şi-n partea opusă ca să-mi furnizeze tot ce-mi trebuia, inclusiv hodoroaga lui. În zilele noastre, nenicii îţi împrumută cu mai multe tragere de inimă nevasta decât maşina. Ştiu că un mic raid călare pe o Jacob-Delafon repară eventualele stricăciuni produse tovarăşei lor; pe când o droaşcă, dacă îi tragi o ciocăneală ori joci popa-prostul cu schimbătorul ei de viteze, asta lasă urme costisitoare.

Dar Cyprien e frumosul meu randevu. Amicul de o noapte pe care îl păstrezi o viaţă întreagă. Va trebui să vină în vacanţă la Saint-Cloud. Mama îi va oferi plimbări prin meniuri de excepţie. Iar eu îl voi face să ingurgiteze Yquem, explicându-i în ce constă acesta. Aşadar, ne furnizează toate marafeturile dorite. Nici nu mi-ar fi spus că e însurat, într-atât e de amabil; să crezi că messirele e ditamai cavalerul al mesei cu acelaşi nume. Îndrăgostit de mandea, ca şi miss Louisiana. Dar nu, e doar o simpatie admirativă. O nevoie de fervoare.

Aşa că iată-ne pe cărarea războiului – puştoaica, Jérémie

şi subsemnatul.

A venit timpul să-ţi povestesc de Théodore Spiel. Îţi ia ochii băiatul! Muie aristocratică bronzată, tâmple o ţârucă sare-şi-piper sub şapca sport în pătrăţele. Poartă balton din păr de cămilă, fular bej asortat la pardişboc şi mănuşi îmblănite. Nu am timp să mă benoclez prea mult la el, din micul Chevrolet al lui Cyprien de unde-l pândesc, dar mi se pare că mecla îi e al naibii de crispată sub cozorocul şepcii. Coboară din taxi şi se înfundă, cocoşat, prin uşa spitalului.

A trecut cel puţin o jumătate de ceas de când Jérémie şi Louisiana au pătruns pe acolo, purtând bluze albe procurate de centralistul de noapte.

Ies şi eu din maşină şi intru, la rândul meu. „Filatelistul" se anunţă la intrare, unde o doamnă ticsită de ore de zbor, cu părul de un alb-albăstrui, împodobită cu ochelari la fel de albaştri, taman dă pe gât o cafea proaspăt extrasă de la automatul din hol. Îl las pe Spiel să se prezinte.

Funcţionara lasă cafeluţa ca să-i arate drumul, având în vedere că la această oră hipermatinală stabilimentul funcţionează la ralanti, pe vârful picerelor. Ies amândoi, pe o dublă uşă batantă.

Iar eu, nici una nici mai multe, îi urmez. Purtând tot o bluză albă, cu pardisiul pus pe deasupra, şi am un fular ca să-mi ascund nasul şi ochelari fumurii ca să-mi pitesc privirile scânteind de inteligenţă.

Perechea dispare după colţul marelui coridor, unde paturi goale, puse pe rotiţe, staţionează în aşteptarea bolnavilor. Tocmai când ajung la culoarul transversal, doamna cu plete albăstrii dă buzna peste mine. Se opreşte şi întreabă:

– Cine sunteţi dumneavoastră, vă rog?

– Doctorul Montesquieu. Am întâlnire cu doctoriţa Hochok, ca să-i aduc Spiritul Legilor pentru transplantul cerebral.

– Uşa a treia pe stânga, dar doctorița se pregăteşte să opereze.

– Ştiu, pentru asta mă şi aflu aici.

Expresia unui viu interes îi luminează blândul chip matern, pe care ți-l imaginezi aplecat asupra leagănului nepoților ei, făcându-le nişte „buru-buru" de proastă bătrână.

– Sunteți, probabil, medicul care îl tratează pe domnul consilier politic?

– Într-adevăr, sare-pe-idee mândelovici.

– Chipul dumneavoastră îmi spune ceva. Trebuie să vă fi văzut în presă, fotografiat în momentul spitalizării domnului consilier politic.

– Poate. Mulțumesc mult, scumpă doamnă.

Doctorița Electre Hochok, hai să-ți spun, e o frumusețe autentică. O dameză brunetă, croită impecabil, în tradiția unor Juliette Greco, Anouk Aimé, Françoise Fabian, Carole Bouquet – ca să-ți dau ceva repere. Totul în ea e sobru şi arzător. I-aş reproşa doar că nu-şi epilează sprâncenele care, foarte dese, îi întunecă nițel prea mult fața. A suferit o cumplită mutilare, fiindcă îi lipseşte brațul stâng. În locul căruia s-a împopoțonat[45] cu o proteză absolut deloc şucară, articulată nesofisticat Cu brațul ăsta de chichi abia dacă-şi poate ține poşeta strânsă le piept, dar să-şi epileze dandiluşca ori să aleagă linte cu o asemenea lăboanță rigidă, dintr-un material neted, uşor verzui – şi, o, tristețe, împodobit cu un inel la fel de contrafăcut ca şi mâna ce-l poartă – nu prea poți conta pe asta.

Nu poartă bluză albă, ci un taior simili-Channel. Şi s-a echipat cu o lampă frontală, cu rază subțire şi intensă, gen

[45] *Fă-mi cinstea de a crede că sunt conştient de nepotrivirea acestei întorsături de frază şi că mă folosesc de ea numai ca să-i arăt întregii grămăticărimi franceze şi lui Dom Tom (pe deasupra) că mă ceva pe ei* (n. a.).

laser. În mâna validă are un dosar.

– Eşti gata? îl întreabă pe Spiel.

Acesta şade pe un scaun rulant. În jurul pieptului i s-a fixat o chingă, ca să nu pice de pe scaun dacă, la o adică, vreo slăbiciune l-ar face să cadă în nas. Persoana e numai în cămaşă şi pare nițel abulică.

– Da, sunt, răspunde el, destul de sigur totuşi.

Un infirmier stil haidamac, clădit ca un rugbyman, începe să împingă numitul scaun. Doctorul îl urmează.

Să-ți precizez pozițiile noastre. Jérémie, în bluză albă, seamănă cu un ecler cu ciocolată care ar fi căzut într-o strachină cu *milk*. O legitimație fixată pe rever îl dă drept „Doctor Thomas". Micuța Louisiana, tot aşa insignată, trece drept ajutorul îngrijitor Dorothée Tère[46]. Jérémie are un stetoscop în jurul gâtului, Louisiana ține sub braț un tabel al temperaturilor şi în buzunarul superior al bluzei cinci creioane.

Cum s-au descurcat cei doi ca să invadeze spitalul şi să-l transforme în sălaşul lor va trebui să-mi povestească mai târziu şi o voi menționa în memoriile mele. În orice caz, jos pălăria!

În ce mă priveşte, eu încerc să trec neobservat. Într-un loc de felul ăsta, dacă porți bluză albă, numeni nu se mai ocupă de tine. Trebuie să precizez că suntem favorizați şi de ora extramatinală. Spitalul încă n-a adoptat viteza de croazieră „Ziuă". E plin de femei de serviciu şi de bărbați la toate, care plimbă pe pardoseală scule de curățat sau lustruiesc geamurile cu piele de căprioară.

Doctorița Hochok, Théodore Spiel şi cornacul acestuia iau liftul şi coboară la catul „P". Aştept până cabina lor ajunge la destinație, ca să împrumut o a doua. Jérémie şi Louisiana, în ce-i priveşte, s-au avântat pe scări.

[46] Aproximativ „Cap Auriu" (n. tr.).

La „P", întâlnim de-a dreptul singurătatea marilor spații. Numai o negresă grasă spală, dând dovadă de energia disperării, un sol mai scânteietor decât un solitar de cincisprezece carate din vitrina lui Cartier.

Îl aud pe bunul doctor Thomas întrebând persoana de aceeași culoare dacă n-a văzut-o, în trecere, pe doctorița Hochok. Doamna care spală ceva-mai-curat-decât-albul îi răspunde, pe un ton plin de „nu mă plictisi, la dracu', dacă îți închipui că e nostim să lustruiești un coridor căruia nu-i trebuie așa ceva, cu varicele mele, cu fibromul meu, cu cei cinzeci și cinci de ani ai mei de muncă forțată, cu negritudinea mea pierdută în gerurile canadiene, cu fiul meu care se îndoapă cu LSD, cu fiica mea care se lasă mitocosită de toate mățigușele volante în trecere prin dreptul bibilicii ei, cu bărbatul meu bețiv, cu mașina mea căreia îi trebuie cauciucuri noi, cu bătrâna mea cățea Dolly pe care trebuie să o eutanasiem" că doctorița e în sala numărul 8.

Perechea Jéjé-Louisiana îi mulțumește, cu un dublu zâmbet nucă-de-cocos-cu-zmeură și se cară. O urmez.

Îmi dau seama, bătând coridorul larg, că acesta servește drept cale de acces în blocurile operatorii. Fiecare dintre respectivele are câte un sas, urmat de un vestiar și de sala de operații. Constat observația deoarece niște tehnicieni lucrează într-una dintre ele, ca să amenajeze instalații noi, iar ușile sunt larg deschise.

Mă alătur celor doi, ca să alcătuim un trio de calitate. Negroteiul și cu mine ne privim.

Perplecși.

În genul ăsta de aventură există mereu un moment în care te întrebi: „Și acuma, nene Duma?", indiferent dacă te cheamă Antoine, Jérémie sau Balthazar. Ei bine, „și acum?"

– Ai vreo idee? murmură domnul Blanc.

– Nu, îi răspund, și nici petrol.

– Indivizii sunt la „8", mă informează inestimabilul

auxiliar.

– Ştiu, am auzit.

Şi uite că îmi vine nu o idee de geniu, ci o mâncărime în ureche. Natura prevăzând soiul ăsta de necazuri, mă auriculez cu degetul mic.

În acest moment patetic, uşa blocului 8 se deschide, lăsând să iasă trei persoane, două femei şi un bărbat. Cel din urmă e infirmierul care împinsese scaunul rulant al lui Spiel.

Nou-veniţii bodogănesc. Mai cu seamă una dintre tipese.

– Prima oară mi-e dat să văd una ca asta!

– E ceva ce trebuie să rămână strict secret, filosofează infirmierul, având în vedere funcţia lui Sébastien Branlomanche[47].

– Ne-a spus să mergem să aşteptăm la cafenea, reia protestatara.

– Ei bine, să mergem, îndeamnă rugbymanul.

Fata care încă nu spusese nimic declară:

– Tare-aş râde dacă Pantera Neagră are o problemă şi-şi dă seama că, în plină operaţie, şi-a trimis la plimbare anestezistul. Cu mâna ei de carton, nu e în stare să facă nici o injecţie.

Se îndreaptă cu toţii spre lifturi.

– Ei, ca operaţie e ceva banal, observă cealaltă protestatară.

– Nimic nu e banal! obiectează pretinara. Ştii deviza meseriei noastre: „Orice act clinic presupune riscuri." Ah, dacă o dă în bară, o să capete ce merită. Poate consilierul face o criză. Ce-aş mai vrea, ca să ne distrăm un pic.

Bun, au plecat după ce ne-au învăluit cu priviri nehotărâte. Întregii lumi i se bălăbăne de toată lumea; asta ne ajută. Poţi crăpa pe trotuar, fără să deranjezi pe nimeni!

– Domnul e cu noi! declară grav Jérémie, împingând uşa

[47] *Branle manche*, „masturbează penisul" (n. tr.).

groasă a blocului „8".

Sasul e gol. Ne străcurăm în el. A doua uşă. Pe care, pur şi simplu, o dau la o parte. Duhneşte a dezinfectant şi a alte chestii greţoase. Şi vestiarul e gol. Ne introducem. A treia uşă. Prevăzută cu un hublou la nivelul ochilor. Arunc o ocheadă. Ei bine, lucrurile se prezintă în felul următor. În centru, o masă de operaţii, cu reflectorul ei cu faţete multiple precum cerul nopţii. Pe masă e legat un tip. Sub perfuzie. Nu-i zăresc decât tălpile şi nasul, foarte lung, ridicat între papainoage, ca o clopotniţă în depărtare, pe fundul unei văi. Trebuie să posede o cartoafă monumentală domnul consilier politic. Paratrăsnetul marilor ciocănari.

Doctoriţa Electre Hochok stă la dreapta lui. Scaunul rulant al lui Spiel e tras la stânga.

Nici un zgomot nu ajunge la noi. Canaturile uşii cu hublou sunt garnisite cu cauciuc. Îmi scot pixul şi îl demontez iute, ca să obţin un tub pe care îl îndes încet între garniturile închizăturii. După care nu-mi mai rămâne decât să-mi plec cea mai bună dintre urechi asupra orificiului conductei mele improvizate.

Genială idee! Aud totul, ca într-un cornet acustic.Pentru ştiinţa ta, îţi repet fidel cuvintele Panterei Negre, cum a supranumit-o una dintre asistente – şi porecla i se potriveşte admirabil.

– Vă simţiţi în largul dumneavoastră, domnule consilier?

O voce care îmi parvine abia perceptibil răspunde că da.

– Relaxaţi-vă la maximum, reia Electre Hochok. Totul e bine... Totul e foarte bine... Plutiţi în fericire...

Întinde mâna spre o măsuţă cromată şi porneşte un aparat. Răsună o muzică suavă.

– Vă amintiţi de prietenul dumneavoastră Téo Spiel, domnule consilier?

– Da...

– Se află aici. Vă va lua de mână. Théo, ia mâna

domnului consilier. Şi strânge-o călduros. Sunteţi prieteni, nu? Prieteni buni, pe viaţă şi pe moarte. Puteţi să vă spuneţi orice, să vă întrebaţi orice. Vă amintiţi de Saigon, nu-i aşa? Acolo v-aţi cunoscut. Şi aţi câştigat enorm amândoi, evacuând conturile bogătaşilor speriaţi de situaţie. Statutul dumneavoastră de diplomat vă permitea să transferaţi banii în Canada, exact aşa, nu?

Îi face semn lui Spiel.

Acesta din urmă trebuie să-şi fi învăţat lecţia, fiindcă întreabă cu glas neutru:

– Îţi aduci aminte, Bastien? Erau vremuri bune. Organizam partuze acasă. Aduceam păpuşele deloc obişnuite, micuţe vietnameze cu corp de băiat, ca să nu mai vorbim de băieţii înşişi. Îl ţii minte pe Tong-Sing? Îl ţepăluiai ca un zeu.

– Da, erau vremuri bune! murmură "operatul".

– Am fotografii de atunci, Bastien. Cu tine trăgându-i-o lui Tong-Sing, în timp ce o puştoaică nubilă îţi linge bombonelele; feeric.

Râde. Râde şi celălalt.

– O să ţi le arăt. Cu adevărat poziţii artistice.

– Da, să mi le arăţi.

Pauză. Doctoriţa îşi aşază unica mână pe ochii pacientului (care presupun că sunt închişi).

– Vă simţiţi bine, domnule consilier. Niciodată n-aţi fost într-o asemenea formă. Controlul medical pentru care aţi venit la spitalul Sainte-Follasse arată că o duceţi excelent. Veţi trăi o sută de ani. Sunteţi mulţumit?

– Foarte mulţumit.

– Acum Théo vă va vorbi de generalul Chapedelin, bine? Aveţi grijă, mai ales, să nu vă enervaţi, totul s-a terminat cu bine : generalul e mort şi iată-vă la adăpost de marele pericol pe care îl reprezenta pentru dumneavoastră. Mulţumită lui Théo, aţi ieşit la liman. Sunteţi de acord?

– Da, mulţumită lui Théo, face hipnotizatul.

– Fără el, ați fi la închisoare. Vă dați seama de asta, domnule consilier? Un om cu reputația dumneavoastră!... La închisoare! Théo a organizat atentatul împotriva ticălosului de general. N-o să uitați?

– Nu, nu, Théo m-a ajutat.

– Și știi, Bastien, reia Spiel, n-a fost ușor să-l organizez și a costat nespus de mult. În vremurile noastre, ucigașii plătiți cer o avere. Îți amintești că, la început, am refuzat să mă ocup de asta; dar ai insistat atâta... De altfel am o înregistrare a conversației noastre, am să ți-o dau să asculți. Mă implorai să intervin. Îmi promiteai marea cu sarea. Într-un fel, îmi dădeai un cec în alb. Așa e sau nu?

– Așa e, Théo, așa e!

– Perfect. Sunt bucuros că recunoști!

Ajuns în acest punct al indiscreției mele, îmi spun că am dat peste afurisită o afacere încurcată. Merită să te doară genunchii și să te pricopsești cu niște cârcei ai secolului ca să asiști la o astfel de ședință. Întrucât Jérémie moare de curiozitate, îi arăt policarul ridicat, adăugându-i și o mimică elocventă, ca să înțeleagă că suntem pe cale să ne adăpăm cu un vin ales, din butoiul adevărului, cum zicea Canuet la vremea lui, și că să aibă răbdare fiindcă îl voi elibera cât se poate de curând.

– Am profitat de acest control, pe care ai venit să-l faci în mod discret la Québec, ca să purtăm discuția de față, continuă Spiel, pentru că trebuie să ne punem de acord, Bastien. Ai o datorie monumentală de plătit, nu negi asta, sper?

– Nu, nu, sunt de acord.

– Bravo! Doctorița îți va explica ce anume așteptăm de la tine. E rândul dumitale, doctore!

Tăcere. Presupun că doamna cu mână artizanală a schimbat placa, întrucât tonalitățile diferă. Din difuzor iese

ceva ce te trimite cu gândul la muzica chinezească. E nazal, melopeic, percutiv, persecutor şi-ţi sâcâie olecuţă nervososul.

Electre Ochok adoptă o voce şi mai extraterestră decât până acum. Poţi să mă crezi că asist, pur şi umil, la o dedublare a personalităţii de pe masă. Băieţii sunt pe cale să măsluiască subconştientul consilierului politic, să-i condiţioneze meningele, pentru a obţine de la el o cioacă nu extrem de catolică.

– Domnule consilier, mâine seară veţi merge să cinaţi în compania prim-ministrului, într-un salon privat de la *Ritz Carlton*. Se vor mai afla acolo ministrul de externe, omologul japonez al acestuia, ca şi doi oameni de afaceri niponi foarte importanţi, este exact?

– Exact, şopteşte „pacientul".

– Vă vom încredinţa un mic aparat de înregistrare, nu mai voluminios decât două pachete de ţigări şi prevăzut cu o ventuză specială. În cursul cinei, veţi face în aşa fel încât să fixaţi aparatul sub masă. Lucrul nu e deloc complicat. Va trebui numai să apăsaţi un buton negru, înainte să aşezaţi înregistratorul. După asta nu va trebui să vă mai ocupaţi de nimic. Dispozitivul va fi recuperat de cineva dintre cei care servesc, fiindcă după plecarea invitaţilor măsurile de protecţie vor fi ridicate. Sunteţi de acord?

Tăcere.

– Vă întreb dacă sunteţi de acord, domnule consilier?

Retăcere. Ghicesc că rămăşiţele de conştiinţă ale acestui om se opun maşinaţiei. Până şi japiţele au stări sufleteşti.

– De ce să înregistrez conversaţiile? întreabă el. Aş putea foarte bine să vi le redau mai târziu.

– O veţi face în linii mari, dar noi le vrem cuvânt cu cuvânt, domnule consilier.

Spiel intervine:

– Bastien, te-am anunţat că a venit momentul să achiţi nota de plată. Oamenii care ţi-au rezolvat problema

Chapedelin nu glumesc. Dacă nu le dăm satisfacţie, va ieşi nasol pentru tine şi pentru mine. Cred că nu simţi nevoia să sari în aer, la rândul tău, în clipa când urci în maşină? În orice caz, eu nu. Nu uita de vechile şi bunele fotografii de la Saigon, Bastien, nici de înregistrarea discuţiei în timpul căreia m-ai implorat să-i venim de hac generalului. Familia şi poziţia ta nu vor rezista nici la acele imagini pioase, nici la banda sonoră. Înţelegi că n-ai de ales?

Tăcere.

Doctoriţa Hochok preia ştafeta:

– Nu e cazul să ezitaţi, domnule consilier. Ceea ce vi se cere înseamnă cu mult mai puţin decât serviciul foarte deosebit care v-a fost făcut. Înregistrarea unei conversaţii, chiar ţinând de secretul de stat, nu înseamnă nimic în comparaţie cu asasinarea unui general.

– Într-adevăr, face în sfârşit Sébastien Branlomanche, parcă frapat de această evidenţă.

– Atunci acceptaţi?

– Accept.

– Spuneţi-ne ce veţi face, când, unde şi cum! insistă doctoriţa.

Hipnotizatul ezită niţel, apoi riscă:

– Un mic înregistrator în buzunar... Îl scot, discret, la începutul cinei...

– Foarte discret. Vă sfătuiesc să-l înfăşuraţi în batistă şi, odată scos din buzunar, să-l puneţi în şervetul de masă. Procedaţi fără grabă.

– De acord, voi acţiona cu prudenţă.

– Perfect. Pe urmă?

– La aparat va exista o ventuză, pe care o voi aplica sub masă.

– Aţi uitat ceva important.

– Ăă... Da, să apăs pe butonul negru.

– Capital! Dacă nu, toate astea nu slujesc la nimic.

– Îl voi apăsa.

– Ascultați-mă, domnule consilier: trebuie să nu uitați nimic. Îmi promiteți?

– Da, vă promit.

Spiel intervine din nou:

– Ai noroc, Bastien! Știi că ești norocos? Îți oferi un control, care iese foarte *clean,* când te temeai pentru sănătatea ta și ți se cere o nimica toată pentru a le mulțumi oamenilor care te-au scăpat de general. Dă-mi mâna, frățioare! Așa. Strânge-mă tare. Sunt prietenul tău dintotdeuna. N-am să te las baltă niciodată.

– Mulțumesc.

Aud zgomot de pași. Ca să-mi refac șira spinării, mă ridic în picioare, agățându-mă de brațul negroteiului. Privire prin hublou. Doctorița Miserupe se duce să scoată dintr-o trusă o cutie neagră și i-o dă „domnului consilier veros". Așa că îmi reiau repede ascultatul.

– Ăsta e aparatul care vă va fi remis mâine, în momentul când veți pleca de acasă ca să mergeți să vă întâlniți cu prim-ministrul. Cântăriți-l, e cât se poate de ușor.

– Da, foarte ușor.

– Apăsați pe buton. Lesne, așa-i? O mică săgeată albă arată în ce sens să apăsați. Acum înregistratorul funcționează. Zgomotul e, practic, inexistent. Duceți-l la ureche – auziți ceva?

– Nu, nimic.

– Dați-l încoace.

Trebuie să se fi inițiat ea însăși în manevrarea aparatului, fiindcă rebobinează banda și dă „play", fără să meargă pe încercate. Auzim, amplificate, replicile lor de mai înainte: „...așa-i? O mică săgeată albă arată în ce sens să apăsați. Acum înregistratorul funcționează. Zgomotul e, practic, inexistent. Duceți-l la..."

Doctorița oprește înregistrarea.

– Vă daţi seama de claritatea înregistrării şi a redării, domnule consilier? Mâine, aparatul va fi reglat judicios şi nu va trebui să vă mai atingeţi de el înainte de a-l aşeza unde trebuie, decât ca să vi-l strecuraţi în buzunar.

– Atenţie! şopteşte brusc Jérémie. Vine cineva!

Smulg corpul pixului dintre buzele cauciucate şi-l vâr în buzunar. Uşa se deschide şi apare gagicuţa de adineauri, care protesta fiindcă maica Hochok o trimisese la plimbare.

Zărindu-ne, tresare; fiindcă pun pariu pe un ou proaspăt contra certificatului de naştere al lui Alice Sapritch că-şi adusese fundul încoace ca să se benocleze niţel la ce se punea la cale în blocul „8". Curiozitatea îi era mai puternică.

– Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? ne ia la rost.

– Şi dumneata? ripostez. Nu ţi-a cerut Pantera Neagră să evacuezi locul? Ei bine, nu vreau moartea păcătoasei, mai ales când e atât de bine făcută. Dispari – şi totul va rămâne între noi.

Fata roşeşte. Apoi pleacă.

Dar pentru ea misterul prezenţei noastre rămâne întreg. La uşă, se opreşte. O ajung din urmă.

– Nu v-am mai văzut pe aici! observă.

– Şi pe bolnav l-ai mai văzut pe aici, puico?

Cobor glasul:

– Serviciul de securitate; circulă, nu e nimic de văzut.

Îi prind braţul, gol sub mâneca de cinci centimetri, şi o trag spre mine.

– Ştii că îmi stârneşti simţurile cu bluza asta delicioasă, care povesteşte tot ceea ce conţine?

Chestia o face să râdă de plăcere.

– Păreţi un fustangiu afurisit!

Dar fustangiul are alte fuste de festonat. Aşa că urcă din nou în carul (auto-) bunului Cyprien, ca să se întoarcă la hotel.

Un colţ al vălului s-a ridicat: generalul a fost răcit la

solicitarea consilierului politic al domnului prim-ministru. Iată un bun câştigat. Dar ce-mi displace şi mă sâcâie este că tot efortul acela de sugestie avea drept scop să-l convingă pe javra de Branlomanche să pună un reportofon sub masa în jurul căreia trebuie să se schimbe cuvinte confidenţiale între guvernele canadian şi japonix. La ce bun să-ţi asumi un asemenea risc, când unul dintre participanţi e un trădător pe care adversarii prim-ministrului îl ţin de bărbiţă? Nu poate el – cum a remarcat însuşi personajul în cauză – să facă o dare de seamă a şedinţei?

E de văzut. De reflectat foarte profund asupra subiectului. Revin la *Château Frontenac,* las tărăboanţa centralistului de unde am luat-o şi mă întorc în cameră. Profit de faptul că sunt singur ca să mă dezbrac şi să intru în pat. Dacă amicii mei mi-ar acorda o oră de răgaz înainte de a veni, asta mi-ar permite să recuperez nitel. Mă simt absolut epuizat. Leacurile vrăjitorului au fost, fără îndoială, eficiente totuşi nu e cazul să întinzi prea tare coarda arcului! Că altfel se înmoaie.

O senzaţie voluptoasă îmi încântă somnul. N-am să-ţi spun ce vis declanşează în mine, din cauza chestiunilor de probitate profesională invocate mai sus. Fapt este că moştroflonţul meu, cu autoghidare şi balansier cu corp dublu, începe să sară în sus, ca un fotbalist când se execută un corner. Mi se pare că miss Cocheta era friguroasă şi că i s-a confecţionat o haină caldă, de piele, cu guler de blană.

Emoţia care mă încearcă mă face să mă arunc afară din somn, iar paraşuta mi se deschide ca prin farmec. E de pânză albă. De bumbac, când de obicei se face din mătase. Zăresc, deasupra emisferei mele sudice, o corolă imaculată, care urcă şi coboară. Trebuie să te pleci în faţa evidenţei, Antoine: miss Louisiana a profitat de soamnele tale, ca să-şi atingă scopul. În culmea obnubilării mele, mi-a sugălit muştiucul, aducându-l la duritatea iridiului; apoi, socotind că unealta e

pregătită pentru întreprinderile cele mai îndrăznețe, și-a dezgolit regiunile lunare, pentru o cavalcadă față de care cele ale lui John Wayne în westernurile de două parale era o cursă, în scaunul cu rotile, a unui hemiplegic.

– Nu! protestez. Ți-am sps că nu vreau!

În loc de răspuns, puștoaica forțează ritmul, trecând de la galop la performanțe de rodeo (și Julieta). O cavalcadă infernală!

Am oare dreptul să mă joc cu simțurile proaspete ale acestei aproape adolescente, despuțând-o tocmai în clipa când depune efortul suprem? N-ar fi o mutilare? Semnul unui egoism împuțit? „Pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te la ceilalți, Sana! mă implor. Pe undeva (și chiar că e cazul s-o spunem) ești răspunzător de dorințele pe care le provoci. Dacă șarmul tău pune lumea pe foc, e de datoria ta să stingi flăcările."

Atunci, abnegația triumfând asupra reticențelor mele dureroase, din simplă milă creștinească înhaț fesele fătucii, prin pânza bluzei sale albe. Și le strâng, înfigându-mi degetele. Oportuna și benefica durere o face să țipe. Mișcările ei capătă o frenezie suplimentară. Louisiana modulează un lung strigăt rătăcit, de animal noptaic juisând sub stele. Și trece în trombă dincolo de linia cu platâ. Glorie senzorială, de a cărei strălucire beneficiază întreaga specie umană. O citez pe ordinul de zi al națiunii canadiene pe această intrepidă călăreață a codiriștilor adormite. Îi decernez fofleanca de aur, râmița de argint aurit, piulița de argint, bipoașca de diamant, tiriplicea de platină, smochina de bronz și, bineînțeles, știomeleacul de aramă.

S-a descălțat de mine, dar rămâne de o parte și de alta a lui mandea, cu genunchii fleșcăiți.

– Îți cer iertare, bâiguie. Am făcut ceva rău. Am profitat de somnul tău, pentru ca, de fapt, să te violez.

– N-am să depun plângere, o liniștesc.

Şi îi surând cu tandeţea blândă a abatelui Soury, despre care nu se mai vorbeşte deloc şi care, dacă n-a făcut mare lucru pentru preoţime, a lucrat mult pentru doamnele cu probleme de ciclu.

– Carnea are exigenţele ei, oftez. Mergi în pace, copilă, şi fie ca încăpăţânarea ta să-ţi îngăduie să explorezi mai departe decât în şliţurile bărbaţilor. Acestea fiind zise, ce-ai făcut cu întunescosul meu Jérémie?

– E la prietenii tăi, grasul cel scârbos şi bătrânul cel simpatic.

Mă duc la baie ca să-i dau o nouă strălucire amicului meu de zile bune; şi atunci privirea îmi lunecă prin ferestruica de deasupra chiuvetei. Ceea ce descopăr e feeric, mai mult decât sublim. Să urli de admiraţie. Saint-Laurent, nepoate! Saint-Laurent, prins parţial în gheţuri, cu foburgul Lévis pe celălalt mal, aidoma unei aglomerări sculptate în cristal. Plute de gheaţă, acoperite cu zăpadă proaspătă, plutesc lent în derivă iar vapoarele îşi fac drum prin somptuosul desfrâu. Vase de pescuit sau de transport, vase de transbordare vehiculând pasageri de pe un mal pe altul. De neuitat.

Iată-mă ajuns într-o altă lume. Eu care, totuşi, sunt saturat de frig, de zăpadă şi de îngheţată, după înfricoşătoarea escapadă în Marele Nord. Totuşi la mine poezia nu-şi iese niciodată din drepturi. Oricare ar fi gravitatea împrejurărilor, un spectacol frumos şi rar mă face să mă opresc pentru o clipă şi-mi înduioşează sufletul.

După care dau fuga să-mi întâlnesc prietenii.

„Ai remarcat, îmi spun în liftul coborâtor, ce lesne e violabil omul în timpul somnului?“ „Da, îmi răspund. E momentul când simţurile lui, deconectate de la spirit, se află în liberă dispoziţie. Într-o autonomie care le uşurează folosirea.“

În camera scumpilor mei tovarăşi îi găsesc pe Jérémie şi

Pinaud. Unul luând un solid mic dejun, sub privirile binevoitoare ale celuilalt care, în pijama de mătase albă, îşi soarbe primul pahar de muscadet, întrerupt de nişte delicioaşi croasanţi după pofta inimii.

Jéjé îmi explică precum că, la întoarcere, văzându-mă adormit, a sfătuit-o pe micuţa Louisiana să-şi ofere o horăială pe saltele, în timp ce el va merge să le povestească amicilor peripeţiile prin care tocmai trecuserăm.

– Şi Béru? întreb.

– Era posomorât în dimineaţa asta, îmi dezvăluie César. A declarat că se duce să respire aer proaspăt.

Ceva din dovlecelul meu face *tilt*. Grasul să respire aer proaspăt? Nu-i stilul lui de viaţă. Deşi de origine plebeiană, amicul le lasă altora chestiile de natură şi sănătate.

– Ce s-a întâmplat cu Théodore Spiel? îl întreb pe negrotei.

– S-a întors la hotel.

Şi domnul Blanc remarcă:

– Ciudată şedinţa asta de sugestie, nu ţi se pare? Hipnoză şi şantaj reunite; băieţii joacă la două capete.

Îi ascult, cu o clăpăugă distrată, aprecierea. Absenţa Grasului mă intrigă.

– I-ai povestit Grasului aventura noastră matinală, Jérémie?

– Desigur; n-ar fi trebuit?

– Şi cum a reacţionat?

– Era furios că nu l-am luat cu noi.

Moş Pinuche îşi curăţă conductele, prin dregeri de glas care te trimit cu gândul la demarajul laborios al unei Dedion-Bouton participând la marele premiu al maşinilor de epocă.

– De fapt, zice, şi eu găsesc că n-a fost cavalereşte din partea voastră să ne lăsaţi pe tuşă în momentul acţiunii.

Îl fac să priceapă că, pentru o atare operaţie, trebuia să mergem în echipă redusă şi că, lucrând cu efectivul complet,

ne-am fi prins picioarele sub preş. Ca un înţelept ce este, Pinuche convine.

– Ceea ce nu-l împiedică pe Alexandre-Benoît să nu vă ierte pentru asta.

Din ce în ce mai convins că purcelul, jignit de moarte, a vrut să-şi ia revanşa, îmi las prietenii, ca să mă dedau unei mici verificări.

Un timp destul de îndelungat, nu aud nimic. Numai murmurul vătuit al hotelului luându-şi încet-încet viteza de croazieră. Mă încăpăţânez să-mi încordez auzul.

O fermecătoare cameristă, bine făcută în materie de dinapoi, de picioroange şi de urechi (restul nefiind prea comestibil), trece pe lângă mine şi-mi zâmbeşte matern (mi-ar putea fi mamă).

– V-aţi uitat cheia, mă întreabă arătând spre uşă.

– Textual, îi răspund. Sunt foarte zăpăcit.

– Staţi puţin, am o cheie universală.

Şi iată că-mi deschide uşa domnului Spiel. Îi şoptesc că „Mersi". Îi dau un dolar strălucitor, deşi poartă efigia reginei Angliei, şi pătrund, cu imprudenţă şi hotărâre, în odaie.

Care e goală!

Totuşi aud de la baie un zgomot regulat. Somptuoasele apartamente somptuoase de la *Câteau Fernac* sunt perfect izolaţionate, aşa că de pe coridor nu auzeam nimic. Între baie şi cameră, se află un *dressing room* în care mă strecor.

Zgomotul perceput seamănă cu nişte mari palme apoase, aidoma celor produse de spălătoresele de altădată care îşi izbeau, de piatra înclinată a lavoarului, rufele răsucite. Am nişte amintiri cu maica-mare, stând în genunchi pe un sac pentru cartofi, împăturit în patru, cu mânecile suflecate până sus şi lucrând de mama focului cu un cearşaf deghizat în boa alb şi care vomita o apă plină de săpun. Apoi a venit reverendul Arthur Martin, cu tovarăşii lui Electrolux, Miele şi

compania, să ne desgenuncheze bătrânele din spălătoare.

Scumpele de ele au câştigat în confort ceea ce au pierdut în noblețe. Nu se mai roagă la dumnezeul Săpun-de-Marsilia. Şi poate nici la Celălalt; sfântă maică Denis, veghează asupra lor!

Mai multe gemete punctează palmele menționate. Continuând încă mult timp. Scâncetele cresc în intensitate.

Apoi vocea somptuoasă a lui Béru:

– Chestia asta o să mi se lase cu un rumatisme la umăr. Ei bine? Nu? Ciripeşti ori schimbăm disciplina? Vreau să ştiu toate alea despre ce-mi mitocoseşti matale cu consilierul, motivele de făceți un aşa circ. Eu sunt un băiat hotărât, amice. Marile mijloace nu mă sperie ele pe mine. Niciodată un nene care l-am lucrat să-l fac să vorbească nu mi-a rezistat. Când trebă să ştiu, ştiu. Chiar ăl mai tare țip vine clipa când îmi cere iertare că egzistă.

Cine a împietrit în *dressing*, dacă nu nefericitul tău Sana? Oroarea face să mi se ridice, pe brațe, părul de dindărăt. O, Doamne, apără-mă de prieteni, că de duşmani mă ocup singur! Tăntălăul ăla de Jérémie, care dă fuga să-şi prezinte raportul în fața lui Stan şi Bran. Iar Bran, prost de prim rang, prost epidermic, e lovit de furie şi vrea să supraliciteze, fără a se consulta cu nimeni. Cumplitul! Scârbosul! Intensul! Irecuperabilul în veci! Sumbrul! Dubiosul! Exasperantul! Ireversibilul!

Cuprins de o turbare incomensurabilă, trântesc uşa de perete.

Deloc frumos! Ba chiar foarte naşpa! După împrejurări, un Bérurier poate fi, în acelaşi timp, crema cumsecădeniei şi extract de gestapovist.

Ştii ce? L-a despuiat pe Spiel. L-a agățat în cătuşe de cârligul duşului. A înmuiat un prosop în apă, l-a răsucit strâns (scumpele mele spălătorese) şi se serveşte de el ca de o vână de bou, ca să lovească genitalele filatelistului. Iar nenea are

nestematele umflate precum balizele portuare, asemeni bietului Laubergiste.

Eu, consternat, înțelegând că totul e pierdut, inclusiv onoarea, exclam jalnic:

– Béru, la dracu'! Încetează!

Dar el, arțăgos:

– Te rog! Nu suport să fiu întrerupt de la treabă!

– Asta numești tu treabă, sac de rahat? Vino încoace, să stăm de vorbă!

El ezită, dar la o potaie vocea stăpânului e sfântă. Așa că mă urmează în cameră.

– Ai stricat totul, față de hemoroid! Chiar dacă reușești să-l faci pe Spiel să vorbească, acum, când știe că știm, îi va alerta pe „ceilalți" și totul va fi contramandat. Iar noi nu avem nici o dovadă împotriva lui. Mărturia mea e vax iar cea a lui Blanc idem.

– Oke, monsiniore, de-asta și trebă să-l trag de limbă. Dacă-și dă drumul la gură, o să avem situația în labă.

– De unde știi? Și în ce măsură ceea ce ne poate spune va schimba lucrurile? Dacă măcar dacă l-am avea la dispoziție într-un loc discret! Dar aici? În hotelul cel mai prestigios din Québec! E de ajuns să aibă un apel telefonic sau să-i vină un vizitator sau chiar să dea peste noi serviciul la cameră și o vom lua pe dinapoi!

Nu apuc să termin, când cineva bate, discret, la ușă.

Îmi duc arătătorul drept (cel care îi vine în ajutor mijlociului la explorările amoroase) perpendicular pe buzele lacome, poruncindu-i (tristu-)lui Sire de Béruroche să-și închidă clapeta.

Dar Alexandre-Benoît e lansat. S-a supraîncălzit, înțelegi? Nu se timorează câtuși de puțin. Cu un brânci, mă expediază în *dressing,* căruia îi trage draperia de separație, după care se duce să deschidă.

Îi aud organul sonor, care preludează la după-amiaza

unui afon, întrebând:

– Ce dorești?

La care un glas bărbătesc, metalic:

– Nu-i apartamentul domnului Spiel?

– Și dacă, despre ce-i vorba?

– Unde-i domnul Spiel?

– În ce legătură?

– Trebuie să-l văd pe domnul Spiel, se impacintează vizitatorul; avem întâlnire.

– E la baie.

– Am să-l aștept.

– N-ai decât.

– Pot să vă întreb cine sunteți dumneavoastră? e întrebat Bérurier.

– Lucrez la el.

– În calitate de...

– O, n-am numa calități, râde Béru, am și efecte. Să spunem că veghez la securitatea lui.

– Înțeleg.

– Cu atât mai bine.

O pauză, grea de stingherealã nehotărâtă.

– Și mata, dacă aș îndrăzni ca să-mi permit, cine ești?

– O relație de afaceri.

– Poci să-ți știu numele?

– Nu v-ar spune nimic.

– Nu se știe niciodată.

„Ei bine, îmi spun în sinea mea, genul ăsta de scenă nu duce niciodată prea departe. O să cracleze curând. Țărănoiul ăsta borțos de Béru e încă o dată gata să strice lucrurile. Dă cu problemele în fasole vițelul! Suntem în impas. Acolo unde ne trebuia un jongler chinez, ne-am pricopsit cu Bérurier: elefantul în magazinul de porțelanuri. Iar acum mergem pe un pod de sticlă filată, de Murano. Și ne deplasăm la bordul unui

tractor!"

– Dacă nu vrei să-mi zici cum îți zice, reia cavalerul Destrăbălat, spune măcar de ce-ai venit. Că mă ocup de Théo și mi-ți sunt obligat să mă pui în gardă, mă-nțelegi?

– V-ar deranja să-l anunțați că îl aștept? i-o taie, nerăbdător, musafirul. Mă grăbesc.

– Cum să mi ți-l anunț de amabila matale vizită, dacă nu știu cum te cheamă? obiectează Pertinentul.

– Spune-ți doar că „întâlnirea" dumnealui a venit, va ști despre cine-i vorba.

Omul se exprimă cu un accent bizar și mi se pare, în chip nelămurit, că l-am mai auzit înainte. Accent ușor, dar distinct. Un amestec de slavă și de Europa Centrală; ori să fie niște inflexiuni levantine, cuplate cu utilizarea unui limbaj gutural?

– Banco, mă duc! face pe nepusă masă Grasul.

Trece în *dressing* și acum, în fine, consimte să mă întrebe din priviri.

Dar ce-ai vrea să-i răspund? Ce să facem? Să-l neutralizăm și pe nou-venit și să jucăm totul pe o carte, supunându-i pe ambii domni unui interogatoriu de gradul trei? Al naibii de periculos, ținând seama de locul unde ne aflăm. Riscăm să ajungem la mititica, descălecați de polița călare!

– Fă cum ți se pare mai bine, îl cecînalbesc cu glas imperceptibil și ridicând din umeri, ceea ce e perfect realizabil; încearcă, o să vezi ce iese, nu-mi pot da seama din prima.

Adiposul merge să ciocăne la baie. Și lansează, să fie auzit de oaspete:

– Va trebui să vă mișcați fundul, dom' Théo, persoana cu care aveți vezeală e at home.

Scurtă pauză. Béru revine în salon.

– Va să vie îndata mare și poate chiar mai 'nainte,

anunță.

Dar, pe replica lui, răsună un cuvânt care valorează greutatea lui în consoane și vocale: „Ajutor!"

E sirele Spiel, care pune totul pe o carte. Îl înțelegem.

Ce se petrece în salon? Scurtă perioadă de confuzie. Din baie, pseudofilatelistul aruncă un al doilea avertisment: „ Atenție!"

Aud glasul bizar al nou-venitului, modulând:

– Mâinile foarte sus, că de nu sobozesc perișoarele! Un singur glonț al acestei arme face găuri cât farfuria!

Îmi închipui că Grasul, neînarmat și prins pe neașteptate, scoate flăcări pe nas. Caut în jur ceva care să mă ajute să însănătoșesc situația. Nu găsesc decât o lungă limbă metalică de pantofi, acest accesoriu al obezilor, al neputincioșilor sau al leneșilor inveterați părându-mi-se absolut derizoriu. Totuși îl înșfac și mă ascund sub faldurile draperiei.

– La baie! face vizitatorul. Și fără șmecherii!

Și cei doi se arată. În față, Maiestatea-Sa, cu brațele ridicate, ceea ce îi lărgește și mai mult spinarea în formă de cabină telefonică. Urmează țeava archebuzei. E rândul meu să intevin. Nu dispun decât de două secunde ca să mă năpustesc. Din fericire, mașinăria de luat decizii îmi funcționează cu viteza luminii.

Trosc! Din toate puterile, asupra țevii pușcociului. Care cade din mâna stăpânului său. Prin draperie, trag un cap în volumul ce începea să se prezinte. Și care se duce pe spate. Culeg flinta. Béru sare peste mine, cu o sprinteneală pe care era departe de a i-o bănui.

A treia prostie a lui Umflătură în această dimineață québecheză: se pune între mine și vizitator, ceea ce mă împiedică să-l țintesc pe acesta din urmă. Tipul întâmpină asaltul Mamutului, cu o măiestrie de bandit experimentat. Parează calm pumnul monstruos pe care i-l adresa Alexandre-Benoît. Mai mult, ripostează cu un cot fulgerător

la gât.

– Mrrrruhhhavruaaaaahhhh! exală grasul meu ieduț vinățuit.

Alexandre-Benoît se clatină, se înmoaie – și se ridică tocmai când era să cadă.

Eu am și ajuns la ușă. De data asta pot, în fine, să-l ochesc pe intrus.

– Ne potolim! strig. S-ar părea că un singur glonte din jucărica asta face găuri mai mari decât o...

După care o mâlcesc. Definitiv!

Năucire! Mai rău! Ce superlativ să caut ca să te fac să înțelegi ce simt? Să spunem că mă găsesc într-o stare de inhibiție motrică de origine psihică, pricepi? Și sunt departe de a-ți spune totul!

Bărbatul înfipt în fața mea e îmbrăcat într-o haină de vigonie, care trebuie să coste o roabă de bani, și are pe cap o tocă de blană. Poartă ochelari, ușor întunecați. Mă fixează la rându-i, și privirea lui conține tot atâta stupoare ca și a mea. Să spunem că stuporile noastre sunt la unison.

Matahală, care și-a recăpătat răsuflarea și puterea, pornește spre noi ca un ucigaș sadea.

– Chestia asta, amice, o să mi-o plătești! eructează pachidermul.

– Dă-te din fața mea, tembel nefericit! schelălăi (fiindcă, în cazurile disperate, vorbesc curent vulpeasca).

Imbecilul! Porcul jegos! Crezi că-și dă șoriciul la o parte? Cucu! Delincventează, caraliul împuțit! Și-ți dai seama că omul nostru profită din plin. E deja la fereastră, pe balconul dominat de privelișteа feerică descrisă, mai înainte, în capodopera zilei.

Fără să ezit, trag. Dar pușcociul ăsta e o armă particulară, de concepție nouă. Trăgaciul nu-i e acolo unde obișnuiește să figureze la revolverele, pistoletele, pitoalele-mitralieră tradiționale. În realitate, e reprezentat de un buton

de pe laterala crosei. Sincer vorbind, găsesc combinația cam stupidă, fiindcă un stângaci n-o poate folosi; or, viața e plină de stângaci. (Eu am șansa de a fi stângaci de mâna dreaptă, ceea ce se pare că e un lucru rarisim.)

Până să-mi dau seama de particularitatea armei, băiatul încalecă balustrada. Și sare! Într-o străfulgerare, încerc să-mi amintesc la ce etaj suntem. Mă reped în balcon, fără să-mi fi adus aminte cum. E sus! Dar realizez că îndrăzneala tipului meu e temperată de un enorm morman de zăpadă adunat sub fereastră. Plugurile însărcinate cu degajarea promenadei și-au îngrămădit deșeurile albe în această zonă interzisă.

Omul cu haină de vigonie a plonjat, cu picioarele desfăcute. S-a înfundat în zăpadă până la piept și se zbate ca un apucat să se degajeze.

Am trei alternative, băiete. Ți le enumăr, dar în mintea mea chestia se petrece mai iute decât pe hârtie. Prima alegere: să-l sfredelesc pe nenic, fără grabă, de aici din balcon. A doua alegere: îi poruncesc să nu miște, sub amenințarea cu moartea, și-l trimit pe Matahală să-l recupereze. A treia alegere: plonjez la rândul meu.

Ce ți-am spus despre alternative, mare nătărău ce *I am?* Hotărârea îmi e luată fără să-mi dau seama, fiindcă iată-mă încălecând balconul. Ridic sus mâna care ține arma, ca să evit un accident, ochesc muntele de zăpadă și sar la rândul meu.

Mamă, ce mai zdruncinătură! Gaibaracele mi-au intrat în bust, ca două antene de radio. Mi se taie răsuflarea.

Uneori, la schi, când încasezi o monstră pală de zăpadă, încerci o senzație de același tip. Fornăi, mă zbârlesc, scuip.

Sunt în *snow* până la bărbie. Capul japiței și cel al meu sunt la un metru douăzeci unul de altul. Javra s-a înfundat mai puțin decât mine, fiindcă poartă un balton care s-a umflat în timpul căderii, amortizând mai bine azăpedizarea. Așa că tipul e cu un bust mai sus decât mine. Și se degajează cu atâta vigoare, încât lărgește craterul alb în mijlocul căreia se află.

Eu nu reuşeşsc să mişc, în zăpada înghețată, decât brațul întins, în continuare terminat cu arma.

– Nu mai mişca, îi spun bărbatului. De nu, te omor!

El se imobolizează. Şi rămânem aşa, față-n față, cu privirile întrepătrunse. Mă simt nebun de ură. Cum n-am mai fost niciodată. Parcă sub o vrajă. Un sentiment vertiginos. O beție formidabilă. De ce îl *amenințc* că-l omor, când chiar o s-o *fac?* Întâlnirea asta e un dar al cerului. Acum îl binecuvântez pe Bérurier, grație căruia a avut loc. Dacă nu,.o ratam.

EL!

Cel pe care îl crezusem departe, în afara oricăror atingeri!

EL!

Şeful piraților din avion! Omul cu tâmple cenuşii. Cel care a asasinat, direct sau nu, sute de persoane! *Omul care mi-a ucis-o pe Marie-Marie!*

Mi-l închipuiam în Papuasia, în Uresese, în Gratemoala[48], la Pétauchock[49], în capătul stepelor din Asia Centrală (pe stânga cum ieşi din moschee). Presupuneam că se găseşte în Libia, în Siria, în Salvador (Dali), într-o mânăstire tibetană. Dar nu. E aici, „lipit de mine"!

O bucurie sălbatică mă face să vreau să rag, să-mi rup sforicelele într-un țipăt supraomenesc. Nici măcar nu simt nevoia să-l lichidez ori pe aceea să-l torturez. Ştii, la răzbunare nu trebuie să te gândeşti prea mult. Când o doreşti într-o asemenea măsură, la apariția momentului nu mai ştii ce să faci, nici de la care capăt s-o iei. Eşti împotmolit pe dinăuntru, stângaci şi tâmp, aproape intimidat de prea marea ta ură. Ochii ți se umplu de lacrimile uşurării posibile. Ai vrea să te regenerezi, ca s-o săvârşeşti *altfel.*

Nu ştiu cum să-ți explic, să te fac să înțelegi că, în clipa

[48] *Gratte-moi là,* „scarpină-mă acolo", parafrază la Guatemala (n. tr.).

[49] „Pârț frapant" (n. tr.).

asta, a-i scoate ochii cu o linguriță și a-i pune în găvanele rămase boia iute nu mai e problema mea. A-i spinteca pântecele pe o porțiune de cincizeci de centimetri și a-i scoate din el zece metri de mațe aburinde (pe zăpadă, îți dai seama!) și rău mirositoare nu-mi stârnește pofta. Deocamdată, vreau doar să-l privesc. Să încerc a realiza că e chiar el, că se află aici, *la dispoziție.*

Și pe urmă să mă întreb cum de un om născut dintr-o mamă (fatalmente), un om pe care-l doare câte ceva pe ici pe colo, care vede soarele răsărind și apunând, care fuge sub ploaie, care-și scoate coada pentru a percuta o doamnă sau un domn, care mănâncă spaghetti bologneze, care râde la filmele lui Chaplin, care ascultă, cu ochii închiși, Mozart, care fredonează când se rade, care fără îndoială se teme de moarte, da, cum de această ființă vie poate săvârși astfel de isprăvi abominabile? Și continua să existe după ce le-a comis? Cum? Cum? Cum?

Și ironia face să ne găsim astfel, unul în fața altuia, după acel dublu salt necugetat. Înfipți într-o colină de zăpadă întărită prin acumulare.

El îmi părăsește privirea, ca să vadă dacă mai am arma lui sofisticată. O vede strălucind în soare. Își spune că, din două una: sau voi încerca să mă degajez, în care caz voi avea nevoie de toate membrele, sau voi rămâne așa cum sunt, cu revolverul ridicat, așteptând ajutor, ceea ce înseamnă că voi obosi. După intensitatea liniștii ce domnește pe imensa promenadă, se pare că nimeni n-a remarcat dubla noastră țopăială aiurită. Așa încât înțelege că în curând va trebui să iau o hotărâre. Și, după licărirea infernală care-mi lărgește ochii, știe și care.

– S-a sfârșit, șoptesc.

Umărul drept începe să mă ardă. Pușcociul atârnă din ce în ce mai greu deasupra meclelelor noastre. Repet, ca și cum aș fi în curs de anesteziere printr-o substanță hipnotică.

– S-a sfârşit.

Şi atunci diavolul din faţa mea ţâşneşte din zăpadă. Şi-a adunat toată energia pentru acest salt, de fiară prinsă în capcană.

Nu-i deloc lesnicios să te joci de-a ştiuca ce sare din apă în perioada rutului, atunci când eşti afundat în zăpadă. Totuşi omul izbuteşte. Nu prea mult, desigur, dar destul cât să-mi înfigă în piept cuţitul cu lamă subţire pe care îl ridicase deasupra mea. Şi nu merge pe o mână moartă oribilul. Ştie că lovitura trebuie să fie decisivă, altfel e pierdut. Simt un şoc violent, punctat de o arsură. Timp de o clipită, îmi pierd răsuflarea care apoi mi se restabileşte. „Lama trebuie să fi lunecat pe o coastă" îmi spun.

Acum tipul se află alături de mine. Obraz lângă obraz. Vede că a ratat scrijeleala. Mâinile (a lăsat şişul în rană) i se înnoadă în jurul gâtului meu. Atunci întorc pistolul pe care nu-l mai pot ţine sus.

– Nu te prosti! mormăie glasul lui Matahală.

Care Matahală vine în fugă să mă salveze. Mecla lui rubicondă, pe zăpada asta maculată, seamănă cu un lampion chinezesc. Două ditamai lopeţile se întind spre antagonistul meu, să-l înhaţe.

– Cară-te, rahatule! hârâi, din nou nebun de furie la adresa amicului imperturbabil inoportun.

Dar să ne amintim cum procedează fiara care-şi prinde prada. O trage spre sine. Bărbatul cu tâmple cenuşii e smuls din troianul bătucit. Béru îl aruncă pe solul îngheţat şi-i pisează mutra.

Pe parcursul acestei explicaţii, profit de canalul croit prin degajarea tipului, ca să mă extrag la rândul meu. Băiatul se rostogoleşte, cu toată viteza, pe pământul devenit bocnă. Cu o detentă, se ridică şi fuge.

– Prinde-l, la dracu'! urlu la Mamut. A ucis-o pe Marie-Marie.

Îmi duc mâna la piept. Constatare: lama cuțitului mi-a întâlnit apărătoarea de plastic (foarte modest) a legitimației, a derapat pe ea și mi s-a înfipt vertical în carne, cu puțin dedesubtul stomacului, făcându-mi o tăietură largă. Îl smulg. Sângele îmi curge șiroi. Nu-mi pasă. Acum omul fuge de-a lungul promenadei romantice care mărginește Saint-Laurent. Împietrite chioșcuri pentru orchestre, ca și lampadare cu mari globuri albe sporesc delicata poezie a panoramei.

Béru aleargă în urma tipului; dar cele două sute douăzeci de livre ale lui (care, vai, nu sunt sterline) îl deranjează.. Cu atât mai mult cu cât, galopând, omul meu vociferează, ceea ce îi împuținează respirația de alergător de fond.

Mă lansez și eu. Desfășurându-mă pe partea cu hotelul, ca să tai retragerea fugarului. Dacă îl las să scape, n-am să mai vorbesc cu mine toată viața! Am de partea mea zece ani mai puțin și faptul că nu port pardesiu. Iar împotriva mea slăbiciunea de convalescent și faptul că am încasat un tăiș în burtă. Am împotriva mea voința sălbatică a teroristului vânat. Dar am de partea mea ura! Un levier puternic. Și pe deasupra pușcociul tipului.

Halt! Am reușit să mă depărtez de Grasul, spre dreapta, obținând un propice unghi de tragere. Așa că mă înfig pe picioare. Țeava armei nu tremură la capătul brațului meu. Îl ochesc pe nene la picioare. Frrrrtt! Câte bombonele și-au luat zborul? Tâmple Cenușii face un salt lateral și continuă să fugă, clătinându-se și trăgând un papainog. Lovit! Ceea ce îmi sporește repeziciunea.

Înțelegând că va fi ajuns din urmă, omul cotește fără ezitare în direcția fluviului, sare peste balustradă și dispare din ochii mei. Sunt o mulțime de ambarcații amarate de maluri, debarcadere pentru navetele care asigură traversarea fluviului. În ciuda defilării ghețurilor – bărci de plăcere, altele de pescari, bărci particulare, o întreagă flotilă.

Când, la rândul meu, ajung la balustradă, îl zăresc pe

individ ajuns deja la bordul unei bărci pe care se grăbeşte să o desprindă. Sar. Sare şi Béru. Ies pe mal. Omul termină de dezlegat parâma. „Doamne, interpelez, or mai fi rămas gloanţe în jucăria asta?" Am tras în două reprize şi mi s-a părut că ieşea destulă marfă din maşinărie. Inutil să adresez somaţii; în situaţia lui, banditul nu va ţine seama de ele, fiindcă a apucat-o definitiv pe drumul fără întoarcere.

Scuip din nou. Trei sau patru „bâc"-uri. Pe urmă nimic. Omul e tot la bord. A luat o vâslă şi împinge cu ea, ca să depărteze schiful de la mal. Atunci asist la o performanţă pe ecran lat. O ispravă cum n-ai mai văzut săvârşită decât de Belmondo. Cascada în stil mare! Semnată Bérurier.

Unchiuleţul şi-a luat un avânt fantastic şi s-a aruncat în barcă. Ai impresia că va pluti, băşică de bou umflată cu heliu. Timpul îşi opreşte zborul[50], dar nu şi Béru. O clipă îmi spun că-şi va sparge muia de marginea ambarcaţiei. Dar nu. Voinţa îi e atât de intensă, încât îi îngăduie să-şi prelungească zborul cu vrep câţiva centimetri – şi Grasul cade în barcă, răsturnându-l pe fugar.

E cumva ameţit? Un craniu de oţel precum cel al lui Alexandre-Benoît poate face faţă celor mai afurisite ciocăneli. Dovada: Matahallă se şi ridică în genunche. Celălalt idem.

– Ah, jigodie! mormăie Béru. Jigodie japiţoasă! O să te... o să te... Te MĂNÂNC!

Ciudat spectacolul celor doi antagonişti care se bat, îngenuncheaţi, într-o barcă pornită în derivă prin desfrâul gheţurilor. Matahala bucălată loveşte cu capul, cum fac totdeauna taurii. Celălalt, care nu e ciung, trage croşeuri sălbatice.

Îl chem pe un nenică, pe jumătate sufocat în lâneturi, de pe puntea unei bărci cu motor. Omul urmăreşte cu pasiune

[50] Parafrază la un celebru vers al lui .....,*Ô, temps, suspend ton vol* (n. tr.).

filmul, deşi a ratat începutul, promiţându-şi să rămână şi la proiecţia următoare.

– Repede, vino să mă iei. Poliţia! îi strig.

Amabil cum, hotărât lucru, sunt toţi cei din Québec, el îşi pune şalupa în mers.

În barcă, e moarte de om. Loviturile răsună în aerul îngheţat, care le amplifică şi le repercutează. Îi vedem pe cei doi combatanţi strângându-se de gât. Resursa supremă a bărbaţilor şi a lupilor: gâtul. Se ridică în capul oaselor. Béru continuă să izbească frontal. Celălalt are mecla însângerată.

– O... să... te... mă... nânc! eructează amicul meu.

Şi, într-un elan cumplit, înhaţă cu dinţii nasul adversarului. Celălalt urlă un horcăit (sau horcăie un urlet, preţul e acelaşi!). Îşi retrage mâinile, ca să le ducă la faţă. Prea târziu. Grasul scuipă o bucată de carne. Apoi îşi înfige proteza în pometul a ceea ce începe să devină victima lui. E de o sălbăticie înverşunată. Există o grandoare în atât de multă ferocitate. O depăşire care trebuie să-l incite pe bunul Dumnezeu să se scarpine în cap, întrebându-se de ce „toate astea" degenerează într-un asemenea hal. Lucrurile au mers niţel mai departe decât prevăzuse El.

Alexandre-Benoît scuipă iarăşi. Încă fericit că nu „consumă". Lasă, la rândul său, gâtul lui Tâmple Cenuşii, dar ca să-i aplice o tortură şi mai cumplită: două degete în formă de furcă, înfipte în vitrine. Violenţa supremă! Tipul va avea nevoie de un baston alb ca să asiste la propriul său proces. Va citi în braille actul de acuzare. Şocul a fost nasol. Băiatul îşi acoperă cu amândouă mâinile faţa şiroind de sânge. Nu mai luptă. Încearcă să eschiveze un nou atac al adversarului, se clatină şi cade în apă.

– Pescuieşte-l! îi poruncesc amicului. Trebuie să-l recuperăm cu orice preţ.

Şalupa amabilului marinar bârâie în drum spre barca lipsită de vâsle, care ajunge în mijlocul fluviului, răsucindu-

se printre gheţuri.

– L-am prins! îmi strigă Bérurier. Nu te grăbi. fiule.

Devotatul meu pilot opreşte deriva bărcii, aşezându-se între ea şi curent.

– Leag-o de şalupă! mă sfătuieşte.

Reuşesc să execut delicata manevră.

– Nu te grăbi, artistule, îmi recomandă din nou Béru, îţi spun că e în mâna mea.

După ce prova ambarcaţiei bérueene e legată de pupa ambarcaţiei noastre, trec dintr-una într-alta, ca să-l ajut pe Matahală să ridice în barcă naugfragiatul. Când ajung la el îmi dau seama că, într-adevăr, l-a prins pe bărbat.

De picioare!

Bustul japiţei e cufundat în apa îngheţată. Chipul mutilat îi seamănă cu o figură din filmele de groază. Nasul retezat, pometul smuls, gura ruptă şi deschisă larg, ca pentru a înghiţi toată apa din Saint-Laurent, şi mai ales ochii crăpaţi alcătuiesc o imagine pe care nu sunt pregătit s-o uit. Oare Marie-Marie e răzbunată? Moartea asasinului răzbună victima?

– Vezi că-l ţin bine! zice Béru, în stare de predementă. Nu te grăbi deloc, tipule!

– Lasă-l, îi şoptesc.

– Ce?

– Lasă-l, naiba să te ia! Doar nu vrei să-i recuperăm carcasa, în halul în care e! Ducă-se pe firul apei, să hrănească peştii şi să se strice şi mai tare.

Convins, Matahală îşi deschide palmele largi, şi cadavrul dispare sub barca noastră. Trec la tribord, să-i pândesc reapariţia. Zăresc paltonul de vigonie, umflat de apă, plutind între două ape, gen vacă răposată. Apoi curentul îl prinde şi-l duce, odată cu plutele de gheaţă.

Bérurier se aşază, copleşit de necaz.

– E o fatalitate că s-a-necat! murmură. Atâta aş fi vrut să-l omor!

COLIBA DE ZAHĂR

Eu unul sunt ca apa: mă adaptez la orice recipient.

Tuturor oamenilor veniți în fugă – clienți ai hotelului, personal, marinari – și care cer explicații, fiindcă n-au prea înțeles ceea ce tocmai se petrecuse, trebuie să le facem față cu amabilitate și să le furnizăm o istorioară de hrănit curiozitatea. Lumii nu de adevăr îi pasă, ci doar de ce i se spune.

Versiunea mea, coroborată de către Béru, este următoarea: am găsit la mine în cameră un hoț și am început să fug după el. Când l-am prins, mi-a tras o lovitură de șiș (vedeți cât sânge!). Ajutat de prietenul meu, am continuat să-l urmăresc. Fuga a continuat la bordul unei bărci, de unde numitul a căzut. În ciuda eforturilor noastre supraomenești, curentul ni l-a smuls din mâini, așa că acum umblă prin Saint-Laurent.

E în regulă, nu? Corect? Corespunde? E satisfăcător?

Ei se mulțumesc cu povestea.

Mi se propune o ambulanță, pe care o declin. Arăt apărătoarea din plastic, zdrențuită, care mi-a salvat viața. O tăietură, nu prea adâncă, în burtă, dar mama și copilul sunt în afară de orice pericol. Așa că nu ne mai rămâne decât aă

aşteptăm poliţia. În acest timp. mă duc să mă pansez.

Blanc şi Pinaud erau gata de orice. În două-trei fraze bine construite, îi liniştesc. În concluzie, le fac cunoscut că mister Théodore Spiel, înlănţuit în propria sa baie, le stă la dispoziţie pentru un interogatoriu musculos. Grasul şi cu mine nu putem mişca, atâta vreme cât arcaşii québechezi nu ne vor fi audiat, dar că ei doi să nu piardă timpul. De data asta, cînd legătura dintre Spiel şi şeful piraţilor e dovedită, trebuie, cu orice preţ, să-l facem pe filatelist să vorbească. Pentru cazul în care ar dori să-l „elibereze" pe individ, îl rog pe Béru să le dea cheia de la cătuşe.

Sunt îngrijit de Louisiana. Ca asistentă medicală, e cât se poate de indicată, nu? Un comisionar se duce la farmacie, să caute materialul necesar, după care puştoaica se pune pe treabă. Spălătură completă a părţii mele de din jos. Curăţarea plăgii cu alcool de 90^0 (numit, de regulă, alcool în unghi drept). Arrşşş! Te lasă fără firele de păr oculte! Cu degetele ei de zână, care ştiu atât de bine să manipuleze ştiţi voi ce, apropie buzele plăgii şi le suturează cu un gaz adeziv steril, înmuiat în ser glandoterapeutic. După care pune o mare bucată de tifon, ca să împodobească ansamblul.

În timp ce ea se activează, doi tipi în uniformă ne înregistrează depoziţiile. Îi cam scoate de pe linie faptul că suntem caralii franţuji. Au aerul că găsesc respectiva conjunctură oarecum surpinzătoare. Dar în fine, le lasă ierarhicilor lor grija de a trage concluzii şi se retrag.

– Te doare? se nelinişteşte gagica.

– Va trebui să renunţ la frigăruit până mi se cicatrizează asta, mă grăbesc să declar.

– S-o crezi tu! strigă ea.

Şi-mi demonstrează că, de-a buşilea, mă pot exprima pe deplin, fără să-mi frec rana de un pântece străin. Îmi

sugerează şi posibilitatea unei ciocuiri a părţii nevătămate sau pe aceea de a mă lăsa călărit cu binişorul, stil trap englezesc prin pădurea vieneză.

Hait! Mi se pare că ăsteia e mai bine să-i fii amant decât soţ, altfel nu ajungi mai rău ca elanii din pădurile canadiene!

Întoarcere demnă de milă a părintelui-reverend Pinaud. Care intră cu capul plecat – şi simţi că, în prelungirea cravatei sale Hermès, măţigugul îi şade la fel.

– Pare că mai degrabă te întorci de la Waterloo decât de la Austerlitz! observ eu, fiindcă în materie de am raniţa plină.

Nefiind nici el sărac dinspre partea aceea, César îşi scutură capul bătrân, declanşând o ploaie de mătreaţă îndărătnică la loţiuni. De zici că vezi un glob de sticlă reprezentând un castel savoiard peste care ninge când agiţi ambalajul.

– Este, vai, adevărat! recunoaşte. Waterloo pe toată linia!

– Ei bine, nu ne rămâne decât să ascultăm această tristă povestire.

– Tipul tău era mort când l-am găsit.

– Poftim?

– Tot prins de duş, cu cătuşele pe care uite-le aici, dar decedat.

– De la ce?

– Cred că de la o lovitură cu sfeşnicul de marmură verde; e unul la el în baie, iar ceafa tipului este extrem de desfundată.

– Dar ce se...

Tac şi mă întorc spre Béru, cel ghemuit în faţa micului bar din cameră, în căutarea a ceva care să gâlgâie.

Mă duc la el şi îngenunchez pe mochetă.

– Béru, şoptesc, oare pe măsură ce te îngraşi începi să umbli cu ascunzişuri?

El răspunde:

– Crez că o să-i trag oleacă de trăscău, cu o ţâră de gin

pe deasupra, ca să-l întăresc.

– Grasule, reiau, tăios ca o remuşcare, a ta e capodopera aia?

El şuşoteşte:

– Când ați săritără pe geam, mocârțanul şi cu tine, ălălant s-a pus pe zbierete ca un apucat, de-ar fi asmuțit tot Québec-ul. M-am dus să-l fac s-o mâlcească, mai nainte să sar în ajutorul tău. Şi, în grabă cum eram, poate că l-oi fi altoit ceva mai tărişor.

– Ceva, da. Devii nervos, Alexandre-Benoît, nu te mai controlezi.

Pinuche, care a priceput totul, declară:

– I-am scos cătuşele şi l-am lungit în cadă, punându-i ceafa pe margine. Pe urmă i-am aruncat, pe fundul căzii, un săpun ud, ca să las să se creadă că ar fi alunecat călcând pe el. Bineînțeles că am pus sfeşnicul la loc, pe comoda din cameră.

– O.K., asta mi se pare în regulă. Unde-i Jérémie?

– Mi-a spus că vrea să controleze ceva, fără să precizeze despre ce-i vorba.

Grasul îşi prepară un amestec de tunător şi detunător necunoscut în zilele noastre – bere, gin, whisky, chartreuse verde –, susținând că are nevoie de ceva care să-l remonteze.

– Nu-i deloc serios! oftez.

– Să ştii că stomacul ăsta a încasat el altele şi mai şi!

– Nu cocteilul-dinamită, ci purtarea ta nu-i serioasă. Posezi arta şi maniera de a face *tabula rasa*. Eşti discipolul lui Attila! De aici înainte, nu mai suntem în situația de a ne continua marşul spre adevăr. Veritabilă gumă de şters, amice! Generalul Montcalm a avut mai puține pierderi la apărarea acestui nobil oraş!

Sforăit al telefonului. Louisiana ridică receptorul.

– E Jérémie! anunță.

Domnişorica s-a incorporat cu drăgălăşenie în echipa noastră. Stă în mijlocul nostru ca o muscă albastră pe un

asortiment de excremente.

Îi iau receptorul dintre degete. Mâna îi întârzie pe mâna mea. Îi plac tare, ce mai, trebuie să mă resemnez.

– Auzi, mare şef, poţi coborî? mă întreabă domnul Blanc.

– Ca să ce?

– Ar putea fi interesant.

– Vin.

Béru evită să mă privească; afumat cum e, grasul de el pare pocăit până în slip.

Pinaud mă escortează din instinct.

– Şi eu? întreabă Louisiana.

– Tu îl supraveghezi pe Bérurier, rânjesc, e la period şi asta îl face nervos.

Îl descopăr pe Jérémie în mijlocul holului, în conversaţie cu un omuleţ roşcovan, îmbrăcat într-o haină de piele neagră şi ţinând sub braţ o caschetă de uniformă.

– Vi-l prezint pe domnul Basile Lemprâtré[51], zice negroteiul. E taximetrist. Dânsul l-a adus aici pe amicul vostru în haină de vigonie.

Ia te uită! Îi adresez un zâmbet domnului Blanc.

– L-ai întâlnit unde? cum zicea domnul Pierre Bellemare, în epoca ofertei de „tranşe orare" distractive care, de atunci încoace, au rămas aceleaşi – părerea mea.

– În faţa hotelului, unde aştepta întoarcerea clientului.

– Spirit deductiv?

– Absolut. Mi-am spus că omul tău nu venise pedestru la *Château Frontenac* şi că trebuie să fi avut o maşină la dispoziţie. După ce l-am interogat pe portar, am făcut cunoştinţă cu domnul.

Amabilul *driver* întreabă:

[51] *L'emplatré*, „lovitul", „ciocnitul" (n. tr.).

– Sunteţi sigur că clientul meu nu mai are nevoie de mine?

Ei bine, mămica lui nu i-a spus neam, iar degetul mic nici atâta.

– Foarte sigur, îi răspund. Te angajez fără nici un fel de scrupul.

– Şi unde mi ţi vă duc?

– Acolo de unde l-ai luat pe domnul cu pricina. Te-a chemat prin telefon?

– Chiar aşa. Locuieşte la periferie, la Gros-Braquemard[52].

– Ei bine, să mergem acolo!

Şi iată-ne plecaţi. A început să ningă mărunt. Totul e fantomatic, vătuit. Québec seamănă cu o imensă ilustrată de sărbători de iarnă. Îţi vine să scrii, cu strasuri, pe cerul plumburiu, „Crăciun fericit!" Rulând, marea cotigă americană scoate un zgomot înăbuşit.

– Bravo, Jérémie, şoptesc gânditor, ai văzut bine. Nu mai am mare lucru să te învăţ în meseria asta.

El schiţează un zâmbet, larg şi alb ca un vechi ecran panoramic de la Gaumont Palace.

– Ce vom face la adresa piratului tău? întreabă Pinaud.

– O nenorocire, probabil! îi răspund. Am încolţit vânatul, prieteni. Fiecare secundă contează. Lichidăm şi o ştergem.

Şi recad pe gânduri.

Prostraţia mea îmi neliniştеşte amicii.

– La ce te gândeşti? întreabă jérémie.

– La Geneva.

– Foarte frumos oraş, subscrie César. Cu barurile lui, cu jetul lui de apă, cu Davidoff al lui. Eu nu fumez decât Boyard, dar îmi place să le cumpăr de la Davidoff, mi se pare că sunt cele mai bune.

– Ce e cu Geneva? mă îndeamnă, nerăbdător, negroteiul.

---

[52] „Marele membru viril" (n. tr.).

– A fost punctul de plecare. Eu m-am dus acolo, Spiel la fel, piratul şi zbirii lui de asemeni, ca şi un tip din serviciile secrete canadiene, bietul Aloïs Laubergiste, căruia i-am mototolit preţioasele, dintr-un reflex de gelozie. Caut legătura dintre inşii ăştia diferiţi. Presupun că e vorba de generalul Chapedelin...

Glasul mi se stinge. Nu mai vreau ca amicii să-mi pună întebări. O importantă lucrare de rânduire se operează în meningele subsemnatului; şi am nevoie de reculegere ca să îmbin ideile ce mă asaltează.

Încerc să găsesc rostul tuturor pieselor din puzzle. Să admitem că numitorul comun era, într-adevăr, defunctul general Chapedelin... Da, să admitem. Un tip ameninţător pentru consilierul prim-ministrului, numitul Sébastien Branlomanche. În asemenea măsură, încât celălalt – care nu e sufocat de scrupule – decide să aranjeze uciderea lui. Intră deci în legătură cu un netrebnic de înaltă clasă, pe care l-a cunoscut şi frecventat odinioară, recte Théodore Spiel. Spiel îi aranjează ecarisajul. Moartea generalului are loc. Aloïs, care n-a putut-o împiedica, descoperă un element ce-l determină să năvălească la Geneva. Dar ce căuta la congresul grupărilor carismatice? Supraveghea pe cineva? Mister. Imediat după şedinţă, face ca şi mine: se îmbarcă pentru Montreal. Pe mine mă fila? Nu, sunt idiot, fiindcă atunci când m-am prezentat în sala congresului, el era deja acolo. Ceea ce nu l-a împiedicat să ia acelaşi avion cu noi. Un avion la bordul căruia totul fusese pregătit pentru o operaţie de deturnare. Mirosise ce urma să se întâmple? Dacă da, ar fi anunţat autorităţile elveţiene, în loc să-şi asume un astfel de risc şi să lase alte două sute şi ceva de persoane să-l înfrunte.

Spiel, de partea lui, luase un avion în ajun. Era în combinaţie cu bărbatul cu tâmple cenuşii? Probabil, de vreme ce acesta a venit să-l viziteze, azi-dimineaţă, la hotel.

– Ascultă... începe Pinaud.

– Nu! îl resping. Mă gândesc.

El îşi pune lacăt şi decide să-şi mai bată un cui în sicriu. Trabucele Boyard, orice ar zice el, sunt ceva nou. Înainte erau Gitanele din mătase de porumb şi chiar umilele Gauloise...

Operaţiunea lui Tâmple Cenuşii era, de mult timp, în curs de desfăşurare. Echipa de pionieri expediată pe Axel Heiberg nu cu patruzeci şi opt de ore înainte fusese recrutată şi trimisă pe acea insulă de la capătul lumii. Deci...

Stai! O descărcare electrică îmi străbate bulbul. Un fulger prevestitor. Drace, adulmec miezul secretului! O ipoteză (de şcoală, cum i-a apucat să spună, de câtăva vreme, pe proştii ăştia – o modă de a vorbi nerod; îi urăsc; în sfârşit, aproape).

Dezvolt ideea. Urmăreşte-mă bine, n-am să-ţi repet. Şi poate nici n-am să merg cu raţionamentul până la capăt. Totu-i ca la încoţopenire; e destul un gând nepotrivit ca s-o risipească. Ei bine, eu văd o chestie cam aşa... Trăiască domnul medium! În legătură cu operaţiunea filliuz 14 expandat, presupun că domnul consilier politic Branlomanche a pus botul. Ba chiar e inspiratorul ei. O afacere fabuloasă, din care secătura urmărea să se aleagă cu un morman de mălai uite-atâta.

Dar trebuie să fi comis o imprudenţă şi, din Europa, generalul Chapedelin a băgat-o de seamă. El îi pune lui Branlomanche întrebări care îl fac pe acesta să simtă frig pe la alunițe. Totul riscă să ajungă în bară. Chapedelin trebuie răcit. Logic ar fi fost ca domnul consilier să recurgă la organizatorii operaţiunii Axel Haiberg. Dar tot el îşi zice că o asemenea ştire poate duce la capotarea proiectului, fiindcă partenerii, speriaţi, vor renunţa. Aşa că apelează în afară. La Spiel, bunul şi vechiul bandit de Spiel, alături de care a comis la Saigon escrocherii profitabile. Niciodată să nu bagi mâna

în acelaşi coş[53]! Nici tigaia să n-o pui pe acelaşi foc, nici ciomăgelul în acelaşi putinei.

'RRAA!

Trebuie să fi slobozit cât mă ţinea gura acest strigăt de victorie, fiindcă nu numai amicii mei reacţionează, dar şi şoferul face cu maşina un salt precum acela al calului lui Hugo ăl bătrân, atunci când ticălosul de Espanche, aflat în derută, a tras în el, în loc să ia plosca întinsă de credinciosul său husar.

– Rraa! nu ezit să repet, ca să-mi confirm bucuria.

Deţin adevărul. Îl recunosc. Îl adulmec, aşa cum identific, prin mulţime, un pârţ al lui Bérurier.

– Totul s-a petrecut aşa cum spun. Domnul mare consilier i-a cerut pielea generalului. Spiel şi-a zis că un lucru de o asemenea importanţă nu are preţ. Înainte de a organiza omorul, încearcă să afle ce foloase poate trage de pe urma târgului. Nu ştiu ce contract a făcut, nici cu cine, dar în mod evident cineva i-a strecurat un bilet câştigător la tombolă, ca să meargă să-l condiţioneze pe Branlomanche apropo de înregistrator.

– Ai luat-o de la capăt, observă Pinaud, mereu atent la ceilalţi.

Îi alung cu mâna inoportunitatea[54]. Sunt pe cale să-mi spun că, dacă Branlomanche a acţionat chiar cum am dedus eu, e stupid să cred că piratul Tâmple Cenuşii şi Spiel se cunoşteau. Numai că, drăguţa mea bombonică extrafină, dacă nu se ştiau, ce a căutat în dimineaţa asta, în camera lui Spiel, omul cu haină de vigonie?

– Gata, am ajuns la destinaţie! anunţă şoferul.

---

[53] Parafrază la cunoscutul proverb „niciodată să nu pui toate ouăle în acelaşi coş" (n. tr.).

[54] *Turnură a frazei care, la prima vedere, pare improprie, dar pe care am citit-o de nenumărate ori în François Nourissier* (n. a.).

Privim împrejurimile.

Eu unul, ca să-ți spun totul, credeam că o să dăm peste o locuință confortabilă. Îmi închipuiam o reședință de mare clasă, cu coloane și peron. În realitate, ne-am oprit în fața unei clădiri joase, foarte pitorești, pe jumătate de lemn și pe jumătate de piatră, al cărei coș împrăștie un fum negru și gros.

– Ce-i asta? îl întreb pe șofer.

Basile Lemplatré declară:

– O colibă de zahăr.

– Poftim?

– Da, o colibă de zahăr, reiterează omul.

Și îmi explică precum că aici se fabrică faimosul sirop de arțar rezultat din recolarea sevei arțarilor zaharoși. Se practică în scoarța copacului o incizie, și în rană se înfige un tub, iar la capătul țevii se așază un vas pentru recoltarea generosului lichid. Apoi seva e adusă la coliba de zahăr. Aici e turnată în ceaune enorme, așezate deasupra unui foc de lemne. După mai multe zile de fierbere, se obține acel sirop ușor, de culoarea chihlimbarului și cu gust delicios. Ce legătură poate exista între un aventurier nerușinat și o colibă de zahăr din Québec zău că, la o primă vedere, habar n-am.

– Ești sigur că de aici l-ai luat? insist.

– Cum vă văd și mă vedeți. Mi s-a cerut să vin la *La siropul magic;* puteți verifica, e scris deasupra ușii, ca și pe carnetul meu de bord.

– Mergem cu toții? întreabă Jérémie.

– Nu, voi rămâneți sub acoperire, mă duc eu singur.

Prăvălia asta artizanală deține toate elementele care să-ți inspire încredere. E spilcuită și răspândește o aromă apetisantă. Regreți că nu ești japonez, ca s-o fotografiezi pe la toate cusăturile. Intru. O, minunăție: un carilon, cu trei clopoței cu timbre diferite, e fixat pe ușă. Gleng-gling-glong. *Very* drăguț. Vesel.

Descopăr un local cu tavanul destul de jos, unde trei enorme ceaune de aramă îşi oferă fundurile enorme către flăcările unui infern cumsecade. Efluvii de caramel şi de pădure umplu acest bârlog de alchimist-cofetar. Într-un alt colţ al încăperii sunt îngrămădite nişte bidoane pătrate. Vizavi de intrare e o uşă culisantă, cu geamuri confecţionate din funduri de sticle verzi.

Un uriaş motan castrat, cenuşiu (evident), s-a instalat nu departe de vetre. Bucurându-se de un orgasm grozav, în ciuda ablaţiunii amigdalelor din partea de sud. În fond, starea de eunuc e demnă de invidiat. Codirişca nu te mai preocupă deloc. Nu te mai ai decât pe tine însuţi. Dispui de tine în totalitate. Asta înseamnă adevărata posesiune.

Dar, în sfârşit, s-o scurtez. Aud doar clocotele siropului din ceaune. Apoi o femeie culisează uşa cu geamuri. Genul pachiderm sau cetaceu. Enormă, cu picioare a căror circumferinţă o depăşeşte de departe pe cea a taliei mele. Când umblă, face un zgomot de saci cu grâu târâţi pe podele. Pântecul nu ţi-l mai înfăţişez. Dacă într-o zi va necesita o autopsie, legiştii vor avea impresia că intră în tunelul de sub Canalul Mânecii. Moaca i se prezintă în cascade, dezagreabil împăroşată, roşiatică, niţel scrofuloasă pe alocuri. Are o pieptănătură extravagantă: în claie de fân, surmontată de doi piepteni vorace, infipţi ca nişte furci. În afară de asta, e şaşie de să-şi rupă încheieturile orbitelor, în spatele unor ochelari cu lentile atât de groase, încât sticlele lor par tăiate dintr-un bloc de gheaţă.

– Ce deurrriţi? mormăie, sperând, după toate probabilităţile, ca aspiraţiile mele să fie modeste.

– Vă puneţi ochelari speciali ca să citiţi, scumpă doamnă? mă interesez.

– Nu, peuntrrrru ce?

– În cazul ăsta, puteţi lua cunoştinţă de ceea ce scrie pe această legitimaţie?

Ea îmi înhață documentul și și-l așază pe vârful nasului (nas lipsit, practic, de așa ceva, atât e de lătăreț).

– Po...li...ți...a! recită.

– Bravo, o felicit, ați câștigat.

Și vâr înapoi, în plastic, prețiosul document.

– În această dimineață, un bărbat cu tâmplele cenușii, purtând o tocă de blană și o haină de vigonie a chemat din stabilimentul dumneavoastră un taxi; vă amintiți?

– Nu.

– Doamnă, sunt în măsură să-mi dovedesc spusele, așa că la ce bun să negați?

Ea deschide gura. Posedă breșe în dantură. Mestecătoarea îi seamănă cu o stradă sinistrată, de pe care lipsesc unele imobile.

– Eu nu știu nimic, trebuie să-mi întreb fiul! zice.

– Excelentă hotărâre, o aprob.

Și iată că pleacă. Inima îmi joacă leapșa pe cocoțate, ca și adineauri, când am dat nas în nas cu Tâmple Cenușii. Stare de alertă. Dispozitivul *number* uan. În prăvălie se simte nu numai mirosul de arțar, ci și o duhoare!

Două ferestre luminează ciudatul local. Mă duc să deschid una dintre ele; nu contează frigul pătrunzător de afară, vetrele încinse îl vor combate. Îl zăresc nu prea departe pe Jérémie, în hodoroaga staționată. Îi adresez un semn: fii pe fază!

El încuviințează.

Ușa culisantă se redeschide în fața unui individ bizar, aproape cocoșat. Mai exact, își ține capul între umerii foarte ridicați. Poartă o geacă groasă, căptușită cu blană de oaie, care nu-i rezolvă problema. Spre deosebire de a sa *mother*, e mai degrabă slab, cu păr negru, care-i cade ca niște aripi de corb. Nasul îi e lung și de coroiat încât, dacă ar exersa, l-ar putea prinde cu buza inferioară.

– Mama n-a înțeles prea bine, spune cu glas hârâit, ce

anume doriți?

Îi cânt și lui cupletul cu domnul așa și pe dincolo, care a comandat din colibă un taxi.

– E exact! confirmă dumnealui.

– Îl cunoști?

– Absolut deloc.

– Ce făcea la dumneata?

– A venit să cumpere sirop.

Am mai auzit eu gogonate, și chiar de multe ori, dar una ca asta niciodată! Ți-l închipui pe Tâmple Cenușii venind să târguiască sirop de arțar înainte să meargă în vizită la Spiel, cu un pistol ultimul strigăt?

– A luat mult?

– Două galoane.

– Și ți-a cerut să chemi un taxi?

– Da, de ce?

– Cu ce a sosit la dumneata?

– Nu știu, fără îndoială locuiește în cartier?

– L-ai mai văzut?

– Nu, niciodată.

– Și a plecat cu cele două galoane de sirop de arțar?

– Da, de vreme ce le cumpărase.

– A urcat în taxi cu bidoanele?

– Așa presupun.

Scot pocnitoarea (goală, dar cine mai știe asta în afară de mine?) luată de la Tâmple Cenușii.

– Aș vrea tare mult să-ți vizitez casa, zic.

Cocoșatul se împotrivește:

– Cu ce drept?

– Motivația celui mai puternic e întotdeauna cea mai bună. Arată-mi locul, amice, și încetează să mă mai iei de maimuțoi. Astăzi sunt dispus să mă dedau celor mai urâte fantezii.

El îmi descifrează privirea implacabilă și se supune.

Trecem pragul unei săli mai mari decât localul de tratație. O încăpere oarecare. Foarte oarecare. Cu o mulțime de boarfe și de mobilier, fără gust și grație. Grasa elefantizată confecționează o tocană de porc, care miroase mai curând bine.

Străbat odaia până la cele două uși din fund. Cea din dreapta dă spre o cameră rudimentară.

În clipa când o deschid pe cea din stânga, abia am timp să constat că și ea permite accesul la o cameră. Vederea mi se întunecă imediat, fiindcă am încasat, în plină figură, o lovitură de nu-știu-ce. Bâtă de baseball, vezi genul? Sau ceva asimilat. Mare și contondent, acționat din lateral. M-a pocnit în frunte și, mă crezi sau te duci să-ți faci un ou cu cremă, „aud" zgomotul impactului. Ruşine, e un zgomot găunos. Iată-mă slăbănog ca un melc fără cochilie proaspăt ieşit din pântecul matern. Aşez un genunche la pământ, precum vitejii cavaleri consacrați drept nătărăi de elită de către suzermanul lor.

Printr-o ceață fără nimic artistic, văd ridicându-se o vergea de fier, acum nu orizontal, ci vertical. Mă rostogolesc pe o parte. Lovitura îmi prinde şoldul şi-mi taie răsuflarea. Azi e serbarea mea. Fabricantul de sirop profită de faptul că nu mai am aer, ca să-mi pocească muia. Treizeci şi şapte de stele verzi! Ca şi în cazul trandafirilor, mereu în număr impar. Mă încăpățânez să rămân lucid dar, hotărât lucru, vremea se strică.

Numai că, din fericire, dă năvală cavalerul Blanc. Bine făcusem să-l avertizez de presimțirea mea. A venit să asculte la fereastra deschisă şi s-a introdus în casă pe acea cale, mai discretă decât uşa cu clopoței. Iar acum se năpusteşte ca o tornadă neagră. Bunul îngeraş are atâta arțag, de-ar putea vinde o parte unui gladiator roman. De l-ai vedea smulgându-i vergeaua ticălosului de agresor! Apoi administrându-i aceluiaşi o infuzie fierbinte: trrosc! plleosc! ...ppoc! şi zbbang! ca să încheie.

După care înlănțuiește cu simili-cocoșatul, pe care îl culege cu o lovitură de bombeu în prețioasele ridicole. Băietanul cu geacă îmblănită e negru de durere. Cât să numeri până la șase, nu mai mult.

– E-n ordine, Antoine? se interesează băștinașul din Senegal.

– Aproape. Dar cred că am un dinte spart.

– O să-ți cumpăr unul de aur, rânjește invincibilul.

– Așa ceva nu se mai face decât în satul tău, tipule. Acum se lucrează cu un soi de porțelan, mai adevărat decât cel adevărat.

Trebuie să-ți spun că bătăușul a căpătat ce merita. În furia lui, Jéjé i-a strivit laringele, plus cartilagul cricoid, iar nenicul defunctează prin sufocare accelerată.

– Îl recunosc, îl asigur pe amic, a fost șeful expediției de pe Axel Haiberg, cea apărută cu transportoarele pe șenile. L-am văzut mitraliindu-i, cu sânge-rece, pe eschimoși.

– Poștașul sună totdeauna în două rânduri, recită domnul Blanc, în chip de orație funebră (orația celui mai tare e și cea mai bună, îmi spunea Jean).

Bătrâna grăsană, cu beciclurile din hublou de batiscaf, bombăne deasupra tocanei pe care continuă s-o învârtească mașinal. Mormăie cum că toate astea nu-i spuneau nimic bun. Știa ea că miroase a un caca afurisit. I-o repetase fiului. Dar prostul ăla nu știuse niciodată să reziste la vederea pițulelor.

După care psalmodiază nenumărate „Ce-o să ne facem?"

În vremea asta, eu mă duc la chiuvetă, să-mi vâr mecla sub apă rece. Voi avea din Canada amintiri de neșters! Auzi, când vii aici să nu uiți de Rasurel. În serile răcoroase, să-ți pui vesta antiglonț. Să-ți capitonezi trabucul cel cu mustețe.

Jérémie l-a înșfăcat pe fiu de reverele bluzonului.

– Acum va trebui să ne povestești totul! face negroplopul. Sper că ești convins de asta?

Celălalt pare dus de pe lume. Buzele i se mișcă în

neştire, ochii îi fug în toate părţile.

Apare şi Pinaud, în căutarea aventurii. Zicând:

– Prieteni, contorul maşinii se învârteşte. Mai staţi mult aici?

Să fi ajuns zgârcit comanditarul nostru?

– Din clipa asta, eu plătesc taxiul! îl liniştesc.

Fabricantul de sirop clănţăne din ce în ce.

– Prietenul meu ţi-a pus o întrebare! intervin. Ai trei secunde ca să răspunzi; dacă nu te arunc, cu capul în jos, într-un cazan de-ale tale.

– Am... vrut să-i fac un serviciu! articulează siroparul, arătând spre scumpul defunct care ocupă o grămadă de spaţiu pe pardosea (toţi morţii, când nu se află în patul lor, sunt nişte duci de Guise stânjenitori).

– De ce să-i faci un serviciu?

– Era vărul meu.

– Fiul bietului meu frate, precizează grăsana miopistă, care continuă, dintr-o pornire incoştientă, să amestece cu lingura de lemn prin tocana de slănină.

Pinaud adulmecă vasul unde bulbuceşte haleala.

– Mi s-a spus că mâncaţi asta cu fasole şi o stropiţi cu sirop de arţar? întreabă.

– Da, aşa e! confirmă grasa căpcăunoaică.

– Pe plan caloric, trebuie să fie foarte bogată?

Se întoarce uşurel la starea din care banii, curgând cu nemiluita, l-au scos vremelnic. Totdeauna natura îşi recâştigă drepturile imprescriptibile.

– Noi, cei de aici, simţim nevoia să combatem frigul, se justifică vaca.

Ciudată această discuţie culinară purtată în prezenţa unui mort şi când postura celor două personaje e destul de înfricoşătoare.

– Ce serviciu i-ai făcut vărului tău?

– L-am adăpostit împreună cu prietenul lui, Manson.

Manson! Tâmple Cenuşii se numea (sau îşi spunea) Manson. Trebuia să ajung în această „casă de zahăr" ca s-o aflu!

– De ce nu stăteau la hotel?

– Aveau probleme şi nu voiau să atragă atenţia.

– Şedeau aici de mult timp?

– De două zile.

– Şi ce făceau?

– Nimic. Manson telefona mult.

– Ţi-au explicat de ce trebuia să se ascundă?

– Nu.

– Nu eşti un curios. Presupun că ai luat pentru asta un teanc de bani, nu?

El nu răspunde.

Pe mine mocofanul ăsta nu mă satisface. Din cauza nasoalei lovituri de bătac pe care mi-a tras-o în maxilar şi care mă va obliga să casc gura mare la dentist, lucru pe care îl detest. Ştii ce psiholog sunt? Dacă nu ai aşa ceva, nu trebuie să te faci doctor sau sticlete, că te duci pe copcă. Băiatul ăsta îşi face mii de calcule în tărtăcuţa aia naşpa. Cântăreşte argumentele pentru şi contra. Pe scurt, ne-o trage în felul lui.

– Hai în prăvălia de alături! hotărăsc. Pinaud, ţine-i companie doamnei, sunt convins că îţi poate încredinţa şi alte reţete.

Odată ajunşi lângă ceaunele înmiresmate, îi dau jos geaca „fiului" şi-i scot cureaua. De care mă servesc ca să-i leg mâinile la spate.

– Dragă siropistule, îl atac, nu sunt mulţumit de tine. Ne ascunzi nişte lucruri şi mai cu seamă „un anume lucru". Eziţi să vorbeşti şi ne faci să pierdem un timp preţios. L-ai auzit adineauri pe bătrânul meu prieten? Contorul taxiului se învârteşte!

În timp ce vorbesc, mă duc să caut două taburete, pe care le apropii de unul dintre ceaune. Adresez un semn domnului

Blanc, care a şi înţeles. Îl prindem pe mocofan, fiecare de câte un braţ şi un picior. Şi îl ridicăm la nivelul oalei infernale. Căldura e nebună, ne credem fochişti la bordul unui vechi *steamer* de altădată.

– Vorbeşte imediat sau te trezeşti cu dovlecelul în supă, amice! îl avertizez.

– Nu, nu! se împotriveşte el.

– Ascult.

– Vărul şi prietenul lui mi-au adus să ascund un agent secret.

– Un agent secret?

Ia te uită, ceva nou! Cădem „din lac în puţă", cum zice Alexandre-Benoît.

– Ce-i cu povestea asta? întreb.

– L-au capturat şi-l păstrau ca ostatic pentru eventualitatea că ar fi avut necazuri.

– Şi unde e agentul ăsta se...

N-am timp să-mi termin fraza. Ce mai chestie, *mamma mia!* Imaginează-ţi că pantalonii tipului, nereţinuţi fiindcă omul nu mai are curea, ne rămân în pumni iar băiatul lunecă din ei. E prea greu ca să ne funcţioneze reflexul de a-l prinde cu câte o singură mână – şi nefericitul va gusta siropul clocotind. O, te asigur că-l prindem iar, de urgenţă; dar mecla i-a intrat în contact cu seva în curs de concentrare. Mocârţanul urlă ca un apucat. Şi îl înţeleg, fiind sensibil la vicisitudinile semenilor mei. Îl depunem pe pardoseală. Şi dăm fuga la bucătărie, să luăm un şervet şi nişel ulei. Să fie terapia fericită? Viitorul ne-o va spune. *Mammy* îşi uneşte zbieretele cu acelea ale progeniturii. Îi domolesc cum mă pricep mai bine, promiţându-le că-l vom duce pe bietul băiat la spital. Pinuche telefonează la salvare. Un accident. Individul amesteca în sirop. Taburetul i s-a răsturnat! De nu eram la faţa locului, să-l scoatem din căldare, ar fi fost o moarte asigurată (cum zice tot Grasul).

Timpul presează. O iau pe mamă între şaisprezece ochi (la nişte ochelari ca ai ei, îi poţi înmulţi cu patru).

– Unde-i prizonierul? Iute!

– Ce prizonier?

– Fără basme, fiul m-a asigurat că ascundeţi un agent secret.

Ea face: „A! Da!", ca şi cum tocmai îşi adusese aminte.

– În camera fiului, sub pat, e o trapă, ne dezvăluie baba.

Ne catapultăm, domnul Blanc şi mandea, să tragem patul la o parte. Într-adevăr, apare un chepeng, pe care îl ridicăm graţie belciugului său de fier.

O scară se cufundă în întuneric.

– Ne-ar trebui o lumină, declară Jérémie.

Şi-i cere o lampă mamei înecate în lacrimi, care îi arată o enormă lanternă cu baterii, de culoare galbenă şi cu un fascicul ca de reflector submarin. Păstrată, presupun, ca să le lumineze drumul când vor coborî în cavou.

O luăm în jos pe trepte. Locul e strâmt, abia doi metri pe trei. Mobilierul ţi-l fac cadou: o grămadă de paie, cu o pătură şi o găleată igienică, model vechi. O siluetă zace pe paie, înfăşurată în pătură, fiindcă aici domneşte un frig de infern. Mecla agentului e ascunsă de două fâşii largi de leucoplast: una ca să-l orbească iar cealaltă ca să-l reducă la tăcere.

Bietul tip trebuie să fie legat fedeleş, fiindcă rămâne absolut neclintit.

Îngenunchez lângă el.

– Luminează-l, negroteiule, să-i smulg tâmpeniile astea. Cum de mai reuşeşte să respire? I-au lăsat liberă doar o nară.

Şi, către prizonier:

– Strânge din dinţi, bătrâne, am să-ţi smulg plasturii ăştia dintr-o singură mişcare, ca să suferi cât mai puţin.

Apuc banda care-i acoperă ochii şi vjjt! Apoi pe cea din dreptul gurii şi vjjt!

După care rămân fără glas. Fără reacţie. Fără gânduri.

Sub freza mea e un gol alb.

– Ştiam că până la urmă o să vii după mine, îmi zice Marie-Marie.

FINIŞ EXTRAFIN

Dacă într-o zi te întreabă cineva în ce loc a fost San-Antonio cel mai fericit, răspunde-i fără ezitare că într-o gaură glacială din împrejurimile Québec-ului. O gaură veritabilă, săpată în pământ argilos. O gaură aidoma unui mormânt. Dacă acelaşi curios insistă să afle de ce fericirea a dat peste el într-un asemenea loc, compătimeşte-l, deoarece curiozitatea e un supliciu, ştii, iar fiinţa aflată în căutarea adevărului se simte la fel de rău în pielea ei precum cel cu retenţie de urină sau cel care suferă de calculi renali.

Explică-i că în acea gaură groaznică San-Antonio, ilustrul, a avut formidabilul noroc să o găsească pe femeia pe care o iubea şi pe care o crezuse moartă. Moartă din vina lui. Povesteşte-i că a fost ceva strălucitor ca o apariţie cerească. Arhisublim. Atât de grandios, încât comisarul şi-ar fi putut încheia acolo cariera, până şi viaţa, fiindcă tot ce avea să i se mai întâmple de atunci încolo ar fi fost o bagatelă.

Da, spune-i, prietene. Spune-i-o. Spune tot.

Când, debarasată de fâşiile de leucoplast şi orbită de strălucirea intensă a lămpii, Marie-Marie a rostit acea frază care îi rezuma atât de frumos încrederea, credinţa în mine, mi s-a părut că planeta Terra începe să se rotească nebuneşte, că

pleacă să se piardă în galaxii necunoscute, unde timpul nu seamănă cu ce ştim noi şi nici oamenii cu cei ce ne îngreţoşează atâta.

Am strâns-o la piept. Inima îi bătea lângă a mea. Treptat, şi-au potrivit ceasurile, ca să bată la unison.

Cred că Jérémie a pus jos lanterna şi a urcat la Pinuche, să-i dea marea, uluitoarea veste.

Cât timp a trecut în acea fericire sălbatică, bestială şi totodată luminoasă, a regăsirii noastre nesperate?

Nici nu mă gândisem să scot legăturile care o imobilizau. Până ce ea mi-a şoptit, pe un ton aproape de scuză:

– Nu vrei să mă dezlegi?

Am dezlegat-o. Şi masat-o.

Şi, în fine, am iubit-o, languros, pe paiele înghețate din acea ascuzătoare-mormânt. Deloc necuviincios. Am făcut cu ea o dragoste arzătoare ca o rugăciune rostită la căpătâiul cuiva grav lovit de boală. La fel de lentă, la fel de blândă, la fel de muzicală. Mai mult vioară decât țepăluire, dacă poți pricepe asta, cartezianule. *Dunărea albastră,* ce mai! Nimic nu e mai formidabil, mai în toate felurile. Au folosit-o ca fond muzical în *Odiseea spațială 2001* şi-i înțeleg. Exprimă tot ce poate fi mai intens tainic în noi. Pam-pa-ra-ra-ram... Da, m-am iubit cu Marie-Marie ca să-i mulțumim Cerului că ne reunisem, în sfârşit[55].

Deasupra capetelor noastre se aflau un cadavru şi un ars de gradul patru care striga „arțar firbinte", cu accent québechez. Dar prea puțin conta. Trebuia să cedăm armoniei lumii. Să ne amestecăm (e şi cazul s-o spun) în marele concert. Era grandios.

După acest imn adus amorului, am rămas nemişcați pe paie. Care paie mă gâdilau pe sub praline. În ciuda frigului,

[55] *Şi chestia asta am citit-o în François Nourissier, părintele nostru al tuturora* (n. a.).

transpirasem. Am stins lanterna care umplea cu irealități groapa.

– Povestește-mi! i-am șoptit la ureche.

Venise momentul. Așa că ea mi-a spus tot.

Ceva atât de stupefiant, încât am crezut-o numai din cauză de dragoste, în asemenea măsură îți venea să te împotrivești. Ești sigur că vrei să-ți fac un rezumat? Cum? De vreme ce ai cumpărat acest *book,* sunt obligat să ți-l relatez? Da, desigur. Dacă stai să te gândești, romancierismul e temerar ca meserie. Te angajează. Îți asumi răspunderi.

Închipuie-ți că Marie-Marie îmi adresează baliverne... vreau să spun mărturisiri[56] complete. De mai mulți ani se lăsase de învățământ. Nu ca s-o facă pe secretara într-un organism caritabil internațional, ci ca să intre în serviciile secrete franceze. Din dragoste pentru mine. A vrut să aibă o meserie asemănătoare cu a mea. A convins de capacitățile sale niște înalți responsabili. A urmat cursuri, s-a dovedit strălucită.

Îți dai seama? Nu e ăsta amor fanatic? Angajament total? Mă apucă bâzâiala. Nu poți vedea pe întuneric, dar atinge-mi mestecăul: e ca pampersul unui bebeluș, după mai multe ore de folosire. Miss le-a făcut mai multe servicii Serviciilor. Supradotată secretoasa! Și eu, băiat bun, continuam să cred că are o slujbă de ălea-ălea. Firește, de fațadă se ocupa, într-adevăr, de organizația ei caritabilă. Picii din lumea a treia, famelicii din Bangladesh sau din Etiopia – minunata mea le pleda, trup și suflet, cauza. În trecerea spre simbolul de Ioană d'Arc a serviciilor secrete, preafrumoasa mea.

Tot ea a aflat că domnul consilier Branlomanche intrase în contact cu un tip deloc mișto, insesizabil și machiavelic, pe nume Manson. Un nene cu pedigri anevoie de descâlcit. Mai

[56] Joc de cuvinte în original, între *navet,* „balivernă" și *aveu,* „mărturisire", cuvinte a căror pronunție se aseamănă întrucâtva (n. tr.).

mult sau mai puțin englez, mai mult sau mai puțin bulgar. Care condusese, în Africa, un comando de mercenari. După care îl regăsim într-o afacere de deturnare de avion, sfârșită în Algeria, unde omul dispare. Pe de altă parte, se întâmplă niște povești cu documente furate de la Națiunile Unite. Apoi alte cioace, la fel de nerecomandabile. Iată, în linii mari și sângeroase, cine era Spiel cel cu mașinații tenebroase. Domnii „Nevăzut neprins" și „Fugi după mine, că te prind din urmă"!

Marie-Marie, care face un popas la Bruxelles, îl informează pe generalul Chapedelin că se petrece la Ottawa ceva necurat.

Boniface Chapedelin comite imprudența de a-l contacta direct pe Sebastien Branlomanche, ca să-i ceară explicații – și urmarea o știi. Branlomanche i se adresează lui Spiel, care îi curăță pardoseala. Moarte a generalului canadian.

După asasinat, Aloïs Laubergiste (zis si Vicleanul), care e la curent cu demersul lui Marie-Marie pe lângă „defunctul lui protejat" (sic!) o caută pe aceasta ca să-i afle sursele și să pornească o anchetă. O descoperă la Geneva. Ceea ce face, țin-te bine, Constantine, ca de fapt ea să-i fi motivat prezența la Geneva și plecarea la Montreal, la bordul avionului nostru.

Fatalitatea, întâmplarea, exigențele cărțuliei mele, totul a concurat să luăm avionul pe care Manson și funesta lui echipă se pregăteau să-l deturneze în scopurile pe care le cunoști. Uimitor, nu? Spune-mi că e uimitor, asta-mi face plăcere! E uimitor? O spui sincer? Mersi!

Ei bine, urmarea ți-am povestit-o atât de amănunțit, încât ți s-ar face greață dacă aș reveni asupra acelor peripeții înfricoșătoare. Află că, după Axel Heiberg, marele bandit abominabil a silit DC 10 să aterizeze pe o insuliță din nord-estul Canadei. Un ungher numit Insula Santambour[57], loc

[57] *Sans tambour (ni trompette)*, „fără tobe și surle", „pe asuns, în taină" (n. tr.).

dezolant. Acolo au fost descărcate trei sferturi din minereu. Manson a făcut un plin adevărat (avusese depozitat carburant). Şi i-a ordonat avionului să plece, sacrificându-şi doi dintre tovarăşi, însărcinaţi să-i ţină sub ameninţare pe piloţi. Avionul fusese dinamitat şi avea să explodeze deasupra oceanului, destul de aproape de uscat, totuşi, pentru ca epava să-i fie recuperată şi, în al doilea rând, să se găsească o parte din minereu. Astfel avea să se conchidă, după catastrofă, că lovitura a eşuat. Acţiunea poliţienească urma să se stingă. Un avion particular a venit după Manson, după unii dintre locotenenţii lui şi după Marie-Marie.

– Ştia cine eşti? am întrerupt-o.

– Da.

– Cum asta?

Ea şi-a coborât nasul în deschiderea cămăşii mele. Şi şi-a făcut mărturisirea în părul pectoral al lui mandea, destul de stufos, ca al adevăraţilor încoţopenitori.

– Fiindcă i-am spus chiar eu. M-a torturat şi n-am avut puterea să rezist; de altfel, o asemenea mărturisire nu avea prea mare importanţă şi nu compromitea pe nimeni... în afară de mine.

– De ce te-a luat de pe Axel Heiberg, dacă la vremea aceea nu-ţi cunoştea ocupaţia?

– O bănuia. Faptul că mă aflam în compania ta l-a pus în gardă.

– Tu i-ai vorbit de consilierul Branlomanche?

Un bâzâit de libelulă îmi răspunde.

– Da şi mi-e ruşine. Mi-a ars tălpile. Mă doare încă rău, ştii!

– Înţeleg. Şi a venit aici ca să stea de vorbă cu Branlomanche care, în urma unor mici probleme cu sănătatea, se internase pentru un control medical discret.

Restul e rândul lui mandea să-l recite.

L-a văzut pe Spiel pe lângă Branlomanche. Îl va fi

urmărit, apoi, până la *Frontenac* şi a hotărât să aibă o discuţie cu el, ca să descopere ce punea la cale alături de complicele lui. Dar când a venit în vizită, a dat peste Béru şi peste mine.

– De fapt, zic după o scurtă reflecţie, containerele cu minereu se află în continuare pe teritoriul canadian?

– Dacă nu cumva s-au dus să le recupereze în ultimele două zile.

– Nu cred. Ar fi fost transferate cât ai zice peşte. Ştii de ce se mai află aici? Fiidcă banda intenţiona să le vândă... canadienilor, scumpa mea. Pur şi simplu canadienilor. Asta e a doua găselniţă genială a lui Manson: se acreditează ideea că prada a dispărut, dar ea e lăsată în ţară. După care, băieţii au tot timpul să negocieze. Pe tine te-ar fi păstrat ca mijloc de securitate, până la încheierea tranzacţiilor, ca eventuală monedă de schimb sau pentru cazul când Manson ar fi fost prins. O foarte mare ispravă, săvârşită de o foarte mare secătură. Poate cea mai rea din câte am cunoscut!

– Vă cer scuze pentru deranj, face glasul afectuos al lui Jérémie, dar au venit cei de la ambulanţă. Să le dăm şi cadavrul, dacă tot sunt disponibili?

– Aşteaptă o clipă pe coridor, adorato, îi spun lui Marie-Marie. Trebuie să-l anunţ dinainte pe unchiul că eşti în viaţă, altfel va cădea ţeapăn.

Înţeleaptă precauţie!

Ţeapăn e de mult unchiul Béru. Pe la codirişca foarte marilor gale foflenceşti. Un monument ridicat (mie-mi spui) spre glorificarea penisului omenesc.

Puştoaica Louisiana e răstignită pe pat (doar pe crucea Sfântului Andrei, dar ce tablou!).

Cavalerul Săbiuţă stă în genunchi, la partea inferioară a crucii, ceea ce e logic. Sosirea noastră tempestivă întrerupe o intromisie pe care o putem nădăjdui straşnică.

– A, iată-vă, muschetarilor! Dameza asta e greu de hotărât, dar însă odată lansată, nu mai trebă să-i promiți nimica. O raşpilesc într-a patra ediție de consecutiv. Mă tem că până la urmă o să-i desfundez antresolul. Din fericire, Sandre are cine-i da replica. A, o să vă fac să vă râdeți. Ştiți cum îi zice, după familie, lui Louisiana? N-o să mă credeți, dar i-am văzut actele: Bérurier. Louisiana Bérurier. Ne-am studiatără arborele zoologic. Nu suntem rude, după cum arată origenele noastre. Eu viu din ramura alcoolică din Normandia, ea din ramura sifilitică din Ardeni; ceea ce vă esplică că, în ce priveşte moaca, putem să mergem deşchis în față: nici o însângenitură între noi. Ei bine, dacă m-ați putea lăsa s-o terminez pe îndelete şi să închiz uşa la plecare...

– Nu! Îi zic. O s-o termini mai târziu pe domnişoara, Grasule. Şi pune-ți pantalonii, că-ți aduc lume.

Chestia acum de față se petrece mai târziu, înțelegi?

La barul luxos al hotelului, în fața unor *dry matinis* cum numai Germain Lapierre ştie să le facă: trei treimi gin, două treimi Martini, o coajă de lămâie şi o cireaşă, confiată cu devoțiune, pentru a încununa totul.

Locotenentul Laburne de la poliția din Montreal şi adjunctul său, inspectorul Creuse, au venit după noi. Şi-au făcut apariția la sfârşitul după-amiezei. Deloc mulțumiți că am şters-o, mai întâi din hotel şi mai apoi din Montreal, fără a-i fi anunțat. Furioşi ca culme amândoi. Emiteau miasme în timp ce vociferau, ne împuțeau meclele cu stropi de salivă caustici, cum Hossein n-ar găsi nici măcar în *Courrier de Lyon.*

Dar când le povestim totul, când le-o arătăm pe Marie-Marie, când le anunțăm că minereul a fost regăsit şi că au ocazia să-l înghesuie pe consilierul-bandit astă-seară, când va instala aparatul de înregistrare; când le livrăm un pachet atât de frumos spunându-le că lor le va aparține cinstea, deoarece

pentru noi Canada nu reprezintă circumscripția de acțiune și că-i vom lăsa pe ei să-și rotească penele de păun, atunci da, băieții lasă pedala mai moale, ne exprimă complimentele lor sincere, întreaga lor satisfacție; și ne arată pozele balabustelor și ale fermecătorilor lor țânci.

Așa că dry-martinizăm în cor. La al treilea rând, ne-a și luat apa. Presimt că în seara asta ne vom culca făcuți bine. Există împrejurări în care n-ai dreptul să treci pe lângă o pileală monstră, părerea mea. Grozav ca demers intelectual, zici tu? Fără îndoială. Dar și eu te plictisesc, ceea ce reprezintă cel mai mare câștig de timp realizat vreodată, de la un punct la altul.

Béru e în culmea.

A orice. De la bucuria afectivă la cea fizică. Și-a recuperat nepoata și a descăpăcit o arzoaică purtându-i numele!

I-a telefonat Berthei cea dintâi veste. Și s-a întors de la cabină cu o a treia: Grăsana s-a înhăitat cu vărul lui Jérémie, Couci-Koussa, cel abia venit din Senegal. Alexandre-Benoît găsește chestia extrem de haioasă. Boarfa lui să și-o tragă cu un cioroi, cioaca asta îi lipsea din palmares!

Pe scurt, fericirea e la ordinea zilei în bar.

Numai Jérémie nu împărtășește euforia colectivă. Desigur, se bucură că l-am recuperat pe chițcan, dar e plin de griji.

Deodată întreabă:

– Se știe, de fapt, pe ce temă vor avea loc convorbirile nipono-canadiene de diseară?

– Oficial, nu, răspunde locotenentul Laburne, dar se șoptește ca au ca subiect tocmai filluzul 14 expandat. Japonezii îi vor propune prim-ministrului nostru o asociere pentru punerea lui în exploatare pe scară mare.

– Iată de ce este „cineva" interesat de înregistrarea clandestină a acestor negocieri secrete, zic.

Comandăm un al patrulea rând. Dulcea Marie-Marie îşi lipeşte obrazul de braţul meu. E istovită. Louisiana Bérurier o contemplă cu o oarecare invidie, dar a avut parte de un somptuos premiu de consolare în persoana toroipanului supradimensionat al unchiului, aşa că dă frâu liber simpatiei faţă de proaspăta salvată.

– Păi vă daţi voi seama, declară Béru pe nepusă masă, că dacă poponarul de Spiel nu s-ar fi picurat pe prepeliţele lui Justin, am fi trecut pe lângă afacerea secolului?

Deodată Jérémie se ridică precum... Stai să-ţi găsesc o imagine tare şi nouă. Gata, o am! Se ridică parcă împins de un arc. E bună, nu?

A răsturnat două pahare cu *dry-martini,* dar nici că-i pasă.

– Antoine! mă cheamă. Hei, Antoine! Ţi-aminteşti de cuvintele pe care, continuând să se picure, i le-a adresat persoanei care îl însoţea, referitor la călătoria lui în Canada?

Luat pe neaşteptata, mă gândesc niţel. Dar meningele mi se încreţoşează. Au luat pauză, ştii? Fericirea te amorţeşte.

Domnul Blanc îmi dă răspunsul la propria lui întrebare:

– N-a zis că avea să se lase cu vărsare de sânge în Canada?

– Exact! exult. Vorbea de avion...

Jérémie îşi îndreaptă spre mine arătătorul, în partea de sus de culoarea ciocolatei iar în cea de jos de culoarea caramelului. Acuzator!

– Avion? Care avion? Nu era la curent cu asta. Crezi că Branlomanche, care îi aranja viitorul lui Chapadelin, ar fi făcut prostia să-i vorbească de avion? Şi ce, el însuşi ştia că afacerea aceea avea să se lase cu vărsare de sânge?

Jérémie îşi consultă ceasul.

– La ce oră e dineul japonezilor cu prim-ministrul vostru? se informează.

– La opt.

– E fără douăzeci. Chemați-vă imediat colegii ascunşi la *Carlton,* să-l intercepteze pe Branlomanche înainte ca acesta să pornească înregistratorul. Pun pariu că doctorița l-a învățat mânuirea lui ca să-l scutească de curiozitatea de a se atinge de el înainte de a-l instala. Repedeee! Şi atenție, poate fi ceva cumplit.

Şi al meu domn Blanc, negru pe peste tot, e atât de îngrijorat, încât îl escortează pe locotenent până la telezbanț.

Cei doi polițiști emeriți dispar pentru multă vreme. Béru goneşte clienții din bar interpretându-le *Mindirigiii* (acompaniat de pârțuri şi de clinchetul paharelor goale cărora le trage bobârnace). Pinaud doarme. Marie-Marie şi-a strecurat dextra între coapesle mele, ceea ce e îndrăzneț din partea ei, dar stă mărturie simțului de proprietate pe care astfel îl afişează. Louisiana continuă să sugă sec, fiindcă aşa fac Bérurierii, indiferent de „ramura" originară. Eu, în ce mă priveşte, aştept, înălțând o rugăciune.

Când se întorc, cei doi caralii umblă ca statuile sevilliene, sub palanchinele lor, în Săptămâna Sfântă. Luminoşi, bălăbănindu-se şi strălucitori.

– Era o bombă! îmi strigă de la mare distanță Jérémie.

Dar lucrul ăsta îl şi înțelesesem.

– Ei bine, chestia asta trebuie stropită! declară Mamutul. Dacă am da-o pe vin roşu, ca să mai schimbăm?

Simt că în seara asta o să vorbim precum québechezii. Într-un ceas bun!

SCRISOARE CĂTRE BERTHY,

Una care o să cază din nori pe dinapoia ei aia grasă tu o să fii aia, biata mea nevastă, când miţio-i anunţa marea mea veste: eu mă car. Noi doi am sfârşito pentru todauna, Gras-o. Până acilea am avut urcuşuri şi coborâri, mai ales rostogoliri, dară una ntralta a mers, din cauză de partidele noastre de frichineli care avea farmecele lor, no săţ-i zic că nu. Numa că, dacă vrei să ţio spun şi pasta, viaţa vine de e viaţă, puic-o.

Mia-m găsit în Canada o domnişorică şucară de na-i treabă, curată ca un dolar nou, cu poponelul tras la patru ace, ceace are farmecul lui chiar şi pentru un domn prea puţin aplecat spre blabluţiuni precum eu. Mereu am crezut că în oalele vechi vine de se face a mai bună supă şi nu detestuiam să mă bag în bipoaşte gigantece, cu mulţime de ore de viol la activitatea lor; cu atâta mai de mult cu cât tu ştii că bâta lui senior Béru nu-i cât o scobitoare de poponari.

Dară frumoasa micuţă Louisiana, de care taman căţ-i zic, ma făcut să descoperizez plăcerea de spărgător de nuci. Cu gagica asta, raporturile nostre textuale e de fiece dată „Gogu în menghini". De nu s-ar uda ca o stridie, toiagul meu s-ar face numai aşchii. Întrun plus, fătuca e, cum ar zicea poietul, un bucheţel de primăvară. Berthe, tu trebă pentru ca să mă pricepi: la un buchet de primăvară nu am dreptul să calc pe el, ar fi o crimă în contra naturii.

Aşa că o săm-i refac viaţa cu scumpetea asta care deja şi-

o trece pe a ei călare pe toroimaţul meu de parecă ar pregăti J.O la jumpingi. Înainte să-i arăt marafetul, făcea pe minorosiţa cu mândel şi parcă o trăgea aţa mai mult spre Sana. Dară după aia ma-m despachetat în faţa la pretinară, între patru felinare, aşa că ea a înţeles că o aşa daravelă nu putea ca să miţ-i treacă pe lângă, chiar în ciuda diferenţei noastre de vrâstă. Aşa că uite, ne-am ruptără tu şi cu mine, Grăsana mea. Cum ţia-m mai ziso mai nainte: viaţa vine de e viaţă, nu poci face nemică.

Tu să conservi apartamentul, ca şi livreretul nostru de la Casa de Economii şi sute căruia e pe numele la amândoi. Pencă fiind cu cont bancar, l-am şi încasat şi o săm-i deşchiz altul, numai pentru mine. Poate că o să-ţi datoresc o pensie, judele o să hotărească. Dară, pe cinstitelea, nu văz de ce nu tea-i ducea tu să munceşti. Asta o să te slăbească; şi pe urmă Alfred, coaforul, o să facă sigur o gestică ca să te ajute săţ-i duci zilele, chiar dacă ar fi numai vorba de chirie, că tot trageel la noi acasă. Eu sunt pentru dreptate. În ce conşade ferma care îmi provine de la bătrânii mei şi unde o să rezidăm eu şi cu Louisiana este evindent că vine de rămâne propietatea mea personalizată propie numai mie şi că dacă faci gât pe subiectul ăsta rişti să te alegi cu foarte multe castane de o săţ-i iasă nişte stele verzi pe nas.

Hai, ciao! Mai cu seamă să nu plângăceşti, mămicule. Spuneţ-i şi tu că viaţa vine de e viaţă. Îţ-i doresc o bună continuaritate cu cioroiul ăla al tău.

Cel de semnează, acuma, ca exul tău,

Alecsandre-Benoit B.

Post-criterium: Ca partaj îţ-i propun aranjamentul preum urmează: eu o să iau o grije maşina şi tu pe fiul nost, Apolo-Jules, cea ce mi se pare echitabel.

Sfârşit

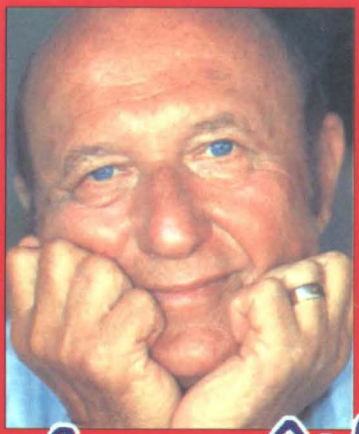

ISBN 973-584-400-1